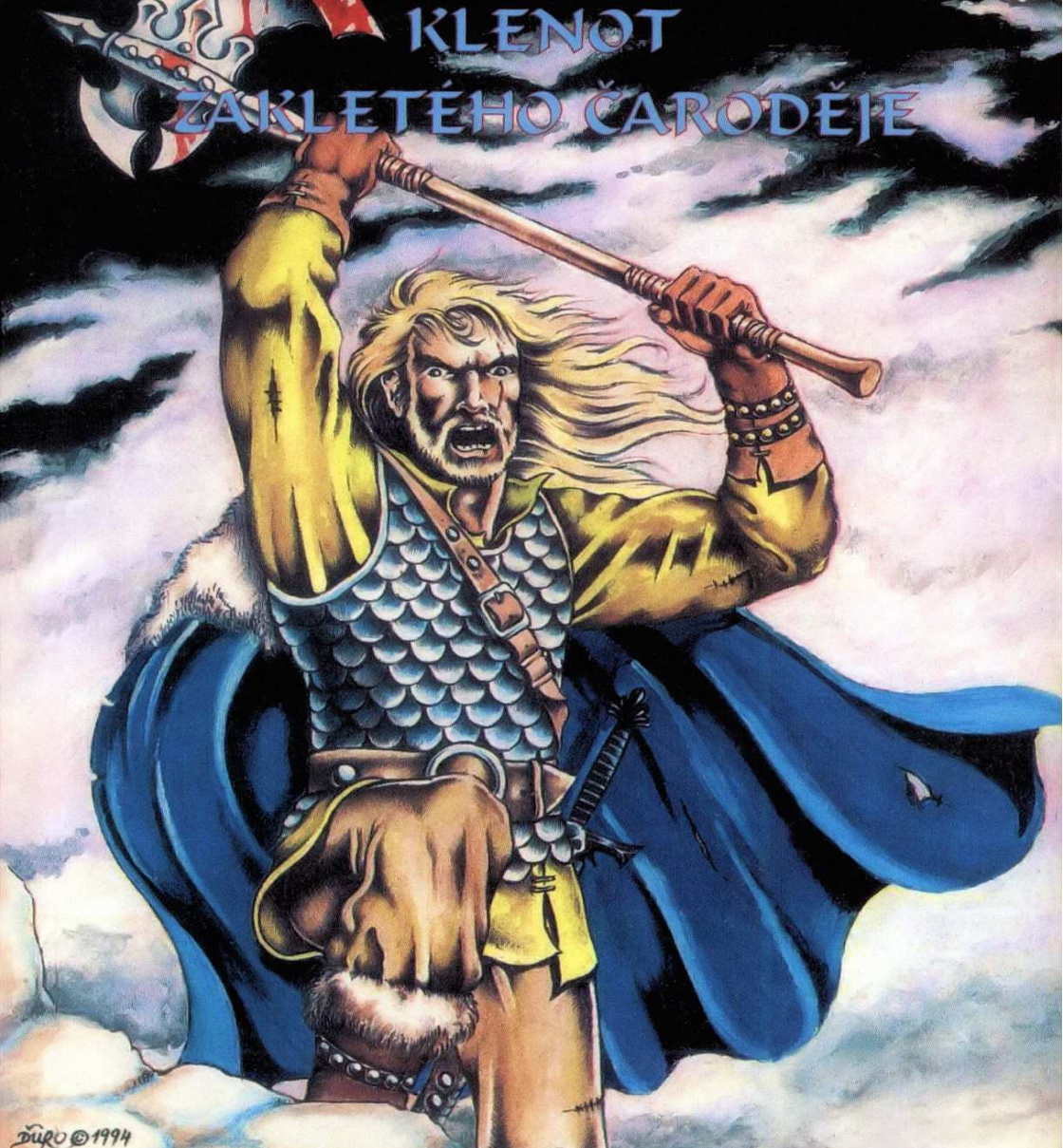

THORLEIF LARSEN

TOLLRANDER

KLENOT

ZAKLETÉHO ČARODĚJE

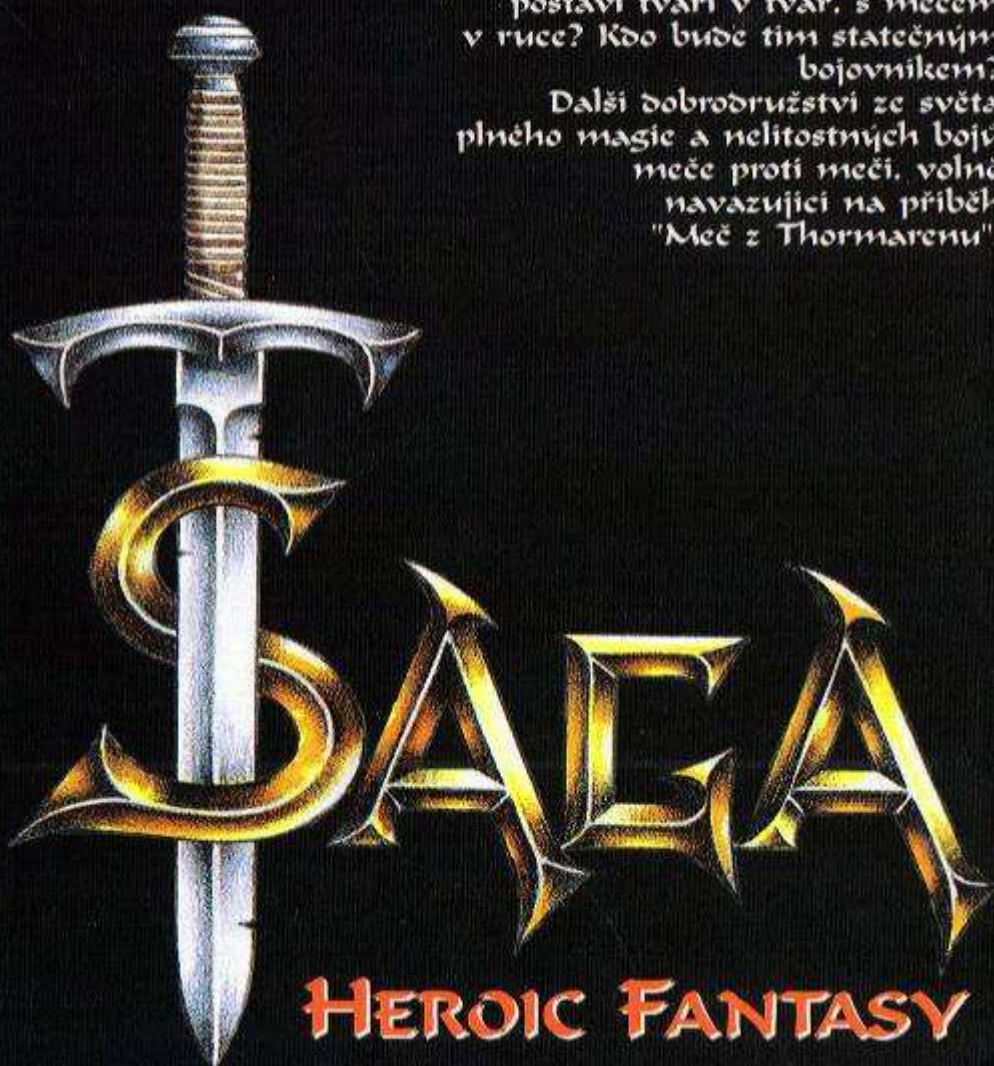

Mezi syny ledového boha
vypukla bratrovražedná válka.
Zasněžené pláne severu se
zachvěly pod nohama
zneprátelených armád, temná
noc se rozezněla zvoněním oceli...

... a v podzemním městě
Thormarenu mezitím ožila
nepředstavitelná hrůza.

Kdo se všemu tomuto strachu
postaví tváří v tvář, s mečem
v ruce? Kdo bude tím statečným
bojovníkem?

Další dobrodružství ze světa
plného magie a nelitostných bojů
meče proti meči, volně
navazující na příběh
"Meč z Thormarenu".

THORLEIF LARSEN

TOLLRANDER

KLENOT
ZAKLETÉHO ČARODĚJE

SAGA BOOKS EDITION

Copyright © 1994 by SAGA Books

All rights reserved

Copyright © 1990 by Thorleif Larssen (Juraj Červenák)

Translation © 1994 by Arthur Lattenberg

Cover Art © 1994 by Juraj Červenák

Printed in the Czech Republic 1994

OBSAH:

KNIHA PRVNÍ

HAD A LEBKA 6

- I. Had je mrtvý 7
- II. Noční můra Thormarenu 20
- III. Poslední tollrander..... 33
- IV. Okřídlená hrůza..... 44

KNIHA DRUHÁ

PRŮSMYK DÉMONŮ58

- I. Osudný rozmar 59
- II. Boj o Skyllnym 70
- III. Poslední naděje..... 81
- IV. Černá křídla noci 90
- V. V jeskyni démonů..... 103
- VI. V nouzi najdeš přítele..... 115

KNIHA TŘETÍ

MEČE SEVERU..... 120

- I. Moc Vlčí lebky 121
- II. Probuzení Skyllnymu 131
- III. Grymnarova smrt..... 142
- IV. Triumf vítězství..... 155

KNIHA PRVNÍ

HAD A LEBKA

**V HLUBOKÝCH JESKYNÍCH PLANOU OHNĚ ŘEZAVÉ
V ÚTROBÁCH HOR, ZA BRÁNOU ŽELEZNOU
KOVANÁ OCEL MOCNĚ DUNÍ PODZEMÍM
A V HLADINÁCH JEZER
TAM DOLE POD ZEMÍ
TANCUJÍ ODLESKY SVĚTEL PONURÝCH**

**ČERNÝ STÍN SE PROBRAL K ŽIVOTU
ROZEVŘEL TLAMU PLNOU BÍLÝCH DÝK
JEHO HNĚV ROZECHVĚL ŠTÍTY HOR
A HRŮZA BEZUZDNÁ
TAM DOLE POD ZEMÍ
ZACHVÁTILA SRDCE TEMNÝCH PROSTORŮ**

I.

Had je mrtvý

Armáda Morgunů se vyřítila z pochmurné mlhy dalekého západu jako zlý sen, který se uprostřed noci snese do mysli bezmocného spáče a donutí ho s výkřikem se probudit. Tisíce vlčích tlam se zvedly k nebi pokropenému hvězdami a nad Ledovými pláněmi zaznělo příšerné vytí bezpočtu nelidských bojovníků. Kopyta jejich divokých koní zvířila nad krajinou snůh i rozdrčený led a království věčného chladu se rozzářilo odleskem měsíčního svitu na nespočetných přilbicích a velkých okovaných štítech. Davy vlčích bojovníků

pokryly rozlehlé pláne podobající se černému stínu obrovského mraku.

Grymnar se vrátil!

To děsivé volání udeřilo do hradeb Langnoru jako gigantické beranidlo, schopné roztříštit na prach i masivní ledovce, putující severním oceánem.

Grymnar se vrátil! Přicválal ze západu v čele strašlivé armády, aby se pomstil a aby uchvátil vládu nad říší nikdy nekončící zimy. Bratrovražedná válka byla rozpoutána.

Těžké brány Ledového hradu hlasitě zasténaly a štíhlé věže, zářící do noci jak sklo, se zachvěly jakoby v závanu strachu před tou hrůzostrašnou hordou divoce vyjících útočníků. Vysoké hradby popraskaly hlubokými trhlinami a kamenná hora, z jejíhož vrcholu majestátní stavba vyrůstala, zaduněla a zachvěla se pod nohama zabijáků s vlčími tlamami, jakoby se kdesi v jejích útrobách probudil dávno vyhaslý vulkán.

Grymnar zaútočil na Langnor!

Jeho pekelná armáda obklíčila nedobytný Ledový hrad!

Sedm dní a sedm nocí se vznášel nad královstvím severu ohlušující rachot oceli a ledu. Meče a sekery neustávaly v šíleném tanci na pokřivených štítech, roje šípů nejednou zastínily světlo měsíce či studeného slunce. Morgunové se hemžili na Langnorské hoře, ječeli, útočili, zasypávali hrad balvany z gigantických praků, bušili sekerami do ledových stěn i bronzových bran. Umírali po stovkách, ale valili se ke zdem jiskřícího kolosu v nových a nových vlnách, až připomínali rozbouřené moře, které útočí na skalnaté pobřeží vždy stejnou silou, nezastavitelné ve své strašlivé neústupnosti. Stále noví bojovníci přelézali přes krvavé hromady svých zabitých druhů a doráželi na hrad s nelogicky narůstající energií. Ranění a umírající zvedali k šedivému nebi své tesáky vyzbrojené tlamy a zpívali zuřivou píseň bolesti, aby byli v následujícím okamžiku umlčení nohama svých vpřed se valících spolubojovníků.

Sedm dní a sedm nocí bojovali obránci hradu silou o nic menší, než byla síla vlčích mužů. A ač na bílých cimbuřích mávali těžkými zbraněmi většinou tvorové s lidskou podobou, v jejich divokém pokřiku a nelidském vytí nebylo méně hněvu a krvelačnosti než v hulákání Morgunů. Proti armádě útočníků totiž pozvedli dobře nabroušenou ocel tollrandeři, krutí bojovníci krále Brogharna, Grymnarova bratra a panovníka Ledových plání. Tito muži byli vychováni a vycvičeni v tak drsných podmínkách, že v jejich zatvrzelých duších nezůstala ani špetka lítosti či jiných směšných lidských citů. Nebylo pro ně větší rozkoše, než moci párat těla a odtínat jejich srstí porostlé vlčí hlavy. A každého zabitého Morguna oslavil tollrander nepřičetným rykem, nesoucím se nad krajinou jako zvěst o jeho bestiální ukrutnosti.

Sedm dní a sedm nocí hltal podupaný sníh záplavy morgunské i tollranderské krve a Langnorská hora se změnila na mokvající rudý vrch, páchnoucí smrtí a utrpením.

Sedm studených dní a sedm modrých světlem planoucích nocí se ledový bůh Zondyne s mrazivým úsměvem na tváři shovívavě díval na hlučný souboj svých dvou mocných synů. Ne, neměl ani nejmenší chuť se do těch jatek mísit. Ve své moudrosti si uvědomoval, že čím více obludných Morgunů a zvířecky krutých tollranderů se odebere do říše bloudících stínů, tím lépe. A nakonec, v jeho typicky boží lhostejnosti ho vlastně ani nezajímalo, kterému z bratrů se vydere z hrdla vítězný pokřik a tím se stane vládcem království věčného sněhu.

Sedmého dne přesně o půlnoci dobyli Morgunové hlavní bránu. Těžký bronzový kolos se s duněním vytrhl ze závěsů v ledové stěně a za šíleného řevu vlčích bojovníků klesl na nádvoří, odkud prudkým nárazem vymrštil do vzduchu mračno ledové tříště a sněhového prachu.

Nelidští útočníci zaplavili rozlehlé nádvoří Langnoru a jejich ochromující pokřik se smísil s krvelačným řevem

Brogharnových tollranderů. Netrvalo dlouho a nelítostný boj se přenesl i do gigantických síní, na strmá schodiště, a dokonce i na vrcholy třpytivých věží a postranních budov. V oceli odění tollrandeři kosili celé zástupy v kožešinách zahalených Morgunů, ale rozbitou branou neustále proudily do hradu desítky a stovky nových nepřátel. Lidská těla obránců Langnoru, jakkoli zocelená neúprosným výcvikem, klesala pod vahou morgunských šiků a umírala se zuřivostí, planoucí v očích. Vlčí muži strhávali z mrtvých těl zbroje, šhubali tesáky ještě teplé maso a dlouhými jazyky chlemtali stříkající krev. Avšak ani pohled na roztrhaná a ohryzaná těla spolubojovníků nemohl otrást dušemi tvrdých tollranderů. Rozdávali smrtící údery s neutuchající silou a odhodláním, ustupovali po krvi zalitých schodištích, vybírali si za svou neodvratnou porážku příliš vysokou daň.

Nakonec se nádvoří hradu pokryla novým strašidelným dlážděním z rozervaných těl a odťatých končetin. Desítky nenasytných vlčích mužů hodovaly na mrtvolách svých protivníků, další zatlačovali poslední zbytky obránců hradu dovnitř do budov, kde je brzy do jednoho pozabíjejí. Sedmá noc morgunského útoku měla být nocí strašného Grymnarova triumfu!

Krátce před svítáním zuřil strašný tanec do modra kalené oceli už jen na jediném místě – před masivními dveřmi královské síně. Poslední hrstka nejurputnějších tollranderů v rozsekané zbroji odrážela útoky nepřátelských zbraní a vlastními čepelemi strhávala k podlaze jednu vlčí tlamu za druhou. Ostří mečů a seker na obou bojujících stranách byla už vyštípaná, polámaná a pokrytá zaschlou i čerstvou krví. Pod obrovskými dveřmi vyrostla hromada ořesně zmrzačených mrtvol a reliéfy, zdobící povrch bronzových veřejí, zalilo takové množství krve, že se pod ní původní měděná barva kovu úplně ztratila.

Ale nakonec padl i poslední člen královské družiny. Jeho lebku roztříštil ostny okovaný kyj vysokého, svalnatého Morguna a právě tento vlčí muž vzápětí strhl ze dveří těžkou závoru a jako první vběhl do trůnní síně. Za ním se do majestátní místnosti vřítily celé stovky dalších zabijáků a odpudivý zápach jejich špinavých těl znesvětil vůni ledu, vznášející se mezi bělostnými stěnami a zářícími pilíři.

Král Brogharn seděl v zadní části sálu, na vyvýšeném místě, k jehož vrcholu vedly schody, vytesané do ledu. Jeho bělostný trůn svítil magickým světlem, jakoby byl celý zhotovený z jednoho gigantického diamantu a vše kolem se třpytilo záhadným modrým a bílým světlem. Vládce Ledových plání seděl v masivním křesle nehybně a klidně, v levé ruce žezlo, vyřezané z třpytícího se, na kámen zmrzlého sněhu, v pravé ruce pak obrovská sekera, ukutá z té nejlepší oceli. Zamračený výraz v zarostlé tváři, úctyhodná postava, oděná v modře se lesknoucím pancíři i zlověstný lesk jeho ledově šedivých očí, to vše budilo přímo ochromující dojem vznešenosti a nedotknutelnosti. Smečka rozběsněných Morgunů při pohledu na krále znehybněla a náhle ztichla. Jejich mysli ještě před okamžikem ovládalo primitivní bojové šílenství, nyní však stáli před synem mocného boha jako tupá zvířata bez schopnosti jednat podle vlastní vůle. Až v tuto chvíli si celá ta krvelačná horda uvědomila, že se postavila proti Zondynovu synu, proti muži, který vládl Ledovým pláním už téměř dva tisíce let. To náhlé poznání vzbudilo strach a ten bez milosti napadl jejich srdce...

První se z ohromení vzpamatoval onen vysoký Morgun, který strhl z brány závoru a vřít se do třpytné síně jako první.

„Zabijte ho!“ zařval jazykem svého národa, znějícím jako štěkot vzteklého psa, a zamával obuškem nad hlavou tak odhodlaně, až se dokola rozprskly tmavé karmínové krůpěje.

„Stát!“ zaduněl sálem hluboký, rozkazovací hlas, ten jediný hlas, který vlčí bojovníci dokázali respektovat. Zástup

dobyvatelů hradu se okamžitě rozestoupil a takto vzniklou uličkou vstoupil do síně mladší syn ledového boha Zondyna – Grymnar. Vjel do trůnního sálu v sedle obrovského černého koně, stejně mohutný a vznešený, jako jeho na trůnu sedící bratr. V levici držel stříbrem vykládanou uzdu svalnatého vraníka, v pravé dlani svíral vylámanou a krví potřísněnou sekeru. Na jeho zarostlé tváři, zpola ukryté pod zprohýbanou přilbou, však nepanoval nevlídný a pochmurný výraz jako v tváři Brogharnově. Jeho obličej byl zkřivený do posměšného úšklebku, jakým hledí krutý lovec na zvíře, zoufale se pokoušející vysvobodit si z želez zmrzačenou nohu.

„Ten patří mně!“ dodal svým burácivým hlasem a na konci davu vzrušeně vrčících bojovníků svého koně zastavil. Potom, upíraje vyzývavý pohled Brogharnovi do tváře, sklouzl ze sedla a uzdu hodil nejbližšímu Morgunovi. Ledová podlaha zaskřípala pod jeho okovanými botami, když s násadou sekery v pěsti vykročil doprostřed prostoru, který vznikl mezi davem jeho nohsledů a schodištěm, vedoucím k panovníkovu trůnu. Brogharn ho pozoroval mrazivýma ohněm planoucíma očima a v jeho zachmuřené tváři se začala hromadit smrtelná nenávist.

Grymnar zůstal stát několik stop od schodů, vyzývavě se rozkročil a pozvedl svou těžkou zbraň v obou dlaních.

„To mě ani nepřivítáte, Vaše Veličenstvo?“ promluvil do nastalého ticha pevně a jeho úzké rty se zkřivily do pohrdavého úšklebku. Brogharnovy oči vzplály jako dva kusy ledu, ve kterých se rozhořela polární záře.

„Kdo jsi, že máš tu odvalu stát a otvírat si na mě hubu bez mého vyzvání?“ zaduněl bělostnou síní vládcův hlas. „Poklekni, jinak tě naučím, co je to síla královského hněvu!“

Grymnarův burácivý smích rozechvěl lesklé ledové pilíře. „Staletí tvé vlády jsou pryč a už se nikdy nevrátí!“, zvolal dobyvatel. „Jen co se rozhoří na Langnorských hradbách první paprsky svítání, Ledové pláne dostanou nového vládce!“

Brogharn stiskl topůrko sekery, až mu na svalnaté paži naběhly tmavé žíly.

„Spráhl jsi se s tou nejhnusnější sběří, jakou kdy zplodila matka země, Grymnare! Přivedl jsi na Langnor tlupy těchto... těchto vlčích bastardů a znesvětil jsi Ledové pláne jejich smradem a špínou. Pamatuji, že trest Zondyna tě nemine!“

„Voláš otcovo jméno, protože bůh smrti Baragor už stojí za tvým trůnem a klade ti ruku na rameno!“ zasmál se Grymnar krutě. „Kdyby otcí záleželo na osudu tohoto pustého, zmrzlého království, už by byl dávno zasáhl. Ale nestalo se tak, takže nechme zbytečných řečí. Vyzývám tě, Brogharne! Vstaň a předved' nám tu sílu, kterou se tak pyšně chlubíš! To místo, na kterém sedíš, patří nyní mně. Vlastně mi patřilo vždycky!“

„Sám jsi to chtěl!“ zabručel vládce hradu a zvedl se z trpytivého trůnu. „Tímto žezlem jsem vládl celých dva tisíce let,“ pozvedl klenot, zhotovený ze sněhového kamene. „Nedovolím, aby se ho dotkly tvé zrádcové pařáty!“ S těmito slovy se rozmáchl a celou svou nadlidskou silou vrhl žezlo proti nejbližší stěně. Předmět se za zvuku rozbíjejícího se skla rozprskl na milióny drobných úlomků a ledovou zeď prořala hluboká trhлина. Hrad zaduněl v základech a jeho bělostné stěny se zachvěly. Brogharn obrátil k mladšímu bratrovi vítězoslavný pohled a uchopil obrovskou sekeru do obou dlaní, ukrytých v kovových rukavicích.

„Nepotřebuji tvé žezlo, pse!“ zavrčel Grymnar a udělal krok vpřed. „Budu vládnout Ledovým pláním ocelí a strachem, ne kusem bezcenného sněhu. Mým žezlem bude sekera, kterou za chvíli rozdrťím tvou prázdnou lebku!“

A vyrazil vzhůru po schodech. Brogharn zařval tak divoce, až zástupy Morgunů s hlasitým povzdechem o krok ustoupily. Boží synové se střetli uprostřed zářivě bílého schodiště a led bezmocně zachrastil pod jejich těžkými chodidly. Obrovské čepele obou seker opsaly ve vzduchu dva oslepující oblouky a nelítostně o sebe narazily. Langnor zasténal a kdesi na severu

se obrovské ledovce odtrhly od štítů hor a zřítily se do údolí. Kolem obou bojovníků se rozprskly žluté jiskry i rudé kapky krve, odlétající od Grymnarovy krví zbrcené zbraně. Z obou hrdel se vydral nelidský pokřik a ostří zbraní se roztočila ve vzduchu neuvěřitelnou rychlostí. Zdálo se nemožné, aby někdo zacházel s těmito gigantickými zbraněmi s takovou lehkostí a neomylnou přesností, ale ani jeden z bojovníků nebyl lidskou bytostí a jejich svaly skrývaly nadpřirozenou sílu.

Brogharn vytlačil Grymnara ze schodiště a divoký souboj se přenesl na prostranství mezi trůnem a davem vlčích bojovníků. Těžké vzdechy a úsečné výkřiky obou mužů se mísily s řinčením kovu, a ač jejich sekery nebyly vykované z obyčejné oceli, brzy se jejich ostří pokryla pavučinami prasklin.

Po několika drtivých výpadech se stal pánem situace mladší bratr a pozvolna začal tlačit Brogharna k velkým dveřím v jižní stěně, vedoucím na prostornou terasu. Král Langnoru odrážel Grymnarovy zuřivé útoky s odhodláním a strašlivou silou, ale přesto už byl téměř u dveří. Jediným prudkým nárazem zad rozrazil veřeje a couvaje překročil práh trůnní síně. Bojující dvojice se najednou ocitla na široké ledové terase, pod kterou otevírala svou zubatou tlamu hluboká bílá propast. Zvonivé zvuky do sebe narážejících seker vylétaly z těsných prostor hradních budov a stoupaly do chladného vzduchu nad střechy a špičaté hroty věží. Morgunové na krví zalitých nádvořích překvapeně zvedali pohledy vzhůru a ti v síni se váhavě posunovali za bojem. Za několik okamžiků už první vlčí muži stáli ve dveřích na terasu a všichni napjatě vyvalovali oči na dvě obrovité postavy, zmítající se v záchvatu obludného bratrovražedného boje.

A právě v okamžiku, kdy nad východním pohořím vzplálo nebe v předzvěsti blížícího se svítání, hlavice Brogharnovy zbraně s ohlušujícím rachotem praskla a polovina ostří vysokým obloukem minula okraj terasy a nekonečně dlouho padala, dokud nezazvonila o dno propasti pod palácem. Král

Ledových plání se zapotácel a okamžik jeho zaváhání stačil Grymnarovi k tomu, aby zasadil rozhodující úder. Jeho sekera přiletěla ve vodorovném oblouku, prorazila pancíř na Brogharnově břiše a začala se mu do těla. Vládce Langnoru divoce zařval a mezi zaťatými zuby mu vytryskla krev. V zuřivém záchvatu pomstychtivosti pozvedl zbytek své zbraně a na okamžik se zdálo, že se mu podaří rychlým úderem vzít Grymnarovu duši s sebou do světa stínů. Ale mladší Zondynův syn včas vytrhl sekeru z hluboké rány a jediným přesně mířeným seknutím přeťal násadu soupeřovy dopadající zbraně. Brogharn se znovu zapotácel na nejistých nohách a klesl na kolena tak prudce, až mu zpod nich vylétly kousky rozdrčeného ledu.

Zástup přihlížejících Morgunů zahučel a ti, co stáli vzadu, se tlačili přes své druhy, aby se později mohli chlubit, že na vlastní oči viděli smrt krále Ledových plání.

Klečící obr zvedl k protivníkovi krví zalitý pohled a přival bolesti jej přinutil zatnout zuby. V jeho očích ještě stále hořela nezkrtná nenávist. Grymnar se mu pohrdavě zasmál do tváře, zvedl zkrvavenou sekeru vysoko nad hlavu a otočil zrak ke zvolna blednoucímu nebi.

„Mně patří vítězství!“ zařval hlasem plným krvelačného triumfu a jeho volání se vzneslo nad ledové pole. Z opuštěných bojišť se zvedla mračna vyplašených havranů, dosud hodujících na ještě neztuhnutých tělech zabitých bojovníků.

„Od této chvíle já vládnu tvému studenému království, otče! Já, Grymnar, tvůj mladší a silnější syn! Já, kterému se poklonila i strašná říše Morgunů!“

A ozvěna nesla jeho hlas do dálky, až někam k modravým pohořím, tyčícím se k obloze na samém horizontu.

Brogharn mlčky pozoroval svého bratra, dlaně si tiskl na silně krvácející ránu a jeho dech byl těžký a přerývaný. Grymnar k němu otočil divoce planoucí pohled a jeho ruka se sekerou poklesla.

„Je čas uspokojit nedočkavou smrt,“ promluvil temně a vycenil zuby ve zlomyslném úsměvu. „Nemá každý den to štěstí, aby ukořistila božího syna.“

S těmito slovy přistoupil ke klečícímu obrovi a drsně jej uchopil za husté černé vlasy.

„Bojovníci národa Morgunů!“ zvolal a otočil děsivě zkřivenou tvář k davu mlčících vlčích hlav. „Dobře otevřete oči! Takto umírá král Ledových plání!“

A prudce přirazil bratrovu tvář k hrudi. Pancíř se mu v tomto místě ježil silnými ocelovými ostny. Jejich hroty se zabořily Brogharnovi do tváře, prorazily lebku a vnikly mu do mozku. Obrovské tělo se naposledy zachvělo a zazmítalo, zalévajíc pohrdavě se šklebícího Grymnara proudy tmavé krve, pak však ochablo a ukrutnému zabijákovi se vydral z hrdla divoký výkřik. Odpovědí mu bylo sborové volání vlčích bojovníků a ohlušující rachot zbraní, v pravidelném rytmu tlukoucích do okovaných štítů.

A potom Grymnar dovlekl zohavené tělo svého bratra za vlasy k okraji terasy a za stále hlasitějšího řevu obludné armády shodil mrtvolu do propasti na jižní straně Langnorské hory. Dlouho letělo bezduché tělo krále Brogharna povětřím, nasyceným pachem krve, až nakonec dopadlo na dno temné hlubiny a tam se nabodlo na ostré hroty ledovců, které jako by krutá příroda stvořila právě pro tento ohavný účel.

Zpoza zasněžených hor daleko na východě se vydraly první paprsky slunce a jejich ohnivé světlo se rozzářilo na krví zrudlých hradbách Ledového hradu.

Grymnar se stal vládcem Langnoru!

„Král je mrtvý,“ promluvil do ponurného ticha Ardmer a dlouhou chvíli nemohl odtrhnout zrak od zářící siluety Ledového hradu, tyčící se z rozlehlé plochy bílých polí několik mil severním směrem. Draghorn pohlédl elfovi do tváře, ale z Ardmerových černých očí bez bělma bylo nemožné vyčíst

jakékoliv pocity. Ostatně, on, jako velitel ukrutných tollranderů, neměl právo projevovat bezcenné lidské emoce.

„A my jsme podle zákona měli zahynout po jeho boku,“ zašklebil se nevesele Gothryn a sundal si z hlavy zkrvavenou přilbu, čímž uvolnil záplavu dlouhých světlých vlasů.

Tři jezdci zastavili koně na obrovské sněhové duně, zledovatělé na kámen, a po několika mílích divoké jízdy tak dopřáli koním chvíli oddechu. Z neklidně frkajících zvířat i z mužů na jejich hřbetech stoupaly oblaka páry tak husté, že připomínaly dým, valící se z kráterů hrozivých severských sopek. Na všechny padlo břímě únavy. Tollrandeři měli za sebou několik bezesných nocí na hradbách Langnoru a v uších jim ještě stále doznívalo řinčení oceli a zuřivý ryk umírajících. Jejich bezvýrazné tváře byly poznačeny krvavými šrámy a zbroj, zakalenou do barvy noční oblohy, zdobily tmavé skvrny zaschlé morgunské krve. Helmy byly zprohýbané, kožešinové pláště plné děr, pancíře a drátěné košile těžce poničené údery nepřátelských zbraní. Z velkých, bronzem kovaných štítů nezůstalo téměř nic...

„Had je mrtvý,“ ozval se Ardmer, „a lebka se rozpadla na prach...!“

Oba jeho společníci souhlasně zabručeli. Jejich smutně známý erb – lidskou lebku, z jejíhož levého očního důlku vylézá had – si vlčí bojovníci s pohrdavým vytím strhli k nohám a rozdupali ho na kusy. Dobytí Langnoru znamenalo konec slávy Brogharnových zabijáků a tito tři si to s chladnou tváří uvědomovali.

„Ani se mi nechce věřit, že se nám podařilo přežít,“ pokračoval elf skoro šeptem. Slabý vítr si pohrával s jeho dlouhými zlatými vlasy, splenými nepřátelskou krví.

„Náš život nemá cenu, když král padl rukou zrádce,“ namítal Draghorn a při myšlence na Grymnara se jeho tvář nervozně stáhla.

Gothryn k němu otočil své studené šedé oči.

„Chtěl bys snad teď ležet na nádvoří Langnoru a krmit svým masem morgunské žaludky?“ zeptal se s náznakem posměchu v hlase. Draghorn otočil zrak ke vzdálenému Ledovému hradu.

„Proč ne?“ odpověděl po krátké odmlce. „Je to snad horší, než žít s vědomím vlastní zbabělosti a zrady?“

„Možná máš pravdu,“ ozval se Ardmer a pokrčil rameny. „Ano, byli jsme tollrandery a přísahali jsme, že budeme Brogharnovi věrní, i kdyby to byla otázka našeho přežití. Vím, já sám jsem vás to celá léta učil... A přesto nemám výčitky svědomí kvůli tomu, že jsme v poslední chvíli opustili bojiště a nechali krále napospas nepřátelským zbraním...“

„Já také ne,“ zabručel Gothryn s nehybnou tváří.

„Jsme zrádci,“ vrčel Draghorn, sledujíc elfího bojovníka přimhouřenýma očima. „Kdyby nebylo tvého strachu a kdybychom tě jako velitele nemuseli poslouchat...“

„Už nejsem vaším vůdcem.“

„...neutíkali bychom teď jako zbití psi, ale zemřeli bychom s bojovou písní na rtech. K tomu jsme byli vychováni a tak nám přikazovaly zákony tollranderů! Ty sám jsi měl chránit krále vlastním tělem a měl sis nechat rozštípnout lebku morgunskou sekerou, kdyby to jen o okamžik oddálilo pád Langnoru!“

„Jsi hlupák, Draghorne,“ řekl Gothryn klidně a narazil si svou ostny zdobenou přilbu na světlovlasou hlavu. „Když chceš, vrať se a prodej svůj život za pochybnou slávu. Složím o tobě hrdinskou ságu a budu jí bavit lidi někde v dalekých krajích na jihu...“

„Pse!“ procedil Draghorn přes zuby a sevřel v dlani rukojeť těžkého meče, visícího mu u boku. Ardmer jej však uchopil za předloktí a pevným stiskem mu zabránil smýt urážku Gothrynovou krví. Šedooký bojovník se k nim s neveselým úšklebkem na tváři otočil zády a v sedle černého koně pomalu sestupoval z bělostné duny. Elf se ještě jednou podíval podrážděnému Draghornovi do tváře a váhavě se vydal za ním.

Draghorn je dlouho mlčky pozoroval, ale když pobídli koně do klusu, vrazil i on svému hnědákovi ostruhy do boků a beze slova je následoval.

II.

Noční můra Thormarenu

Na nehybnou hladinu jezera najednou vyplavala obrovská vzduchová bublina, s hlasitým plesknutím se rozstříkla a rozvlnila vodu jako náhlý závan silného větru.

„Při Ronhyrových vousech!“ zvolal Loin, který stál u vody nejbliž a vystrašeně uskočil, až mu železná helma téměř spadla z kulaté hlavy. Početná skupinka na břehu se rozezněla hlasitým hovorem a ozval se i zvuk zbraní, vytahovaných z pochev.

„Ticho!“ rozkázal Jamzi nezvýšeným, ale více než rozhodným hlasem. Jeho družina poslušně zmlkla, ale Loin, kterého náhlý úkaz šokoval nejvíc, zakoulel očima a rychle ze sebe vyrazil spršku poplašených slov. „Něco tam je, veliteli! Jižané měli pravdu! Ta bublina... Jakoby něco dýchalo pod vodou! Něco obrovského! Bohové necht' nás...“

„Sklapni, Loine!“ zavrčel Jamzi, o to podrážděněji, že v duchu musel dát svému společníkovi za pravdu. Vystrašený chlapík zavřel ústa, ale nenápadně se vmísil mezi ostatní a ruku nespouštěl z rukojeti meče.

Jamzi přimhouřil oči a pozoruje obrovské jezero, zamyšleně si hladil dlouhou, kaštanově hnědou bradu. Další bubliny se neobjevovaly. Jen kolem místa, kde vzduch vyrazil poprvé, se ještě stále rozbíhaly po hladině rychlé, pravidelné kruhy.

Na rozvlněné vodě tancovalo mdlé světlo, s námahou osvětlující rozlehlé prostory gigantické jeskyně, a jeho odraz se mihotal na klenutém stropu, plném špičatých krápníků.

Na břehu jezera, vytvořeného přírodou kdesi v hlubinách pod štíty Trodarnských hor, nepokojně postávalo osm trpaslíků. Všichni měli na sobě dobře vykované pancíře, či umně vyplétané drátěné košile a na střapatých hlavách jim seděly přilbice, pestře zdobené ostny, rohy, či kovovými křídly. Většina byla ozbrojena kopím nebo halapartnami, čtyři drželi kulaté okované štíty, zpoza tří opasků trčely hlavice bojových seker a všichni měli meče, přiměřeně dlouhé vzhledem k tomu, že nikdo z nich nepřesahoval výšku čtyř stop. Tito mužičci patřili k ozbrojeným strážím Thormarenu, rozsáhlého podzemního města, osídleného výlučně zručným národem trpaslíků. Skupině velel Jamzi, nejvyšší velitel thormarenských stráží, a jeho přítomnost na této akci si vynutila závažnost celé události.

Všechno začalo asi před měsícem, kdy obyvatelé jižních jeskyní nahlásili záhadné zmizení dvou trpaslíků v oblasti Ametystového jezera. To se občas stávalo – obvykle byla těla

ztracenců objevena pod haldami suti v některé z hornických chodeb. Ale tito jakoby se vypařili. A následující dny a týdny přinesly další záhadné zmizení – opět v okolí zmiňovaného jezera. Obyvatelstvo podzemí se začalo znepokojovat a potom se najednou vynořilo jednoduché, ale o to děsivější vysvětlení. Kdosi zahlédl v hlubinách průzračného jezera nějaký pohyblivý stín znepokojivých rozměrů. Král Manorlin přestal být k problému lhostejný a vyslal do podezřelých oblastí svou nejlepší jednotku, aby vše důkladně prozkoumala a podala mu podrobné hlášení.

A tak tu tedy stáli, osm vousatých tváří, naplněných pochybnostmi, osm párů drobných očí, plných strachu z neznáma.

Jamzi velmi hloubavě zvažoval možnosti dalšího postupu, pokud se ukáže, že jezero má skutečně nového obyvatele se slabostí pro trpasličí maso. Ze zamyšlení jej vytrhl Ward Štítolam.

„Měli bychom se vrátit, veliteli,“ promluvil a nechtě tak vyjádřil touhy celé družiny. „Toto bude muset vyřešit král a shromáždění Bílých Brad...“

„Jistě,“ přikývl Jamzi, ještě stále zamyšlený. „Musí ale dostat velmi podrobnou zprávu – zatím víme jen to, že v hlubinách jezera něco vypouští obrovské vzduchové bubliny. Bílé Brady potřebují více detailů, aby mohly skutečně rozhodnout, co dál...“

„Ale veliteli,“ ozval se opět Loin. „Co chceš více zjistit? Vždyť přece nemůžeme...“

Hladina jezera doslova vybuchla v záplavě průzračné vody a světlo, polámané v miliardách kapek, ozářilo jeskyni podivnou směsí pestrých barev. Další Loinova slova pohltil zvuk, který celou družinu přimrazil na místě. Příšerné řvaní neznámé bytosti znělo jako hukot lávu chrlícího vulkánu a ohlušující ozvěny rykotu se rozletěly všemi chodbami a jeskyněmi Thormarenu. Příval vody zaplavil okolí Ametystového jezera a

téměř trpaslíkům podrazil nohy. I Jamzi se prudce zapotácel a nepříjemně studená voda se mu vlila pod kovový oděv. V té chvíli však jeho smysly byly namířeny úplně jiným směrem. Zhrozeně zvedl zrak a viděl, jak se z gejzíru třpytných kapek a zpěněných vln vynořuje obrovská plochá hlava, za ní dlouhý šupinatý krk a potom i nepatrná část obludného těla. Trpaslíci zkameněli hrůzou a v krátké neschopnosti cokoli podniknout, třeštili na netvora děsem naplněné oči. Strašidelná hlava s protáhlou tlamou a širokými nozdrami se zakolísala na asi šest metrů dlouhém krku a zlověstné hadí oči se pozorně rozhlédly po okolí jezera. Až když se netvorův pohled zastavil na skupině na smrt vyděšených človíčků na břehu, došlo trpaslíkům, že je nejvyšší čas vzít nohy na ramena.

Avšak Jamzi se nestal velitelem thormarenských stráží proto, že byl ochotný dát kdykoli povel k ústupu.

„Srazte se a taste zbraň!“ zvolal a odhodlaně vytrhl zpoza opasku meč se širokou, blýskající se čepelí. „Ta kreatura zhltna pár našich kamarádů a my jí teď ukážeme, co je to dobrá trpasličí ocel!“

Zmatení zbrojnoši sice nesdíleli Jamziho odvahy, ale nechat velitele v bryndě, to je ani nenapadlo. Ward Štítolam udeřil svým ramenem do Jamziho paže, Loin zaujal postavení po velitelově pravém boku, ostatní se k nim bez váhání přidali a neproniknutelný šik malých, nahrbených bojovníků se zježil ostřími mečů, seker a kopí.

Netvor rozšklebil zubatou tlamu v dalším působivém zařvání a nečekanou rychlostí vyrazil proti skupince nepřátel na břehu. Jeho tělo rozčeřilo hladinu jezera tak jako horký nůž prořízne hroudu másla a kolem něj se rozlétly zpěněné vlny. Příšerný tvor se přihnul k trpasličímu šiku jako skutečná ztělesněná hrůza a i když tělo zůstalo ve vodě, rozšklebená tlama bez váhání zaútočila. Střed šiku, tedy Loin, Jamzi a Ward, byli prudkým nárazem vlhkých nozder na jejich zbroj odmrštěni několik stop dozadu a zbytek se pod zásahy obludné

tlamy rozlétl do všech stran. Vyceněné zuby jezerní bytosti zazvonily na štítech a pancířích. Nejméně dvě násady kopí a halaparten suše praskly na tvrdých šupinách netvorovy hlavy a krku. Jamzi dopadl zády na hrbolatou skalnatou zem a prudký náraz mu strhl z hlavy helmu a na okamžik vyrazil dech. Rychle se však vzpamatoval a zrakem hledal svůj upuštěný meč. Pak uslyšel uši drásající výkřik kteréhosi ze svých druhů, jenž vzápětí zanikl v zlověstném ryčení příšery a pronikavém praskání kostí. Jamzi viděl, že netvorova spodní čelist přitlačila některého spadlého trpaslíka k hrbolatému břehu a rozdrtila jeho malé tělo na kaši. Téměř současně zmizel ve slintající tlamě další člen ozbrojené družiny – obluda vztyčila krk a všichni viděli jen nohy toho ubožáka, trčící z rozevřené tlamy a bezmocně kopající do vzduchu. Vzápětí hrůzostrašný obyvatel jezera sklapl čelisti a trpaslíkovi odkousnuté nohy dopadly ve spršce krve dolů – jedna na břeh, druhá do vody.

Jamzi vyskočil s mečem v dlani a s jasným úmyslem využít okamžik netvorovy nepozornosti. Avšak předběhli ho Loin a Jiskřivé Kladiivo, kteří také pochopili, že obluda je zaujatá vychutnáváním krve, stříkající z mrtvoly v její tlamě. Jiskřivé Kladiivo vrazil příšeře do krku hrot kopí. Neměl však štěstí, zbraň sklouzla po tvrdých šupinách a hrot obrovské zvíře stěží škrábl. Monstrum vyplivlo odporné zbytky rozžvýkaného těla a jediným bleskurychlým úderem ozubených čelistí překouslo Jiskřivé Kladiivo v pase. S jeho vnitřnostmi visícími mezi zakrvavenými tesáky obrátil netvor zrak na přibíhajícího Loina. Trpaslík, který před několika okamžiky nahlas reptal a otevřeně dával najevo svůj strach, hnal se nyní na velikého protivníka s divoce planoucíma očima a s širokým mečem v malé dlani. Mířil čepelí na obrovské hadí oko, avšak minul a dobře nabroušené ostří protřelo hrubou kůži těsně pod spodním víčkem. Meč po sobě zanechal krvavý šrám, v konečném důsledku však i tak jen neškodně sklouzl po tvrdé kosti. Loin s tváří plnou představy vlastní smrti odskočil a pokusil se utéci.

Monstrum však po něm chňaplo s útočností jedovatého hada a trpaslík celý zmizel v páchnoucí tlamě. Jeho křik náhle zanikl mezi dvěma řadami obrovských zubů a vše, co po Loinovi zůstalo, byl jen jeho zkrvavený meč, ležící těsně u vody.

A pak se gigantický tvor dal celkem nečekaně na ústup. Možná usoudil, že si zaopatřil dostatek potravy, nebylo vyloučeno ani to, že ho zastrašila drobná, ale citelná zranění. Každopádně se jeho obrovité tělo rychle vzdálilo do středu rozsáhlého podzemního jezera a dlouhý krk i plochá hlava se náhle ponořily pod neklidnou hladinu. Po obludě zůstala jen rozčeřená voda a krev, barvící místo jejího zmizení do červena.

Jamzi se s mečem v pěsti rozhlédl a musel potřást hlavou, aby zahnal příval hrůzy. S námahou se ovládl a už pevným hlasem dal rozkaz k rychlému opuštění břehů Ametystového jezera.

Oheň hořel jen velmi neochotně. Dřevo bylo nasáklé vlhkostí, vždyť tenké větvičky keřů byly ještě před chvilkou ukryté pod silnou vrstvou jinovatky a sněhu. Světlé plameny vydávaly jen pramálo tepla, ale tři muže, sedící kolem ohniště, to příliš netrápilo, jejich svalnatá těla byla zvyklá na krutost zimy a dotíravý chlad vnímali s mlčenlivou lhostejností. Konec-konců už posloužil účelu, kvůli kterému se trápili s jeho založením.

Havraní maso bylo tvrdé jako kámen a chutnalo jako zdechlina, kterými si ten černý posel smrti v posledních dnech určitě štědře nacpal žaludek. Gothyrn včera zuby roztrhal jednoho kamenem zabitého krkavce a snědl ho za syrova. Musel uznat, že pečené maso bylo o něco méně odporné. Ale už nejednou jedl i horší věci a tak si nestěžoval. A vůbec, tollrandeři neměli ve zvyku nadávat na takové maličkosti. Vždyť tu bylo tolik jiných věcí, trápících jejich krutostí otupenou mysl...

„Jsme na cestě už pátý den,“ ozval se Draghorn a obrátil pohled na Ardmera. „Řekneš nám konečně, kam vlastně putujeme?“

Elf se opřel o hrbolatou skálu, kterou měl za zády a podíval se na oba tollrandery bezvýraznými očima. „Na jih. To je můj jediný cíl. Putuji do říše lidí a vy dva jste jako můj stín. Jsem váš velitel... Byl jsem váš velitel... a vy mě následujete jako stádo tupých zvířat, kráčející za svým vůdcem.“

„Snažíš se nás urazit?“ zeptal se Gothryn nevzrušeně.

„Proč bych to dělal? Jen se vám pokouším otevřít oči. Byli jste tollrandery...“

„Ještě stále jimi jsme!“ přerušil ho Draghorn pevným hlasem. Ardmer se ušklíbl. „Brogharn je mrtvý a to je konec tollranderské slávy, chlapče. Ve chvíli, kdy váš král naposled vydechl pod Grymnarovou sekerou, přestali jste být jeho otroky. Stali se z vás obyčejní lidé, chápete to? Bez domova, ale svobodní...“

„Jsme štvanci na útěku a to je tvoje vina, ty prokletý elfe,“ zavrčel Draghorn a jeho oči opět vzplály hněvem. „Mohli jsme zemřít jako bojovníci. Toto je život psů.“

„Umřít jako bojovníci?“ zašklebil se Gothryn pohrdavě. „Proč jsi neřekl, zdechnout jako žrádlo pro Morguny?“

„Říkej si tomu jak chceš,“ odsekl tollrander a znovu se podíval na Ardmera. „Nejsem si jist, jestli těch sedm dnů bez spánku nepopletlo můj mozek a neudělalo něco s mou pamětí, ale nebyl jsi to právě ty, kdo nám každý den vštěpoval úctu a oddanost k Brogharnovi?“

„Brogharn byl šílenec,“ řekl Ardmer pevně, neodtrhuje pohled od slábnoucího ohně. Draghorn na něj vrhl nechápavý a pobouřený pohled, Gothryn se jen temně ušklíbl. „A tollrandeři byli jen vycvičení zabijáci, poslušní hrdlořezi, zvířata na obojku, strach a prokletí severu. Jste tak silní a přece tak bezmocní. Nemáte představu, co to znamená získat zpět dávno

ztracenou svobodu. Vyrostli jste v otroctví a nyní jste zoufalí, protože nemáte komu klečet u nohou. Necítíte to?“

Kolem dýmajícího ohně zavládlo ticho.

„Nějak se s tím vyrovnáme,“ ozval se nakonec Gothryn. „Ale hovoříš stále jen o nás dvou. A co ty? Ty jsi snad nebyl tollranderem, jak ty říkáš – zvířetem na obojku?“

„Hmm...“ usmál se Ardmer chmurně. „Sloužil jsem Brogharnovi celých pět set let. Cha! Půl tisíceletí smrtelné nenávisti! V krásných snech jsem tomu bastardovi rozbíjel lebku svou sekerou a křičel jsem mu svou nenávist do rozpolcené tváře!“

„Ale nás jsi přece učil...“ chtěl namítnout Draghorn.

„To vše byla lež. Nikdy jsem k Brogharnovi necítil ani štipku úcty. Byl to jen strach a z něj pramenící nenávist. Nebylo však v mých silách postavit se mu tváří v tvář. Byl božím synem, vzepřít se jeho vůli mohl jen ten, kdo mu byl rovnocenným protivníkem.“

„Grymnar,“ kývl hlavou Gothryn. „Tak proto jsi utekl a nás vzal s sebou...“

„Ano... Jakmile jsem si byl jistý, že Brogharnův pád je neodvratný, neměl jsem už ani nejmenší důvod setrvávat v Langnoru. Vzal jsem vás dva, spolu jsme si prosekali cestu davem Morgunů a v tom bojovém zmatku se nám podařilo uniknout jisté smrti.“

„Proč právě nás dva?“

„To byla náhoda,“ pokrčil rameny. „Právě jste bojovali po mém boku, když jsem se rozhodl.“

Draghorn sklopil hlavu a bezmocně zaskřípal zuby.

„Tak dlouho jsme ti věřili, Ardmere. Tak dlouho jsme se neodvážili pochybovat o Brogharově nezlomné moci...“

„Tak dlouho?“ usmál se starý tollrander. „Tak krátce, chlapče. Vy dva ještě nemáte dohromady ani padesát let. A mne nosí tato zem už téměř jedno tisíciletí. Jsem velmi starý. Mé tělo tak nevypadá, ale má duše se ztrácí pod pavučinou

jizev. Ani jednou za těch pět set roků jsem se nedokázal vzepřít moci krále Ledových plání. Ty, Gothryne, a ty, Draghorne, jste poslední dva z těch stovek tollranderů, kterým jsem velel.

Všichni vyrostli a zemřeli před mýma očima. Celé zástupy zatracených duší, zbytečně vyhaslých životů. Vy dva ve jménu jich všech musíte poznat skutečnou svobodu. To je teď vaše povinnost. Vy dva ještě máte šanci poznat skutečné lidské štěstí. A já vám v tom pomohu, jak budu moci...”

A s těmito slovy se zavinul do pláště z vlčí kožešiny a zavřel oči.

Gothyrn a Draghorn chvíli mlčky přemýšleli a seděli u dohasínajícího ohně, pak se i oni uložili ke spánku. Ani jeden z nich nedokázal celkem dobře pochopit skutečný smysl Ardmerových slov. A osud nechtěl, aby se jim to starý elf ještě někdy pokusil vysvětlit.

Na národ trpaslíků padla hrůza. Chodbami jejich podzemního města se plížil zlomyslně se chechtající strach a ve vzduchu visel zápach neustávající nejistoty. I ve stínu nekonečných jeskyní, i ve světle věčně planoucích ohňů kovářských dílen, se ozývalo vzrušené šeptání o prokletí a zkáze, a ač se podzemím i nadále nesla dunivá píseň kovaného železa a zlata, všichni se více než na práci soustřeďovali na šíření strašidelných zpráv. A stejně tak se pod kamennými stropy thormarenských síní vznášel nárek a ponurý zpěv těch, co oplakávali padlé přátele a příbuzné.

Král trpaslíků Manorlin se vracel do své poklady vyzdobené trůnní síně, provázen dvěma sluhy, kteří nesli jeho několik stop dlouhou bradu a vlasy, bílé jako sníh. Kráčel pomalu a v jeho vrásčité tváři jakoby se spojilo všechno neštěstí podzemního národa. Opíraje se o hůl zdobenou drahokamy, došoural se Manorlin až k trůnu a ztěžka se posadil.

Strach, který dnes zaplavil thormarenské jeskyně, otrásl i jeho duší. Jeho národ stovky let klidně pracoval nad

kovadlinami a pod kladivy skvělých řemeslníků vyrůstaly ty nejskvostnější šperky, kouzelné meče, oslnivé štíty. Dlouhé období klidu se však právě dnes nenávratně ztratilo v ponuré propasti minulosti. Nastal čas krve, strachu a nářku.

Na královu stříbrnou bradu sklouzlo několik horkých slz.

Vtom se v pochmurném tichu trůnní síně rozlehly různé kroky.

Manorlin si drobnou rukou utřel zvlhlé oči a vzhlédl k příchozímu. Trpaslík se širokými rameny, silnými pažemi a temným pohledem tvrdého muže předstoupil před zlatý trůn, stál si z hlavy ocelovou přilbici a poklesl na jedno koleno.

„Dal jste mě zavolat, Vaše veličenstvo?“

„Tak je, můj věrný Jamzi,“ promluvil král a hlas se mu slyšitelně chvěl. Ramenatý ozbrojenec k němu překvapeně vzhlédl. Nepamatoval si, že by někdy viděl panovníka dávat tak otevřeně najevo své nejniternější pocity. Zároveň však musel uznat, že si nevzpomíná na horší den pro trpasličí národ.

„Ty sám nejlépe víš, co se dnes stalo, Jamzi,“ pokračoval Manorlin a nahlas se vysmrkal. Voják se zamračenou tváří přikývl a sklonil hlavu.

„Celá staletí, ba tisíciletí, se nikdo neodvážil vztáhnout ruku na náš pracovitý národ, drahý Jamzi. A dnes... dnes chodby Thormarenu ochutnaly krev...“

„Můj pane,“ ozval se žoldněř. „Jsem velitelem obrany naší podzemní říše. Já jsem velel jednotce, kontrolující Ametystové jezero. Když se jezerní příšera vynořila z temných hlubin, bylo mou povinností správně odhadnout schopnosti své družiny a v důsledku toho dát okamžitý povel k ústupu. Neudělal jsem to. Prikázal jsem svým mužům zůstat a bojovat. Je to moje vina, že čtyři bojovníci zahynuli strašlivou smrtí. Jsem připraven přijmout trest.“

„Ach ne,“ zavrtěl král bílou hlavou. „Nebudu ti dávat za vinu, že uprostřed thormarenských chodeb se usídlila krvelačná bestie. A potom, prozkoumat Ametystové jezero jsi se vydal na

můj příkaz... Nu, záhadná zmizení některých trpaslíků v okolí jezera se vysvětlila. Co myslíš, Jamzi, jak se ten netvor dostal do srdce thormarenských jeskyní?“

„S jistotou to nemohu tvrdit,“ promluvil žoldněř pomalu, „ale napadá mě jen jediné vysvětlení. Jako mládě se ta příšera dostala do jezera s proudem podzemních řek.“

„Anebo podzemní toky připlavily do jezera obrovské vejce,“ uvažoval král s ním.

„I to je možné,“ přikývl velitel stráží. „Tady se netvor vylíhl, rychle vyrostl a teď dává o sobě vědět. Jeho matku bychom určitě našli kdesi v zamlžených stržích Trodarnských hor. A jelikož je to nepochybně vodní živočich, jeho domovem bude některé z tajemných jezer vysoko v horách. Pověsti o bezejmenných a krvelačných obyvatelích těch odlehlých oblastí zná v Thormarenu každé malé dítě.“

Manorlin si hlasitě povzdechl a přetřel si drobnou dlaní vrásčitou tvář. „Co za prokletí postihlo náš národ, Jamzi? Jsme odsouzeni k životu s vědomím, že uprostřed našeho království žije lidožravý vetřelec...“ V jeho hlase zaznělo nefalšované zoufalství. Tolik století panoval v Thormarenu klid a mír... Všichni pracovali a byli šťastni... A teď?

Jamzi zvedl zrak a pohlédl svému vládci do ustarané tváře. „Nepodléhejte beznaději, Veličenstvo. Snad se nám podaří zabránit tomu, aby jezerní příšera zahubila další naše bratry.“

Král zpytavě zvedl husté bílé obočí. „Jak, můj věrný Jamzi? To bychom museli uzavřít přístup k Ametystovému jezeru, případně zavalit jezero kamením a tak netvora zahubit. Jistě ti nemusím vysvětlovat, že něco takového není možné. Kolem sídla toho strašného tvora vede jediná cesta, spojující Thormaren s jižními jeskyněmi.“

„To všechno je mi známo,“ přikývl Jamzi a zamyslel se. „Co tak zorganizovat skupinu nejsilnějších mužů a nejlepších bojovníků a pokusit se netvora přemoci?“

„Ach ne, ne!“ zvolal Manorlin a odmítavě potřásl hlavou, až mu skoro spadla rubíny vykládaná koruna. „Jen žádný boj! Už bylo dost mrtvých. Obyvatelé Thormarenu umí pracovat jen s kladivem a ohněm. Umí zbraně vyrábět, ne je používat. Chtít znovu bojovat s jezerní příšerou by znamenalo hnát je do náručí jisté smrti...“

„Tak potom už je tu jen jedno východisko,“ pokrčil rameny Jamzi.

„A to?“

„Přivolat na pomoc Gorlondira. Už nám nejednou pomohl, možná si jeho kouzla poradí i s tou prokletou bestií...“

Manorlin se na vojáka zamyšleně zahleděl. Jamzi se odmlčel a očekával odpověď.

„Ano,“ přistoupil nakonec král. „Čarodějník z Khormalu by možná dokázal zahubit netvora bez zbytečného krveprolití. Jeho zámek však stojí až za Rhul-Ghanou, Planinou létajících ještěřů a posel, vyslaný ke Gorlondirovi, by musel projít přímo přes toto nebezpečné území. Koho pověřit tak nelehkým úkolem?“

„Cítil bych se poctěn, kdybych já sám mohl být tím poslem, můj vládce. Vezmu si pět nejlepších mužů a už zítra se vydáme k zámku Khormal. Ta cesta rozhodně nebude lehká, ale budeme-li mít štěstí a jestli Gorlondir vyslechne naše prosby, vrátíme se dříve, než netvor zahubí další obyvatele Thormarenu.“

„Och, Jamzi,“ vzdechl si král. „Opravdu si myslíš, že dokážeš projít Rhul-Ghanou?“

„To nevím, můj pane. Zkusit to však musím, protože jde o životy mnoha našich bratrů. A možná i o osud celého Thormarenu. Jednoduše nemáme na vybranou, Veličenstvo.“

„Ano, to je pravda,“ přikývl Manorlin a pokrčil rameny. „Nu, co dělat, Jamzi. Když se tedy skutečně chceš ujmout této téměř nesplnitelné úlohy, vydej se na cestu. O všem definitivně

rozhodnou Bílé Brady, ale myslím, že lepší řešení se nikomu nepodaří vymyslet.“

Velitel stráží vstal, ještě jednou sklonil hlavu a mezi jeho hustými vousy a střapatým knírem zazářil úsměv.

„Děkuji pane. Nezklamu vás.“

„Doufejme, Jamzi, doufejme. Ať tě velký Ronhyr ochraňuje!“

S tím se v oceli oděný trpaslík otočil a rázným vojenským krokem opustil trůnní síň.

Manorlin osaměl a unaveně složil utrápené čelo do drobné, vrásčité dlaně.

III.

Poslední tollrander

Čtyři vlčí bojovníci zastavili koně na úpatí nevysokého pahorku a rychle seskočili do hlubokého sněhu. Uzdy zvířat přivázali ke krátkému, zmrzlému stromku.

„Jestli chcete zemřít,“ promluvil jeden z nich vrčivou řečí Morgunů, „začněte dělat hluk.“

Jeho tři druhové odvětili jen tichým zavrčením a co nejtišeji obnažili zbraně. Dva z nich byli ozbrojeni primitivně ukovanými meči s dlouhými čepelemi, třetí potěžkával v ruce obušek, obitý nestejně dlouhými hroty a vůdce – ten měl na

sobě i pancíř, nepochybně stažený z mrtvoly některého tollranderu pod langnorskými hradbami – svíral v dlaních bojovou sekeru a u boku se mu v koženém pouzdře houpal krátký meč. Všichni čtyři opatrně vykročili vzhůru zasněženým svahem.

Svítání se rychle blížilo a čistý bílý sníh se třpytil v sílícím světle. Stopy tří koní, které v něm byly víc než jasně otištěny, vedly k modravé skále, trčící ze širé bělostné pláně jako cosi cizího, nepřírozeného.

Jeden z Morgunů se zastavil, nasál vlhkým čumákem vzduch a potichu zakňučel: „Dým.“

„A lidské maso,“ doplnil druhý, také pozorně větřící.

„Když nebudete tišeji,“ vycenil tesáky ten v pancíři, „za chvíli to bude smrad vašich vnitřností, co se bude vznášet ve vzduchu. Tam jsem zahlédl hlavu koně, hned za tou dunou. Ti tři jsou ještě stále tady.“

„Máme je,“ konstatoval vlčí muž s obuškem v ruce.

„No ano,“ přidal se další. „Ale jsou to tollrandeři...“

„Právě proto držte huby,“ upozornil je podrážděně ten v pancíři. „Utábořili se tam pod tím skalním převisem. Já obejdu tábor a pokusím se dostat na tu skálu nad nimi. Vy se zatím připlížíte co nejblíže, zaútočíte a napojíte sníh jejich krví. Musí zemřít okamžitě, je to jasné? Jak jim dáte příležitost bránit se...“

Významně se odmlčel.

„A jaké nám dáš vlastně znamení?“

„To uvidíte, hlupáci,“ zavrčel vůdce tlupy a hrozivě zkrivil tlamu, odhaluje dvě řady úctyhodných tesáků. Zřejmě to byla nějaká forma morgunského úsměvu.

Jeden z koní nepokojně zafrkal. Gothryn se okamžitě probudil a otevřel oči již čilý a ve střehu. Jeho druhové poplašený zvuk nezachytili – Ardmerovy smysly už nebyly tak citlivé a Dragnorn spal příliš tvrdě.

Na skalním převisu přímo nad Draghornem se najednou vztyčila nejasná postava. Gothrynovy oči ji zachytily, stačil však zareagovat jen tak, že ze sebe strhl kožešinový plášť a bleskově uchopil rukojeť meče, ležící mu po pravém boku v přesně určené poloze. Než si stačil uvědomit, co se vlastně stalo, a vyrazit poplašný výkřik, černá silueta na převisu se prudce předklonila a shodila něco přímo pod sebe.

Smrt zastihla Draghorna rovnou ve spánku. Těžký hranatý balvan mu dopadl přímo na hlavu a lebka se pod jeho váhou doslova rozstříkla.

Gothryn se ocitl na nohách jako vyslovením nějakého kouzla. I Ardmer se probudil a uchopil topor sekery ještě dříve, než otevřel oči.

Útočník na skalním převisu zavyl, zamával bojovou sekerou a skočil dolů. Odpovědí na jeho děsivý řev bylo štěkání několika dalších hrdel. Tři srstnaté a ušaté vlčí hlavy se vynořily zpoza velkého sněhového závoje na opačné straně tábora a ocitly se tak tváří v tvář bojově naladěnému Ardmerovi.

Vlčí muž, který skočil z převisu, dopadl pružně na nohy vedle nehybného Draghornova těla a vycenil zuby na Gothryna, vzdáleného jen několik stop. Morgun a tollrander proti sobě vyrazili téměř současně. Ostří sekery proťalo chladný vzduch v oblouku s nemalým poloměrem. Původně bylo namířeno přímo na Gothrynovu světlou hlavu, nepočítalo však s bojovníkovou neobvyklou mrštností. Tollrander odskočil doprava a zatím co sekera dopadla do prázdna, on se ocitl v blízkosti Morgunova nechráněného levého boku. Vlčí muž si prakticky ani nestačil uvědomit, co se děje. Gothrynův svištěcí meč jej zasáhl těsně pod levé ucho a zaťal se do jeho psí lebky. Síla smrtícího úderu odhalila Draghornova vraha několik stop stranou a tam padl na zem ve výbuchu zvířeného sněhu a stříkající krve.

Podobná smrt skosila i Morguna, přibíhajícího k Ardmerovi s mečem v ruce. Vlčí bojovníci však nebyli až tak hloupí, neútočili po jednom. Ve chvíli, kdy starý tollrander skolil svého prvního soupeře, z opačné strany k němu přiskočil další a dokonale využil kratičký okamžik elfovy nechráněnosti. Těžký obušek dopadl na Ardmerovu širokou hrud', ostré hroty prorazily drátěnou košili i hrudní kost a zaryly se hluboko do plic. Tollrander se zachvěl a otočil k protivníkovi nepřítelů pohled. V jeho černých očích spatřil vlčí muž s hrůzou vlastní smrt. Než však stačil vytáhnout svou zbraň z elfovy hrudi a včas odskočit, Ardmerova sekera se bleskurychle vznesla do vzduchu a hnaná posledním výbuchem nadlidské síly, dopadla na Morgunovo temeno. Zubaté ostří prorazilo zabijákovu hlavu až ke krátkému, srstnatému krku. Oba bojovníci klesli do zakrvaveného sněhu téměř současně. Morgun mrtev, starý tollrander smrtelně raněn.

Poslední vlčí bojovník přiskočil ke Gothrynovi s těžkým mečem nad hlavou. Světlovlasý zabiják pohotově odrazil prudký útok – ostří se střetla v krátkém zařinčení. Morgunova zbraň praskla a asi třetina čepele odlétla kamsi stranou. Gothryn vycenil zuby v posměšném úšklebku, vrazil hrot svého meče protivníkovi do břicha a zase ho rychle vytáhl. Byl to nacvičený pohyb – v boji s více nepřáteli mohlo příliš dlouhé ponechání čepele v ráně znamenat smrt z ruky dalšího protivníka. Morgun zavřel a zakymácel se jak podřatý strom. Levou rukou se chytil za probodnuté a silně krvácející břicho. Tollrander se narovnal a s úšklebkem na tváři pozoroval proud krve, vytékající ze smrtelné rány v soupeřově trupu. Sklopil meč. Bylo po boji.

A najednou se vlčí muž vzepjal v jakési předsmrtné křeči, v záchvatu nezvyklé síly a udeřil proti Gothrynově hlavě. Jen tollranderova okamžitá reakce zabránila zlomené čepeli, aby mu rozpoltila lebku. Ostří proťalo pokožku na jeho tváři, sklouzlo po lícní kosti, poznamenalo rty a zanechalo hlubokou

stopu i na pevné bradě. Z nepěkné rány vystříkla krev a potřísnila i padajícího Morguna. Gothryn zavyl, ne však bolestí či překvapením, ale v náhlém návalu hněvu zuřivě odťal ležícímu nepříteli hlavu a prudce ji odkopl.

Tvář mu ochromila palčivá bolest. Z hluboké rány jako by vylétaly blesky a rozlévaly se do žil a pokožky. Rozhněvaný tollrander odhodil meč, poklekl a nabral do dlaní zmrzlý sníh. Přiložil si příjemně chladivou bílou hmotu k ráně a pokusil se tím zastavit krváčení. Když se sníh v jeho ruce zbarvil do červena, odhodil ho a přitlačil si k hlubokému šrámu nový. Hodnou chvíli to opakoval, až proud tmavé tekutiny skutečně zeslábl.

Potom pomalu vstal a po několika krocích se sklonil k nehybnému Ardmerovi. Starý elf ležel zády na sněhu a z jeho rozdrásané hrudi v pravidelných intervalech vyvěrala krev. Tollrander byl ještě při smyslech, ale bůh smrti Baragor mu už stál u hlavy a trpělivě čekal na jeho poslední výdech.

Ardmerovy tmavé oči elfa se zastavily na Gothrynově ošklivě poraněné tváři.

„Gothryne...“ zachřel, „...ty žiješ...“

Při každém slovu mu na rty vyrazil proud krve. Mele z posledního, uvědomil si světlovlasý bojovník chladně.

„Gothryne... hledej... najdi svůj národ...“

Natáhl k mladému tollranderovi ruku. Gothryn nevěděl, co umírající muž chce, ale instinktivně k němu natáhl svou pravici. Elfovy prsty se mu zaťaly do zápěstí.

„Za Trodarnem... u moře... na pobřeží... tam žijí lidé... Nairové... Odtamtud jsi byl unesen... z vesnice... Scallborn.“

Krev mu zaplavila ústa a na okamžik znemožnila hovořit dál. Gothryn s bezvýraznou tváří pozoroval elfa, jak se dusí, kašle a vyplivuje chuchvalce slin a tmavé tekutiny.

„Tam... tam najdeš... lidské štěstí...“

Elf se pokusil o úsměv, ale bolest mu zkřivila ústa do odpudivého šklebu. Tollrander se k němu naklonil a promluvil

kovovým hlasem. „Nevím, co je to lidské štěstí, Ardmere. To jsi nás nikdy neučil. Jediný pocit, jaký znám, je radost při pohledu na stříkající krev umírajícího nepřítele... Nemohu najít něco, co neznám.“

„Až to najdeš... tak... tak to poznáš...“

Elfovy černé oči náhle prudce zesvětlaly a zlatovlasá hlava bezvládně poklesla. Sevření jeho prstů na Gothrynově předloktí zesláblo a ochablá ruka klesla vedle nehybného těla. Ze zakrvavených úst vytekl poslední tmavý pramínek. Ardmer byl mrtvý.

Gothryn se narovnal a chvíli zamyšleně hleděl na ubohou mrtvolu velitele tollranderů. Jeho duše byla klidná. Necítil smutek nad ztrátou obou spolubojovníků, ani zoufalství při pomýšlení, že zůstal úplně sám uprostřed nedozírných ledových polí. Necítil nic. Uvažoval nad posledními slovy elfa a nakonec došel k závěru, že jeho velitel musel v posledních chvílích života přijít o rozum. Sedm těžkých dní boje o Langnor narušilo jeho normální myšlenky. Jeho slova včera večer i věty, se kterými umíral – to bylo jen blouznivé blekotání, nedávající žádný smysl. Draghorn měl možná pravdu.

Ano, pomyslel si Gothryn a hlučně vyplivl krev, která mu ještě stále tekla do úst z proseknutých rtů, starý tollrander se určitě zbláznil. Jinak by nemohl opakovat tu hloupost o lidském štěstí. Smrt byla jen vykoupením pro jeho pomatenou mysl.

Kdesi v dálce zavyl vlk. Po chvíli se ujistil, že mezi dunami se ozývá hlas skutečného vlka, ne krvelačné štěkání Morgunů a rozhlédl se. I kdyby bylo možné vyhloubit do zmrzlé země hrob, neobtěžoval by se s pochováváním těl. Draghorna i Ardmere nechal tam, kde je zastihla rychlá smrt. Toho prvního s rozdrčenou lebkou, druhého s roztrhanou hrudí. Ať si hladová vlčí smečka naplní žaludky.

Zvedl ze země svůj pohozený meč, přes ramena si přehodil huňatý plášť, vlasy skryl pod železnou přilbici a vykročil k místu, kde neklidně podupávali jejich tři koně. Dva odehnal a v sedle třetího pak bez váhání vyrazil na cestu. Zamířil přímo k modravému pohoří, které vypínalo své štíty k obloze na neskutečně vzdáleném jižním horizontu. Jak to říkal? Za Trodarnskými horami, ve vesnici Scallborn?

Kdyby Jamzi již dříve nepoznal mága ze zámku Khormal, asi by se vysmál každému, kdo by mu Gorlondira představil jako čarodějníka. V jeho představách měl totiž každý správný kouzelník vypadat jako vysoký, vyzáblý a mírně nahrbený stařec s dlouhou bílou bradou, hustým obočím, orlím nosem a zlověstně se lesknoucíma očima. A samozřejmě, měl by mít na sobě splývavý černý plášť a v kostnaté ruce držet bohatě vyřezávanou hůl, zakončenou magickým drahokamem. A aby byla představa dokonalá, ještě by mohl mít na hlavě špičatou čapku s hvězdou vepředu a na některém prstu by se mu blýskal masivní prsten s kouzelnými schopnostmi.

Gorlondirovi se skutečně na prstu blýskal masivní prsten. Neměl však žádné nadpřirozené schopnosti, byl to jen těžký, absolutně neškodný šperk. A co se týče ostatních Jamziho představ dokonale vypadajícího mága, vládce Khormalu se svým vzhledem vymykal jakémukoli schématu.

Byl to malý baculatý chlapík, oblečený do volných a velmi jemných látek pestrých barev. Z jeho kulaté, hladce vyholené tváře hleděla dvojice malých, dobromyslných očí. Nos nebyl úzký a zahnutý, spíše připomínal drobné kulaté rajče. Gorlondir se neustále usmíval a kdyby Jamzi nevěděl, že mág už má za sebou pár století života, hádal by mu tak třicet až čtyřicet let. Toto že má být kouzelník?

Seděli v příjemně vytopené místnosti v jedné z deseti hradních věží. Bylo pozdní odpoledne a za zasklenými okny zuřila divoká sněhová vánice. Chumáče sněhu vířily kolem

zámku jakoby ve snaze dostat se dovnitř a všechno zmrazit v led, mezi štíhlými baštami a zubatým cimbuřím zoufale kvílel severák. Šest trpaslíků, kteří se ještě před hodinou v sedlech svých poníků prodírali tímto hrozným nečasem, si teď připadalo jako v ráji. Ve velkém krbu hlasitě prskal příjemně hřející oheň a Manorlinovi vyslanci, usazení kolem prostorného stolu, právě dojídali malé občerstvení na přivítanou, jak Gorlondir nazval porci horké polévky a pořádný kus pečené divočiny a tmavého chleba pro každého.

Sám čarodějník seděl opodál, rozložený v pohodlném křesle, vystlaném kožešinami, a tu a tam si přiložil k ústům zlatou číši, naplněnou lehkým bílým vínem. Na zamyšlené tváři se mu mihotalo světlo ohně v krbu, ke kterému natahoval chodidla, obutá v chlupatých papučích. Kolem jeho křesla byly rozloženy kožešiny vzácných zvířat a na nich seděly tři krásné elfí dívky, oblečené jen v diamanty zdobených zlatých špercích, zakrývajících ty nejrozkošnější části jejich dokonalých těl. Jedna z nich právě vstala, přistoupila ke stolu a z velkého zlatého džbánu naplnila pěnivým pivem šest křišťálových pohárů. Víno by bylo zajisté důstojnější, ale Gorlondir věděl, že v celém Lariondu neexistuje jediný trpaslík, který by nedal přednost dobrému studenému pivu. A odhadoval to správně – Jamzi i jeho pět společníků se ochotně chopilo číší a se spokojeností v očích ponořili střapaté kníry do bělostné pěny.

„Jaká byla cesta Rhul-Ghanou, přátelé?“ zeptal se mág nenuceně a otočil usměvavou tvář k popíjejícím trpaslíkům. Jamzi potlačil říhnutí a položil prázdný pohár na mramorovou desku stolu.

„V prvé řadě bych ti chtěl poděkovat za skvělé pohoštění, vznešený Gorlondire...“

„To byla maličkost,“ usmál se mág.

„Ó nebuď zbytečně skromný. Jistě si dokážeš představit, co pro nás znamenalo teplé jídlo a trocha pohodlí po téměř pěti

dnech cesty přes Planinu létajících ještěřů. Ta vánice, co zuří venku za okny, už trvá čtvrtý den a my se jí museli prodírat ve dne v noci. Ach, byli jsme už na konci svých sil, když jsme konečně zahlédli v dálce před sebou obrysy tvého nádherného zámku.“

„A co ještěři?“ zeptal se čaroděj s upřímným zájmem.

„Jen první den jsme viděli v dálce na obloze kroužit osamělá křídla, ale včas jsme se ukryli pod velkou sněžnou dunu a tak si nás ještě nevšiml. Nu a potom se strhla ta hrozná sněhová bouře, která nám sice zkomplikovala postup vpřed, ale zároveň nás uchránila před pátravými zraky těch prokletých ghan.“

Gorlondir přikývl. „Ano. Pochybuj, že létající ještěři v tom hrozném počasí vůbec vylezli ze svých smradlavých brlohů. Měli jste štěstí v neštěstí, přátelé. Ale pojďte, posad'te se sem ke krbu na kožešiny, udělejte si pohodlí a dopřejte si oddechu. Erinien, miláčku, doplň našim hostům poháry. A vy, prosím, povyprávějte mi, co vás přinutilo vydat se na takovou nebezpečnou pout' a navštívit mé vzdálené sídlo. A jak se má můj přítel Manorlin?“

A tak se trpaslíci ochotně pousazovali na měkké kožešiny kolem krbu, vděčni, že jsou blíže hřejícímu ohni a oku lahodícím tělům mladičkových elfích děvčat. S poháry plnými výborného piva nechávali pookřávat svá utrápená a promrzlá těla a Jamzi se pustil do vyprávění.

Oheň v krbu praskal a Gorlondir soustředěně naslouchal příběhu trpasličího národa. Jamzi byl velmi podrobný, začal záhadnými zmizeními obyvatel jižních jeskyní a pokračoval objevem tajemného tvora v hlubinách Ametystového jezera. Čaroděj s napětím ve tváři vyslechl i strašidelné vyprávění o krvavém osudu Jamziho družiny v boji s jezerní příšerou a zamyšleně přikývl. Když velitel thormarenské stráže skončil, Gorlondir si povzdechl a napil se vína.

„Ach ano, tvůj příběh byl strašný, příteli Jamzi,“ přikývl vládce Khormalu. „Předpokládám, že jste zvážili všechny možnosti...“ V jeho slovech zněla otázka.

„Samozřejmě,“ ujistil jej trpaslík. „Celým problémem se zabývalo shromáždění Bílých Brad, nejstarších a nejmoudřejších obyvatel Thormarenu. Nakonec vyloučili všechna jiná řešení. Další boj s netvorem by mohl být sice úspěšný, ale ztráty by bez nejmenších pochybností byly příliš vysoké. Podkopat jeskyni nad jezerem a zasypat ho kamením není možné, protože by se tím zničila jediná možná cesta do rozlehlých jižních jeskyní. Přiznávám se, že to byl můj nápad, přivolat tě na pomoc. Jen tvůj Skyllynym je schopen zahubit netvora bez zbytečného krveprolití a bezhlavého ničení našeho podzemního města. A co se týká ceny za tuto službu, je pochopitelné, že Manorlin ti bude ochoten zaplatit jakýmkoli množstvím zlata a drahých kamenů. Jde přece o osud Thormarenu.“

„Na odměně nezáleží,“ potřásl mág hlavou, ozdobenou hustými černými vlasy. „Vždy jsem rád pomohl, když váš národ potřeboval mé služby. Jen uvažuji, jestli budu vůbec schopný jezerní obludu zahubit. To víte, schopnosti Skyllynymu jsou neomezené, ale moje vlastní znalosti o jejich využití mají své hranice... Podle tvého popisu usuzuji, že jde o nějaký masožravý druh brythodorna...“

Trpaslíci k němu zvedli nechápavé pohledy.

„To byl obrovský živočich, žijící na Lariondu v době vlády gigantických ještěřů,“ vysvětlil Gorlondir. „Měl masivní tělo, dlouhý krk a hlavu ještěra nebo hada. Je možné, že se několika jedincům podařilo přežít v temných hlubinách jezer uprostřed Trodarnských hor...“ Čarodějník se opět ponořil do přemýšlení a nikdo se neodvážil rušit jeho myšlenky. Plameny v krbu vesele poskakovaly a odrážely se v mágových nepřítomných očích. Nakonec však Gorlondir přece jen souhlasně pokývl hlavou.

„Ano,“ řekl a usmál se. „Ano, zkusím to. Jen co si tvá družina dostatečně odpočine, vydáme se na cestu k Thormarenu...“

„Na nás neber žádné ohledy,“ řekl Jamzi pevným hlasem. „Tvá štědrá pohostinnost nás těší, ale budeme se muset zříci příjemného tepla tvého krbu. Dal jsem králi slib, že se vrátíme co nejdříve a pokud to bude možné, přivedeme tě s sebou.“

Čarodějník chápavě přikývl. „Rozumím. Dobře tedy, vyrazíme zítra ráno. Snad vám jedna noc v mém zámku vrátí síly na zpáteční cestu.“

Jamzi se šťastně usmál a sklonil rozčuchanou hlavu. „Děkujeme ti, vznešený Gorlondire. Celý Thormaren tě uvítá jako svého velkého spasitele.“

IV.

Okřídlená hrůza

Sněhová bouře neustala ani tu noc a i následujícího rána zasypávala obloha širé pláne měkkým, bělostným příkrovem. Mezi vysokými věžemi Khormalu se proháněl a kvílel ostrý vítr, ve vzduchu v chaotickém tanci vířily miliardy sněhových vloček. Počasí cestování nepřálo, ale vzdor tomu se na nádvoří Gorlondirova zámku krátce po svítání shromáždila skupina lidí, připravených okamžitě opustit bezpečí majestátního sídla.

Před vchodem do hlavní budovy zámku byly přistaveny prostorné a bohatě zdobené sáně, do kterých dva sluhové zapřáhli tři bělostné, dlouhohřívé, na první pohled silné koně. Ostatní čarodějovo služebnictvo nakládalo na saně nevyhnutelné vybavení na cestu, a když bylo konečně vše připraveno, objevil se ve dveřích samotný Gorlondir. Za ním kráčely tři krásné mladé elfky, vysoké, štíhlé a vznešené. Všechny byly oděny do lehkých huňatých plášťů a na hlavách měli teplé kožešinové čepice. Dívky kromě toho ukrývaly své dlouhé zlaté vlasy pod jemnými bílými šátky, zakrývajícími zároveň i jejich štíhlé šíje. Zatímco Gorlondir byl zachumlaný v silné vrstvě teplých oděvů z látek pestrých barev a na nohách měl měkké holínky z kvalitně vypracované černé kůže, elfky byly oblečeny více než nezvykle – všechny měly na sobě těsné oděvy z lesklé černé kůže, poměrně vkusně zdobené vzory z pevně uchycených stříbrných ostnů. Na bohatě vykládaných opascích visela černá pouzdra s meči a dýmkami, a rukojeti vrhacích nožů nenápadně vyčnívaly i z vysokých kožených holínek. Jamzi a ostatní trpaslíci udiveně hleděli na dobře vyzbrojené elfky, jak se s nehybnými tvářemi rozhlíží po nádvoří a sedají do saní. Ani neobyčejný oděv neutlumil jejich nespornou krásu, ale ze svůdnosti a poddajnosti se najednou stala smyslná panovačnost.

Gorlondir právě umisťoval do zadní části povozu dobře uzamčenou truhlici se Skyllynmem, když k němu přistoupil Jamzi a tlumeným hlasem se zeptal: „Vznešený mágu, nebojíš se vzít s sebou ty tři půvabné otrokyně? Bude to nepochybně namáhavá a nebezpečná cesta.“

Čarodějník se usmál a pohlédl na elfí krasavice, sedící zády k nim. „To nejsou otrokyně, milý Jamzi. Jsou to mí tělesní strážci.“

Trpaslík otevřel ústa a zase je zavřel.

„Strážci?“ vykotal po krátké odmlce. „A já jsem si myslel, že ti slouží jen k tělesnému potěšení...“

„To samozřejmě také,“ přikývl kouzelník s tajemným úsměvem na tváři. „Ale zároveň jsou to tři dokonalí zabijáci, skvěle ovládající své zbraně. Ty meče nemají jen na parádu. I včera večer, když zdánlivě bezstarostně seděly kolem mne, ve skutečnosti dbaly o mou bezpečnost...“

„Ale vždyť byly téměř nahé a zcela neozbrojené,“ namítl Jamzi, čím dále tím více překvapený.

„To nevadí. Jsou mrštné jak kočky a dokáží bojovat a zabít i beze zbraní – jen silou a šikovností svých rukou a nohou.“

Velitel thormarenských stráží ohromeně přikývl.

„Takže jsi spojil příjemné s užitečným.“

„Přesně tak,“ kývl Gorlondir a upřímně rozveselený se nahlas rozesmál. „Příjemné s užitečným! To se ti tedy opravdu podařilo, příteli Jamzi!“

Trpaslík se chtěl nechtě začal chichotat s ním.

Jedna z elfek se k nim obrátila a bez jakéhokoli náznaku drзости či netrpělivosti v hlase připomenula: „Je nejvyšší čas vyrazit, pane!“ Její slova zněla lehounce jak šumění větru nad ledovými poli.

„Máš pravdu, Venari, děkuji,“ odvětil mág, ještě stále se smíchem. Pak sklonil tvář k podsaditému ozbrojenci a bezradně ohrnul rty. „Jako vždy, ženy zase mají pravdu, příteli. Nu co, neváhejme.“

Jamzi souhlasně přikývl a rychle se vracel přes nádvoří ke svým mužům. Vydal krátký povel, načež se všichni jako jeden muž vyšvihli do sedel rychlých dlouhohřívých poníků a krokem zamířili k bráně. Gorlondir pokynul svým dvěma sluhům, kteří okamžitě odběhli k velké, bohatě vyřezávané bráně, odsunuli masivní bronzovou závoru a rozevřeli těžké veřeje dokořán. Na nádvoří zaskučel vítr a do vzduchu se zvedla oblaka zvířeného sněhu. Čarodějník práskl bičem nad hřbety tří běloušů a škulb opratěmi, koně se okamžitě rozběhli a saně, zanechávající za sebou stopu v podobě dvou

rovnoběžných čar, vyrazily ze zámku. Šest trpasličích jezdců následovalo pravidelně cinkající povoz a obrysy stavby s mnoha věžemi se brzy ztratily ve sněhové chumelenici kdesi za jejich zády.

Když zapomeneme na nepříjemné počasí, zasypávající Ledové pláně silnými vrstvami sněhu, probíhala ten den cesta Rhul-Ghanou bez jakýchkoliv těžkostí. Neprůhledné roucho zuřivé metelice sice ztěžovalo orientaci, ale vládce Khormalu vedl své saně vpřed s neochvějnou jistotou a trpaslíci, klusající na ponících těsně za ním, se úplně spolehli na jeho schopnost najít ten správný směr.

Putovali bez ustání celý den a vnořili se hluboko do území Planiny létajících ještěřů. K večeru objevili malý úval, poměrně dobře chráněný před větrem, a rozhodli se tu založit tábor. Gorlondir vyložil ze saní nějaký objemný vak a vysvětlil trpaslíkům, že je to prostorný stan z kůží a hrubého plátna, a že při troše dobré vůle v něm mohou přenocovat všichni. Thormarenčané mu se vztyčováním stanu ochotně pomohli a jen co se začalo stmívat, v maličkém údolí už stál poměrně velký příbytek, statečně vzdorující mrazivému vichru a neustále se sypajícímu sněhu. Mužíčci nejprve zdvořile odmítli se v něm ubytovat, ale čaroděj nemusel vynakládat moc námahy, aby je přemluvil.

Uvnitř panovalo příjemné bezvětří a nepřítomnost štiplavého severáku a do očí se deroucího sněhu dovolila na chvíli zapomenout i na dotíravý chlad.

Elfí dívky rozbalily zásoby jídla a rozdaly mezi poutníky střídme porce sušeného masa a pár krajíců bílého chleba. Nebyl to žádný přepych, ale po skrovné večeři nechal Gorlondir putovat stanem měch plný výborného piva a nálada se okamžitě zlepšila.

„Nechci tě urazit, vznešený Gorlondire,“ ozval se Blathyn, jeden z Jamziho průvodu, „ale proč nám nevyčaruješ trochu tepla či alespoň teplého jídla?“

„Ach, ty hlupáku!“ obořil se na něj Ward Štítolam. „Měl bys být našemu hostiteli vděčný za všechno, co nám dává! A ty se ještě opovažuješ otvírat si tu hubu a reptat!“

Blathyn k němu otočil pohled plný ohně.

„Ale proč hned používáš ostrá slova?!“ zasáhl do rodícího se sporu Gorlondir. „Vidím, že zdaleka nevíte všechno o mém Skyllynmu. Rád vám to vysvětlím. Erinien, podala bys mi prosím truhlici s klenotem?“

Elfka zalovila v nemalé hromadě mágových zavazadel a vytáhla truhlici s rohy okovanými čistým zlatem a víkem zdobeným velmi jemným vyřezávaným reliéfem. Čarodějník vytáhl zpod oděvu klíč – měl ho zavěšený na zlatém řetízku na krku – a odemkl masivní, zlatem vykládaný zámek. Trpaslíci jej sledovali s doširoka otevřenými očima a na chvíli si dokonce zapomněli mezi sebou podávat měch s pivem.

Gorlondir zvedl vyřezávané víko, sáhl do truhlice a bez jakéhokoliv teatrálního váhání z ní vytáhl Skyllynm – pověstný pramen své čarodějné moci. Ve stanu, osvětleném jen jedinou olejovou lampou, bylo najednou o něco více světla. Jamziho družina vytřeštila na předmět v mágově ruce udivené oči a zpod hustých vousů zaznělo šest tichých povzdechů.

Bájný Skyllynm byl zhotoven z jakéhosi tmavozeleného kamene, protkávaného černými žilkami a skvrnami. Měl tvar šestihranné tyče, dlouhé asi tři čtvrtiny stopy a lehce uchopitelné do dlaně, která byla ukončena velkou hlavicí, vytesanou do podoby lidské hlavy. Její tvář byla tváří staršího, zamračeného muže s vousy a knírem. Kolem čela a uší měl čelenku, zhotovenou ze zlata a vykládanou pestrobarevně se lesknoucími drahokamy. Na druhém konci tyče zářil velký modrozelený diamant s dokonale vyleštěnými fasetami.

„Och,“ ozval se Jamzi do nastalého ticha, „ta tvář je skutečné umělecké dílo. Vypadá jak živá. Jakoby to byl člověk zakletý do kamene.“

Gorlondir se krátce zasmál. „Ani nevíš, jak jsi blízko pravdy, drahý příteli. Opravdu existuje jedna stará legenda, která hovoří o tom, jak jistý černý mág začaroval duši jednoho svého protivníka, také čaroděje, do tohoto předmětu. Ten zakletý kouzelník se jmenoval Skylle a Skyllnym znamená Skyllova duše. Tomu prastarému příběhu jsem skoro ochoten věřit, protože můj klenot se opravdu chová tak, jako by byl zakletým čarodějem.“

Všichni ve stanu upírali na Gorlondira a Skyllnym soustředěné pohledy, nikdo se neodvážil ani hlasitěji dýchat.

„Ano,“ pokračoval mág. „Bez tohoto zvláštního předmětu bych nebyl schopen ani vyčarovat oheň na hromadě suchého roští. Není to ale zase tak jednoduché, čarovat s pomocí Skyllnymu. Nejdříve musím vyvolat jeho duši, probudit klenot a jeho nesmírné schopnosti k životu. Například v této chvíli bych s ním vůbec čarovat nemohl – Skyllova duše spí, odpočívá. K jejímu probuzení jsou potřebná poměrně komplikovaná zaklínadla, jejichž odříkání trvá asi hodinu. Až pak se tato tvář pohne, jako by nebyla z kamene, ale z měkké zelené hlíny, a zeptá se, co má pro mne udělat. Ani potom to však ještě není jednoduché. Klenot totiž rozumí jen mrynarštině, starému jazyku Argadarnu, daleké krajiny za Trodarnským pohořím. A poslouchá jen prastará veršovaná zaklínadla. Získávání těchto čarodějných básniček mě stojí mnoho námahy a vyžaduje si spoustu času, stráveného luštěním starých pergamenů nebo skalních runových nápisů. Kdybych znal dostatek zaklínadel, mohl bych s pomocí Skyllnymu ovládnout celý Lariond. I ten hrdlořez Grymnar by se mi plazil u nohou i se svou smradlavou armádou. Ale já tak vysoké ambice nemám...“ Gorlondir se upřímně zasmál, chytil kolem ramen dvě elfí dívky a něžně je k sobě přivinul. „Mně

stačí žít si v pohodlí khormalských komnat a těšit se ze štěstí, které mi poskytují Erinien, Venari a samozřejmě také Anolin. Ale teď už bychom si snad měli lehnout a vyspat se, abychom měli ráno dost sil na další cestu. Přiznám se, že mě ta celodenní pout' značně vyčerpala. To víte, člověk si zvykne na pohodlí a teplo, a když musí vylézt z bezpečí čtyř stěn, najednou zjistí, že vůbec není tak silný, jak se domníval.“

V noci téměř pětidenní sněhová bouře utichla. Vítr zeslábl a sníh se přestal sypat z oblohy, mraky na nebi se roztrhaly a jejich zbytky odpluly k severnímu obzoru, za kterým se definitivně ztratily. Ledový bůh Zondyne zadul do svého stříbrného rohu na znamení ústupu.

Jamzi se vzbudil jako první a přesto, když vylezl ze stanu, slunce už stálo nad horizontem a zalévalo bílou krajinu příjemně hřejivým světlem. Jazyky sněhových závějí se v ohnivých paprscích třpytily jako hromady drahokamů všech barev, obloha byla světlounce modrá a po šedivém rouše minulých dní nenašel trpaslíkův zrak ani stopu.

Byl čas vydat se na cestu. Jamzi si odskočil k nedaleké duně a když se vracel k táboru, ze stanu už vyšli všichni trpaslíci i dvě elfky, Anolin a Erinien. Všichni se protahovali v oslnivém světle ranního slunce a jejich dlouhé stíny se plazily po dně údolí.

„Konečně se vyčasil,“ vzdychl si Gurdil Koleno a nastavil teplým paprskům usmátou tvář.

Jamzi to viděl z jiné strany. „Jen se tak netěš. Ghany určitě strávily v brlozích celých pět dní toho příšerného nečasu a teď vylezou, aby si našly žrádlo pro své vyhladovělé žaludky...“

„Ty tedy umíš pozvednout náladu,“ zabručel Gurdil, pohladil si hlavu, holou jako koleno (odtud to jméno) a nasadil si přilbu, zdobenou dvojicí kozích rohů.

„Jamzi už je takový,“ zachichotal se Ward Štítolam, zapínaje si kolem boků vykládaný opasek.

„Hm,“ zahučel velitel trpasličí družiny a obrátil se k Erinien. „Vzbudil už někdo Gorlondira? Slunce je vysoko, je čas pokračovat v cestě...“

Než se půvabná dívka stačila zvonivě rozesmát, ze stanu se ozvalo několik ochraptělých, ale veselých slov. „Už jsem vzhůru, přátelé! Jen co si sbalím všechny věci, můžeme jít!“

Odněkud z okolních dun doletělo k Jamziho sluchu nějaké podivné šustění. Nejprve si myslel, že je to jen zvuk sněhu, roznášeného větrem po vrcholcích třpytících se závějí, ale pak jej najednou napadlo, že kolem panuje absolutní bezvětrí. Prudce se zvrtil na patě a pozorným zrakem prolétl vysoké duny, obklopující místo jejich tábora.

„Co je!“ zeptal se Ward, který si všiml náhlého znepokojení ve velitelově tváři.

Okolní krajina byla tichá a nehybná.

„Ale nic,“ zabručel Jamzi. „Jen se mi zdálo...“

Nad východním okrajem úvalu se rozprostřela obrovská křídla, zatemnila slunce a na tábor padl jejich strašidelný pohyblivý stín. A další hnědočervené perutě rozvířily vzduch na severní, jižní i západní straně. Ghany se vynořily ze všech stran a střemhlavým letem zaútočily na stan a hlavně na postavy kolen něho.

„Létající ještěři!“ zařval Jamzi na poplach a tasil meč.

Bylo jich pět. Pět špičatých tlam, připomínajících zobáky, ale olemovaných ostrými zuby, se rozeřvalo v divokém krvelačném vrískotu. Pět šupinatých těl, nesených blanitými křídly úctyhodného rozpětí, se sneslo ke dnu plytké jámy uprostřed pláně. Byli to lovci a poutníci v táboře měli být jejich kořistí.

„Co se děje?“ vyprskl Gorlondir a vyběhl ze stanu. Erinien však zachovala duchapřítomnost. Věděla, co je její povinností a bezohledně strčila čarodějníka zpět do provizorního příbytku, křičíc na Venari, aby se ujala mágovy ochrany. Potom tasila meč a vrhla se proti obludě, která se snášela přímo na ni a

Anolin. Druhá elfka už držela v rukou svou čepel a trochu bez rozmyslu sekla proti zubatému zobáku. Minula a prudký úder křídla ji omráčil a shodil do sněhu. Erinien mířila lépe a jediným seknutím odťala jednu s pazoury vyzbrojených nohou, které se ji chystaly uchopit a odnést pryč. Ghana zavřeštěla a vznesla se do vzduchu, kropíc stan a sněh za ním tmavočervenou tekutinou.

Další čtyři obludy svorně zaútočily na houf zmatených trpaslíků. Koně i poníci pro ně představovali příliš těžkou kořist a ve své hlouposti nedokázali poznat rozdíl mezi bezbrannými zvířaty a ocelí ozbrojenými mužičky.

„Držte se pohromadě!“ zvolal Jamzi. Vzduch se rozvířil svištivým pohybem obrovských perutí a ve slunečních paprscích se zaleskla ostří seker a čepele krátkých, ale ostrých mečů.

Rozpoutal se boj.

Tlamy a spáry létajících bestí zasyčely ve vzduchu, vytryskla krev. Blathyn padl k zemi s krvácející ranou na hlavě a téměř současně se zřítil do sněhu i trpaslík, bojující po jeho boku – jedna z příšer mu rychlým seknutím tlamy prokousla hrdlo. Jamzi se vyhnul útoku černých zakřivených drápů a vrazil čepel meče rovnou do trupu obludy. Zasáhnutá ghana ještě vzlétla do vzduchu, ale vzápětí se střemhlav zřítila na svah blízké bílé duny a klouzala po něm dolů, bijíc křídly do sněhu a zanechávajíc za sebou mokvající červenou stopu.

Gurdil Koleno mávl dvojsečnou sekerou proti dalšímu ještěrovi, obluda však zachytila zbraň svými černými drápy, vytrhla mu ji z rukou a vzápětí se zmocnila jeho drobného těla. Gurdil vřískal strachem a bolestí, netvor zaryčel radostí nad vydařeným lovem. Křídla zavířila nad bojištěm a unášený mužíček zoufale křičel o pomoc. Trpaslík jménem Hjalmar slyšel jeho volání a bez váhání vrhl proti vzlétající ghaně těžkou sekeru. Blýskavé ostří s neomylnou přesností rozdrtilo obludně tvarovanou lebku a ještěr se zřítil do sněhu blízko

odstavených saní, pochováváje Gurdila pod svým svíjejícím se tělem. Odvážný Hjalmar zajásal nad vydařeným hodem, ale úsměv mu ztuhl na tváři, když na něj zaútočil další netvor a on zjistil, že je neozbrojený.

„Pomoc!“ zavřestl a už-už viděl své tělo v sevření krvechtivého zubatého zobanu. V tom okamžiku před něho skočil Ward Štítolam a jeho meč nemilosrdně zasvištěl ve vzduchu. Čepel zazvonila o ještěrovu špičatou spodní čelist a ohavné tělo vzlétlo výše, silně krvácející z poraněné tlamy. Ward se včas vrhl k zemi, aby se vyhnul úderům obrovských blanitých křídel, Hjalmar dostal zásah rovnou do hlavy a prudký náraz mu strhl z hlavy přilbu a poslal ho v bezvědomí přímo do sněhu.

Dva létající ještěři byli mrtvi a další dva i vzdor své hlouposti pochopili, že lov nebude zas až tak jednoduchý, jak se zpočátku zdálo. Vznesli se nad poslední činu schopné trpaslíky a útočili na ně ze vzduchu, přičemž si však dávali dobrý pozor na podivně se lesknoucí věci v jejich rukách. Jamzi a Ward se srazili zády k sobě a s meči v dlaních se snažili ghany alespoň poranit. Ale ještěři, i když si začali počínat velmi opatrně, neměli vůbec v úmyslu odletět. Špičaté tlamy neustále cvakaly ve vzduchu, hledající cíl, a řev zuřících bestíí, vznášejících se nad táborem, neutichal, naopak – sílil!

Erinien chtěla statečným trpaslíkům pomoci, ale ghana, které před okamžikem odťala jednu z drápopitých noh, jen zakroužila nad úvalem a pomstychtivě ryčíc znovu na dívku zaútočila. Elfka se věru měla co ohánět, aby okřídleného ještěra udržela co nejdál od svého pružně se pohybujícího těla. Boj se únavně protahoval, ale tři útočící obludy i vzdor krvavým ránám dorážely na trpaslíky i ohnivou bojovnici s neutuchající silou.

Gothryn už z dálky zahlédl skupinu okřídlených netvorů, schovávajících se na hřebenech velkých sněhových jazyků.

Tollrander už s ještěry měl své zkušenosti – včera, ještě během té hrozné vánice, se dvěma podařilo jej vypátrat uprostřed širé ledové pláně. Poslal je k zemi dvěma rychlými údery meče, bez boje, prostě je zabil jako dotěrný hmyz a pokračoval v cestě. I proto zamířil přímo ke skupince ghan na vrcholech dun bez nejmenšího náznaku strachu. Usuzoval, že na něco číhají – tam mezi závějemi se asi nacházelo nějaké malé údolí a obludy byly tak zaujaté jeho pozorováním, že si vůbec nevšimly osamělého jezdce, klusajícího přes bílou pláň. A pak všechny najednou vzlétly – bylo jich pět – a svorně zaútočily na něco mezi dunami. Gothryn nevěděl, jestli se jejich kořistí stalo zvíře nebo dokonce člověk, a tak, hnán zvědavostí, pobodl koně a rychle se blížil k osudnému místu.

Když se černý kůň, vedený pevnou rukou jezdce, vydrápal na jednu z nižších závěj, vynořila se před tollranderovým zrakem neobvyklá scéna. Na dně prostorného údolí stál velký stan z kůží a plátna, nedaleko něj velké honosné saně, a na opačné straně splašeně ržála skupinka koní a poníků, připoutaná uzdami ke dřevěným kůlům, zaraženým do zmrzlé země. V táboře zuřil boj. Ve sněhu ležela dvě těla ještěrů a několik drobných mužů. Gothryn už slyšel o národě trpaslíků a věděl i to, že sídlí v nějakém podzemním městě kdesi v Trodarnských horách. Dva z nich se ještě statečně drželi na nohách a oháněli se malými meči po dvou dotíravě útočících netvorech. Kousek dál, blíž ke stanu, jakýsi bojovník, oděný do černé kůže, zápasil s obludou, která měla místo jedné nohy už jen krvácející pahýl...

Ale při všech bozích, co to? Gothryn přihmouřil oči a jeho kamennou duší proniklo překvapení. Ten bojovník v černém... ta jeho štíhlá postava, ty zlatisté vlasy, rozevláté ve vzduchu... To je přece žena! A dokonce elfka! Tollrander nevěřil tomu, že jej může něco zmást, ale toto náhlé poznání ho vyvedlo z míry.

Ech, čert aby ho! Tam dole zuří boj a jeho meč už odpočíval v pochvě příliš dlouho!

Pod ostnatou přilbou nadšeně zazářila dvojice studených ocelově šedých očí. Gothryn prudkým trhnutím obnažil dlouhou čepel a s výkřikem bezohledně pobodl zvíře pod sebou. Vraník zaržál a už se řítil dolů z duny, boře se svalnatýma nohama hluboko do sněhu a rozmetávaje vůkol sebe spršky bílých krystalů.

„Had a lebka!“

Divoký bojový pokřik okamžitě upoutal pozornost neodbytných ghan. Vznosly se výše a obrátily hrotilé tlamy k novému nepříteli. Chvilí se zmateně rozhodovaly, ale v následujícím okamžiku na osamělého jezdce s krvelačným skřekem zaútočily.

„Had a lebka!“ zařval opět Gothryn a čepel v jeho pravici se zaleskla v ohnivém světle ranního slunce. Vzduch proťaly dva oslepující blesky a jezdce i sních pod kopyty jeho vraníka pokropila horká krev. Hlava jedné z bestií odlétla kamsi bokem a krev chrlící bezhlavý trup se zřítíl těsně za divoce řehťajícího vraníka. Druhý ještěř zařval bolestí – ostří zbraně mu nepěkně poranilo levé křídlo – a vznosel se trochu výše, aby poskytl dost prostoru další ghaně k útoku. Světlovlasý bojovník se mrštně sklonil v sedle, čímž se vyhnul sekající tlamě a instinktivně ťal mečem rovnou nad sebe. Čepel rozevřela v trupu netvora hlubokou ránu a z ní se okamžitě vyvalily páchnoucí vnitřnosti.

Bestie se zřítíla do sněhu, zmítajíc se ve spleti vlastních střev a zalévajíc vše kolem proudy tmavé krve.

Ještěř s proseknutým křídlem viděl ubohý konec svých dvou druhů a i jemu samotnému už krvácející rána vzala příliš mnoho sil. Rozběsněný poznáním vlastní smrti pomstychtivě zaryčel a rozhodl se pro sebevražedný útok. Snosel se na jezdce jako blesk z jasného nebe a v jeho primitivním mozku se zrodila jediná myšlenka, strhnout muže ze sedla a na zemi jej roztrhat na kousky. Gothryn však včas odhadl úmysl ghany. Zvedl se ve třemenech a meč vyšvihl vysoko nad hlavu. Obluda se k němu přihnala zaslepená zoufalstvím a touhou

prolít krev a sama vletěla protáhlou tlamou pod ostří jezdcovy zbraně. Meč dopadl na morbidní lebku strašlivou silou a prošel jí jak hroudou másla. Útočící příšera jakoby narazila na neviditelnou stěnu – celé to mohutné hnědočervené tělo bylo úderem doslova strženo k zemi a dokola se rozprskly tmavé krůpěje krve, ostré úlomky lebky a rosolovité kousky mozku. Křídla naposled udeřila do sněhu a neúnavě znějící skřeky netvorů náhle vystřídalo absolutní ticho...

Gothryn se otočil tváří k bytostem, kterým právě pomohl v jejich boji a prudkým mávnutím meče setřásl ze široké čepele lepkavou krev. Jeho kůň neklidně zafrkal.

Jamzi, Ward a Erinien, všichni zadýchaní, zpocení, umazaní od krve a hlavně překvapení nečekanou pomocí, zvedli k muži pohledy plné pochybností. Před nimi stál statný černý hřbec a v jeho sedle seděl mohutný světlolasý bojovník lidské rasy, oděný do tmavohnědého šupinatého pancíře, přiléhavých kalhot z černé kůže a vysokých kožených holínek. Z jeho rozložitých ramen splýval na hřbet tmavého koně černý plášť lemovaný kožešinou, celý pokrytý skvrnami zaschlé i čerstvé krve. I ostatní oděv nesl stopy nejednoho krutého boje a mužova tvář byla zohyzděna červeným pásem ještě nezhojené jizvy. Ze stínu přilby, zdobené železnými ostny, svítily ocelově šedé oči, ve kterých pomalu dohasínalo bojové nadšení.

Trpaslíci i elfka si uvědomovali, že neznámý jim právě pomohl s nasazením vlastního života, ale i přesto jasně cítili strach a nejistotu, které v nich pohled na cizince vyvolával. Jamzi udělal krok dopředu a pozvedl v obou dlaních svůj široký blýskající se meč.

„Kdo jsi?“ zeptal se jezdce ostře.

„Gothryn,“ odpověděl bojovník hlubokým bezcitným hlasem a prolétl po skupině chladným zrakem.

„Odkud přicházíš?“

Muž se nadechl, ale půvabná elfí bojovnice jej předběhla.

„Z Langnoru!“

Cizinec i oba trpaslíci se k ní otočili s otázkou v očích.

„Ten bojový pokřik,“ řekla Erinien pomalu. „Had a lebka...“

„Myslel jsem, že tollrandeři byli vyvražděni,“ promluvil klidným tónem Gorlondir, vycházející ze stanu. Venari mu kráčela po boku, třpytící se čepel v rukou. Po dobu celého boje se nacházela ve stanu, ale ne ze zbabělosti. Jejím úkolem bylo odrážet jen útoky, namířené přímo na mága.

„Tollrandeři?“ vydechl Ward Štítolam a vyměnil si s Jamzim významný pohled.

„Byli,“ přikývl Gothryn, odpovídající tak na čarodějovu otázku. „Já jsem poslední. Jsem jediný žijící muž s tetováním lebky a hada na hrudi.“

A na jeho drsné neoholené tváři se roztáhl smutný úšklebek.

KNIHA DRUHÁ

PRŮSMYK DÉMONŮ

**ZLATEM VYKLÁDANÉ ROUCHO OBLOHY,
JAKO MRAK ZASTÍNILI ČERNÁ KŘÍDLA NOCI
A ROJE DÉMONŮ
VYVRHNUTÉ ÚTROBAMI PEKEL PLAMENNÝCH
SE ZPĚVEM VZLÉTLI KE HVĚZDÁM**

**RUDÉ MOŘE PLNÉ DUŠÍ ZATRACENÝCH
DUNÍ DO ÚTESŮ A BRAN PODSVĚTÍ
A PONORNÁ ŘEKA ZATÍM PLYNE DO TMY
PŘÍŠERNÝ ŘEV TVORŮ PROKLETÝCH
KREV A STRACH HRŮZA NEPŘEDSTAVITELNÁ**

I.

Osudný rozmar

Majestátní zámek na věčně zamrzlé hladině jezera Zon ukrýval ve svých útrobách přesně tři sta osmdesát tři větších a menších komnat, od těsných vězeňských cel až po rozsáhlé síně, zdobené zlatem, vzácnými gobelíny a rozkošným tělem Myriany, vládkyně jezera. Muž, který dal monumentální stavbu postavit (byl to Myrianin otec a stalo se tak tenkrát, kdy se rozhodl oženit se), věřil v magickou hodnotu čísla tři a pečlivě dohlížel na dodržování této cifry při budování sídla. Hrad měl tři brány, třicet tři věží a shodou

okolnosti i tři tisíce let. Jediná svatyně Zonského zámku byla zasvěcena trojhlavému bohu Trignorovi. A Myriana, ač vypadala na méně a ve skutečnosti měla mnohem více, udivovala muže zkušenostmi a chutí k milování, jakou si zvykly lidské samičky oplývat ve zralém věku třicet tří roků...

Ležela na boku, oblečena jen v příjemném teple, které sálalo z ohně, praskajícího ve velkém krbu, obklopena haldami kvalitně vypracovaných kožešin dravců z celého světa, a pozorně naslouchala rychle hovořícímu Ardanovi. Občas jemně přikývla, když to vzrušený voják zjevně potřeboval, a mimovolně usrkávala z diamanty vykládané číše, kterou měla naplněnou perlícím se vínem. Byla nahá, jak už to měla ve zvyku – bavilo ji pozorovat roztržité pohledy lidských i scaylonských samců – a světlo ohně se magicky mihotalo na její jemné pokožce, plných nadrech a neuvěřitelně dlouhých vlasech.

Ardan patřil ke scaylonům, rase velmi podobné lidem, tak jako i elfové. Scayloni se však od lidí a elfů lišili zelenou barvou pokožky a velkýma, šikmýma očima, které neustále plály nadpřirozeným červeným světlem. Bylo dost možné, že měli něco společného s gobliny, byli však příliš inteligentní na to, aby někoho taková souvislost napadla.

Když její pobočník domluvil, vládkyně hradu jemně pokynula nedaleko stojícímu trpaslíkovi a ten ihned z objemného džbánu naplnil vínem bohatě zdobený pohár. S úklonou podal číši scaylonovi a zase se rychle vrátil do stínu.

„Napij se, drahý Ardane,“ promluvila dívka, vzhledem k právě vyslechnutým zprávám až neskutečně klidným hlasem. „Svlaž si rty vínem a utiš rozbouřené srdce. To, že se Grymnar vrátil z dalekého západního vyhnanství, dobyl Langnor a zabil Brogharna, to ještě není důvod k panice.“

„Ne?“ usmál se voják násilně. „A to, že s sebou přivedl několikatisícovou hordu smradlavých Morgunů, to není důvod k obavám, má paní?“

Ohrnula rty. „Tlupa špinavých barbarů. Jen si vzpomeň, Ardane, už jsme tu přece měli armádu skřetů a goblinů! A co z nich zůstalo?“

„To je pravda,“ zašeptl scaylon, sklopil hlavu a odmlčel se.

„Tak vidíš,“ usmála se vlídně. „Brogharn celá dvě tisíciletí odolával mé kráse. Hlupák! Grymnara možná zlomím v průběhu jedné noci. Sám nejlépe víš, jak je těžké odolávat mým... přednostem.“

„Ano, paní, to vím,“ souhlasil Ardan, nepozorovaně se usmál a jakoby nechtě prolétl pohledem po jejím dokonalém a po těch staletích života ještě stále pružném a mladistvém těle. Scaylonské ženy ani zdaleka nevydržely být tak dlouho žádoucími. A ani lidské samičky ne, ale Myriana udržovala svou krásu v neporušeném stavu díky tajemným zaklínadlům a krvavým obřadům hradní čarodějnice Eshry.

„Takže udělám jen jedno,“ řekla a vystavila vojákovu pohledu své nahé luno, zbavené i toho nejjemnějšího chloupku.

„A to?“ zeptal se Ardan a donutil se pohlédnout jí do tváře.

„Vyšlu ke Grymnarovi rychlého posla a pozvu nového krále Ledových plání na velkolepou hostinu do našeho zámku. I ten nejkrvelačnější barbar změkne při pohledu na milování chtivou ženskou krásu, co říkáš?“

„Jako vždy musím uznat, že máte pravdu, má paní, ale...“ Ardan zaváhal.

„Ale?“ zopakovala Myriana jako ozvěna a tázavě zvedla dlouhé černé řasy.

„Nu...ehmm... Nechápejte to, prosím, jako mou pochybnost o vaší kráse a svůdnosti... Vždyť všichni muži, kteří měli to štěstí vás jen jedinkrát zahlédnout, noc co noc sní o vašem nádherném těle, hodném jen toho nejskvělejšího milence. A staří filosofové a mudrci se sklánějí před vaší moudrostí a cítí se ve vaší přítomnosti jako malé hloupé děti...“

„Děkuji, Ardane,“ přerušila jej jemně a spokojeně se usmála. Zbožňovala lichotky mužů, vzrušených při pohledu na její bezchybné půvaby. „Chtěl jsi ale říci něco jiného...“

„Ano, vládkyně...“ Opět se zarazil, úporně hledaje správná slova, aby náhodou nevyvolal Myrianin hněv. Když ji něco podráždilo, síla její krutosti převýšila i sílu její svůdnosti.

„Jen mluv,“ usmála se povzbudivě.

„Ano,“ ozval se po chvíli. „Asi...asi bychom neměli zapomínat na skutečnost, že Grymnar, ač prožil více než čtyři sta let ve vyhnanství mezi těmi nejprimitivnějšími obyvateli severu, je přece jen božím synem, potomkem velkého Zondyna...“ Tázavě jí pohlédl do očí.

„Pokračuj,“ kývla zlatovlasou hlavou.

„Představme si, že Grymnar přijal vaše pozvání na Zon. Hostina skončila a vy, o tom není pochyb, jste očarovala nového krále svou nadpozemskou krásou. On neodolá a stráví s vámi vášnivou noc...“

„O to se postarám,“ zachichotala se pobaveně. „A dál?“

„Pak by bylo žádoucí, aby Grymnar, jako každý barbar, nabyl přesvědčení, že jste jen slabá žena, která se lekla jeho síly a oddala se mu v obavách o vlastní osud...“

„Jen ať si to myslí. Bude mě považovat za svou otrokyni, idiot, a já ho přitom tak omotám svou vášní a krásou, že na Ledových pláních se nakonec bude díť jen to, co si budu sama přát.“

„Jistě,“ zašklebil se souhlasně Ardan. „A právě o to jde, paní. Poddáte se mu se vší vášní, darujete mu své božské tělo... Ale Grymnar není hlupák. Přece jen mu koluje v žilách krev moudrého Zondyna. A jestli ne hned, tak postupem času určitě pochopí, oč vám ve skutečnosti jde a v jeho duši se zableskne jiskřička podezření...“

„To je možné,“ přitakala nahá žena zamyšleně a naznačila trpasličímu otrokovi, aby Ardanovi znovu naplnil číši. „Opravdu by ho mohlo napadnout, že s ním chci

prostřednictvím své krásy jen manipulovat. A pak by si na svá rozhodnutí dával mnohem větší pozor...“

„A vy byste nebyla jeho zdánlivou otrokyní, ale skutečnou,“ doplnil scaylon. „Napadlo mě však řešení.“

„I mě, milý Ardane,“ usmála se vševědoucně. „Kde dochází dech lidským schopnostem, dostává se ke slovu magie.“

„Přesně to jsem měl na mysli,“ zasmál se voják krátce a odvážil se dokonce jemně ťuknout svým pohárem o královnin. Oba se napili a Myriana pak obrátila pohled k trpasličímu sluhovi.

„Ať se Eshra okamžitě dostaví do mé komnaty,“ přikázala přísným hlasem. Otrok pokývl hlavou a rozběhl se ke dveřím.

Zonská čarodějnice Eshra si udržovala svou mladost stejnými zaklínadly, které uchovávaly věčně krásnou i samotnou královnu. I ona byla už celá staletí mladá a plná chuti do života, krásou se však Myrianě rovnat nemohla. Byla pěkná, to ano, ale chyběla jí absolutní dokonalost všech královniných půvabů. Vlasy, černé jako uhlí, nosila ostříhané nakrátko a její štíhlou postavu charakterizovala malá hrotitá prsa, úzké chlapecké boky a dlouhé štíhlé nohy. Jediným skutečným skvostem jejího vzhledu byly výrazné a plné rty – už jen pohled na ně mohl v mysli muže s dostatkem fantazie vyvolat ty nejrafinovanější představy tělesných rozkoší.

Eshra vyslechla Myrianu velmi pozorně a v jejích šikmých černých očích se po celou dobu královnina vyprávění zračilo hluboké zamyšlení.

„Takže ode mne žádáš, abych pro Grymnara připravila nějaký nápoj lásky?“ zeptala se nakonec.

„Přesně tak,“ přikývla královna zlatovlasou hlavou. „Ale musí to být něco mimořádně silného a účinného.“

„Ehm,“ ozval se Ardan, ještě stále klečící v blízkosti Myrianina kožešinového lože. „Nerad znovu dávám najevo své pochybnosti, ale Eshrinu vašeň budící nápoje dokáží ovládnout

pouze tělo, má paní. Když jejich účinek vyprchá, všechno se vrátí do starých kolejí. A vy si potřebujete zajistit, Veličenstvo, aby Grymnar zahorel vůči vám skutečnou láskou. Jeho smysly i myšlenky musí vaše krása zaslepit natrvalo, ne jen na jedinou noc.“

Vládkyně Zonu zamyšleně přikývla a pak zpytavě zvedla obočí směrem k Eshře. Čarodějnice najednou neměla ve tváři mnoho jistoty. „Ano, snad bych dokázala vyčarovat i skutečné city, ale...“ Zmlkla, uvažujíc nad dalšími slovy.

„V čem je háček, Eshro?“ zeptala se Myriana.

„Snad bych to dokázala u obyčejného člověka, scaylona, možná i u elfa...“

„Ale Grymnar je boží syn,“ zabručel Ardan.

„Právě to jsem měla na mysli,“ přikývla čarodějnice a na tváři se jí rozhostil velmi ustaraný výraz. „Je to dítě Zondyna, v jeho žilách koluje studená boží krev...“

„Myslíš, že je vůči kouzlům imunní?“ nadhodila královna.

Eshra pochybovačně ohrnula své rozkošné rty. „Obávám se, že i když jsou mé znalosti mystického umění dostatečné, moc a energie, kterou disponuji, narazí na Grymnarovu božskost jako slabý meč na dobrý štít. Jeho původ je jako neviditelná stěna, schopná odolávat ubohým magickým schopnostem nás, smrtelných kouzelníků...“

„Chceš říci, že Grymnara není možné ovládnout žádnou magií, žádným černým obřadem, pomocí nějakého zdroje nadpřirozených sil?“

V Myrianině hlasu poprvé zazněl náznak netrpělivosti a v očích se jí objevil stín rodícího se hněvu.

„Právě mě něco napadlo,“ poznamenala Eshra rychle. Ani nejméně netoužila po tom, aby vládkyně Zonu dostala záchvat zuřivosti a obdařila ji několika pálivými údery koženého biče.

„Mluv!“ zavrčela zlatovlasá žena podrážděně.

„Já svou silou na krále Langnoru nestačím, ale existuje jeden velmi mocný čarodějný artefakt, a ten by měl zlomit i nedotknutelnost, pramenící z Grymnarova božského původu...“

„Skyllynym?“ odhadoval Ardan a temně se usmál.

„Co jiného? Pověstný klenot čaroděje z Khormalu... Ta věc v sobě ukrývá schopnosti, o jakých se nám nikdy ani nezdálo.“

„A ty bys dokázala využít moc Skyllynymu?“ zeptala se Myriana s novým zájmem a už o něco klidněji.

Eshra se sebevědomě usmála. „Staré mrynarské básničky. Kdybych ten klenot dostala z Gorlondirových spárů, udělala bych z Grymnara hlupáka, plnicího každý náš příkaz.“

„Ne náš,“ opravila ji královna. „Můj.“

„Promiň, vládyně. Každopádně bych, obrazně řečeno, proměnila toho idiota na loutku na provázcích...“

„Dám ti možnost dokázat tato slova,“ usmála se Myriana a otočila novým ohněm planoucí oči ke scaylonovi. „Určitě už tušíš, jakou úlohou tě teď pověřím, Ardane.“

Voják pokorně sklonil hlavu. Tušil.

Následujícího rána, už za svítání, se s duněním otevřela jedna z bronzových bran Zonského zámku a ze stínu majestátního sídla vycválala skupina dvaceti jezdců. Ze šedivého nebe svítilo bledé slunce a jeho studené světlo se odráželo v dlouhém šiku stejně tvarovaných přilbic a na železných hrotech kůží potažených štítů. Zbroj tíše cinkala a podkovy koní zvonily na ledu, pokrývajícím v jediné souvislé vrstvě celou hladinu jezera.

Ozbrojenci rychle zanechali ponurý zámek v dálce za svými zády a zamířili na severozápad, aby tak obešli nejsevernější výběžek Trodarnských hor a dostali se na Rhul-Ghanu, Planinu létajících ještěřů.

Ardan klusal v čele průvodu, zamračený a mlčenlivý, po celou dobu několikadenní cesty ponořený do neveselých myšlenek. Často plnil podivné příkazy Myriany a vyražel ze

Zonu se zvláštními poselstvími, nebo aby získal nějakou vzácnou věc, po které zaplakalo její rozmarné srdce. Ale tato role se mu líbila ze všech nejméně – měl získat Skyllynem, a to libovolnými prostředky. Nevadilo mu, že bude muset použít násilí – to bylo ostatně při uskutečňování královniných nápadů zcela běžné – jeho duše se zmítala v obavách z toho, že se bude muset postavit proti nejmocnějšímu čaroději Ledových plání. Ach ano, Eshra mu vysvětlila, že když zastihne Gorlondira nepřipraveného, nemusí se moci Skyllynmu bát, protože klenot bylo údajně třeba před použitím zdlouhavě probírat k životu, ale ani tak se nemohl zbavit vtíravého pocitu, že tato výprava nedopadne dobře.

A tato předtucha mu hlodala v duši celých šest dní cesty na Khormal.

Noční obloha byla dokonale jasná, bez jediného kousku mraku či mlžného oparu, a tisíce drobných drahokamů, kterými bylo poseto její černé roucho, osvětlovaly zasněženou krajinu až podivně jasným svitem. Zář blikajících hvězd rozzářila sních maličkými stříbrnými světýlky, takže se zdálo, že do dálek se táhnoucí bělostná pláň je posypaná rozdrcenými úlomky průzračných křišťálů a diamantů.

Gothryn přihodil do ohně pár kousků dřeva, ze kterého před chvilkou seškrábal bílou jinovatku, a tenké větvičky dávno mrtvých keřů zasyčely a vzplály lenivým plamenem. Potom očistil blízký kámen od sněhu, přehodil přes něj prázdné sedlové tašky a sedl si.

Slyšel, že ze stanu, vzdáleného několik desítek stop, někdo vyšel, a nemusel se tím směrem ani podívat, aby věděl, že je to jedna z elfích dívek. Sních jemně vrzal pod jejím lehkým krokem a nohy, zahalené v těsné černé kůži, brzy zastavily u blikajícího ohniště.

„Mohu se trochu ohřát u tvého ohně?“

Byla to Erinien.

„Dává více dýmu než tepla,“ zabručel Gothryn, zamyšleně hledící do nesmělých plamenů.

Dívka přidřepala k ohni a natáhla k němu dlaně. Trvalo hodnou chvíli, než se znovu ozvala. „Za ty dva dny, co s námi putuješ, jsi toho moc nenamluvil,“ řekla skoro šeptem a otočila k němu tajemný pohled svých tmavých očí bez bělma, s malými bílými skvrnkami uprostřed.

„Na Langnoru jsem se naučil rozdávat smrt, ne slova,“ zamumlal, neodtrhávaje zrak od ohně. „A kromě toho, nikdo z vás neprojevil přání rozmlouvat se mnou.“ Pokrčil širokými rameny.

„To proto, že jsi tollrander,“ přikývla. „Nikdo z nás neví, jak se má k tobě chovat a hlavně, jak budeš reagovat. Jsi člověk vychovaný ke krutosti a zabíjení...“

„To je pravda,“ ušklíbl se nevesele. „Ano, vyrostl jsem ve světě nemilosrdnosti, řinčící oceli a stříkající krve. Při velkém Pelegorovi, pánu války a zabíjení!“ Jeho oči se zaleskly. „Příliš jsem si zvykl na křik raněných a chroptění umírajících. Boj o Langnor byl pro mne velký svátek. Bohové vědí, že na těch sedm dní nikdy nezapomenu!“

Erinieninou tváří přelétl náznak úsměvu. „To jsou skutečně slova hodná muže se znamením hada a lebky...“

„A co ty, děvče?“ zašklebil se a poprvé jí pohlédl do tváře. „Včera ráno, když jsi bojovala s jednou z těch bestií, chvíli jsem tě pozoroval. Řekl bych, že jsi meč nedržela poprvé v životě...“

Krátce se zasmála. „Zdá se ti divné, že Gorlondirovými strážci jsou ženy?“

„To bych řekl, že ano! I na Langnoru jsme měli několik žen, lidských i elfích. Ale ty ani nevěděly, kde je na meči rukojeť a kde čepel. A ani to nepotřebovaly. Byly to otrokyně a jejich úkolem bylo vědět, kde se mají muže dotknout, aby ho potěšily.“

„Och,“ vzdychla překvapeně. „Takže jsi v Brogharnových službách nepoznal jen rozkoš zabíjení.“ Vycenila na něho zoubky, bílé jako perly. Tlumeně se zachichotala.

„Musím uznat, že i tato forma potěšení nebyla nejhorší... Ale i tak se nic nevyrovná pohledu na vytřeštěné oči nepřítel s podříznutým hrdlem.“

„Nu, když si to myslíš, pak ženy, se kterými jsi poznal tělesné potěšení, asi neovládaly umění rozkoše na patřičné úrovni.“

Zkoumavě na ni pohlédl. „Jsi ochotna přesvědčit mě o tom, že milování muže se ženou je příjemnější záležitost než rozdávání dobře mířených ran mečem?“

Opět se pobaveně zachichotala a Gothryn si najednou zděšeně uvědomil, že mu její zvonivý smích zní velmi příjemně.

„Patřím Gorlondirovi,“ řekla. „Tělem... i duší.“

„Neznělo to příliš přesvědčivě,“ zabručel tollrander a podivně se usmál.

„Nehledej v mých slovech skryté významy,“ upozornila ho a náhle zvážněla. „Vždy říkám jen to, co si skutečně myslím.“

„O tom nepochybuji. Elfové jsou známi svým pokrytectvím, mazaností a intrikánstvím.“

„Díky za upřímnost. Ano, říká se to o nás. V každém případě si ale myslím, že nejsme o nic horší než lidé.“

„To je možné,“ uznal a hodil na oheň pár dalších větviček. Na chvíli zavládlo ticho, rušené jen syčením vlhkého dřeva v čadících plamenech.

„Jsi divný člověk, Gothryne,“ řekla nakonec elfka zamyšleně.

„Nejsem člověk, děvče,“ zahučel. „Jsem tollrander.“

„Hm... Krajiny severu se celá tisíciletí třáslы strachem před symbolem hada a lebky. Je divné vyprávět si s mužem, který nosí tento erb vytetovaný na hrudi.“ Pohlédla do jeho zjizvené tváře a světlavý bojovník jí pohled vrátil.

„Chtěla bych ti vidět do duše,“ řekla.

„Obávám se, že by se ti ten pohled vůbec nelíbil,“ odvětil chladným hlasem a otočil ocelové oči k chabému světlu kouřícího ohně.

II.

Boj o Skyllynym

Přesně dva dny před tím podivným rozhovorem Gothryna s Erinien – uprostřed noci, když pětidenní sněhová bouře začala pozvolna utichat – dorazil konečně Ardan i se svou družinou k mlčenlivým hradbám zámku Khormal. Sníh se ještě stále neúnavně sypal z černé oblohy a vyjící vítr ho roznášel nad nedozírnou planinou, a to umožnilo scaylonům se nepozorovaně dostat až k cimbuří na obvodové zdi. Ostré hroty kotviček se s tichým cinknutím zakously do zdiva a spár mezi kamennými kvádry, a vzápětí černé postavy jedna za druhou

šplhaly vzhůru po pevných provazech. Na hradbách se jim pokusili odporovat tři ozbrojení strážci, ale byli za svou snahu odměněni nožem do žaludku či šípem z kuše přímo do srdce. A potom už patnáct tajemných vetřelců v tichosti proběhlo přes malé nádvoří a nepozorovaně vniklo do samotných komnat čarodějnickova sídla.

Corlond byl odjakživa nejvěrnější Gorlondirův sluha a tak se mu dostalo cti spravovat zámek po dobu čarodějovy nepřítomnosti. Svou úlohu plnil tak, že uspořádal s celým služebnictvem malou hostinu a z Khormalských sklepů při té příležitosti záhadně zmizel jeden z mnoha sudů skvělého bílého vína. Corlond se už dávno tak dobře nenapil a proto měl dvojnásob nepříjemný pocit, když ho uprostřed noci probudil nějaký červenooký ozbrojenec a přiložil mu k hrdlu ostří strašidelně se lesknoucí dýky.

„Kde je Gorlondir?“ zavrčel Ardan sluhovi do tváře a jeho oči vzplály světlejším karmínovým světlem.

„Není... není v zámku...“ vykoktal Corlond a scaylona zalil pach vína a nějakého silně kořeněného jídla.

„Mí muži prohledávají celý hrad, takže jestli jsi lhal, budeš se muset naučit dýchat skrz mezeru, kterou ti touto dýkou udělám v hrdle. Znovu se tě ptám, kde je Gorlondir?“

„Dnes... dnes ráno odejel...“ zajíkal se sluha.

„Kam?“ naléhal důrazně Ardan.

„Do Thormarenu... Přísahám, pane... Včera v podvečer dorazila do zámku skupina trpaslíků... Vyslanci krále Manorlina... V jejich podzemním městě se objevila jakási příšera. Prosili mého pána, aby... aby ji pomoci kouzel zahubil... A tak se ráno bez meškání vydal na cestu... Je to pravda, pane.“

„Kolik měl s sebou lidí?“

„Jen těch šest trpaslíků a tři své strážkyně.“

Ardan si myslel, že špatně slyšel. „Strážkyně?“

„Ano... Tři elfí bojovnice.“

„Aha,“ přikývl červenooký ozbrojenec, odstoupil od lůžka a nechal sluhu krčit se v hrůze a vyvalovat do tmy strachem nepřítelny oči.

Ukázalo se, že Corlond skutečně mluvil pravdu. Patnáct scaylonů prohledalo do tmy ponořené prostory zámku, ale nenarazili na žádný odpor a stejně tak nenašli ani stopu po Gorlondirově přítomnosti. A navíc stáje byly prázdné a chyběly i saně, o kterých jeden ze sluhů tvrdil, že se o ně dobře stará.

Ardan zuřil. Mohlo se ukázat, že Gorlondir díky svým nadpřirozeným schopnostem věděl o připravovaném vniknutí scaylonů do zámku a celá ta záležitost s jeho odchodem do Thormarenu je jen dobře zrealizovaný podfuk. Ardan však neměl na výběr a hlavně nemohl plýtvat časem. Svítání bylo ještě daleko, když dvacet jezdců znovu vyskočilo do sedel a zamířilo přímo na Planinu létajících ještěřů. Sněhová bouře pomalu slábla, a když se zpoza obzoru vyškrábaly první paprsky slunce, nebylo už po příšerném počasí předchozích dní ani památky.

I o dva dny později se studená, ale hvězdnatá noc přehoupala do nádherného rána, zalévajícího zasněženou krajinu přehršlemi ohnivého světla a svazky příjemně teplých paprsků právě vycházejícího slunce.

Erinien vyšla ze stanu a se stejným pocitem jako minulé ráno čekala, že Gothryново ohniště bude opuštěné a studené a po tollranderovi zůstanou jen stopy jeho koně, mířící na jih a ztrácející se kdesi v dálce. I tentokrát se mýlila. Světlovlasý bojovník mlčky seděl na stejném kameni jako včera večer a trhal zuby kus nějakého syrového masa. Zřejmě byl ještě před rozbřeskem na lovu a podařilo se mu skolit cosi kamenem nebo přesně vrženou dýkou. Jaké to bylo zvíře, to elfka netušila, doufala jen, že se Gothryn nekrmí masem ghany.

Podářilo se jí zachytit tollranderův pohled a dokonce se na něj jemně usmála. Po večerním rozhovoru se cítila být s ním tak trochu spřízněna. Na její úsměv však odvětil jen lhostejným pohledem a bez jediného slova obrátil zrak zpátky ke krvavému kusu masa. Erinien si uvědomila, že ji jeho chování velmi podráždilo, ale nedokázala si vysvětlit, proč je tomu tak.

Trpaslíci poskládali a sbalili stan, všechnu čarodějovu výbavu naložili na saně a zapřáhli do honosného povozu tři bílé koně. Gothryn pozoroval přípravy na další cestu bez mihnutí oka a zdánlivě bez zájmu. Když však Gorlondir přistoupil k saním, tollrander vstal a rychlým krokem zamířil přímo k němu. Trpaslíci i elfí dívky se na něj překvapeně podívali a Gothrynovi neuniklo, že strážkyně posunuly ruce blíže k rukojetím mečů. Jen Gorlondir pozoroval blížícího se muže s klidem v očích a na tváři měl vlídný výraz.

Bojovník zůstal stát nedaleko saní. Trpaslíků a elfek si jakoby ani nevšiml, jeho zrak se zastavil na čaroději.

„Chtěl jsem ti říci, muži z Khormalu,“ promluvil pomalu, uvažuje mezi jednotlivými slovy, „že je nejvyšší čas, abych se s tebou a tvým doprovodem rozloučil. Vy pocestujete dál přímo na jih, já zamířím více k východu. Musím obejít nejvyšší oblasti Trodarnu.“

Kouzelník na něj hleděl nevyzpytatelnými očima. „Tvým cílem je tedy východní pobřeží Damonského moře,“ ozval se zamyšleně. „Říše lidí...“

Gothryn krátce přikývl. „Můj velitel mi krátce před svou smrtí prozradil, že jsem byl jako dítě unesen z osady jménem Scallborn. O tamějších lidech nic nevím, ale nemám moc na vybranou. A pravděpodobně se tam dlouho nezdržím. Celý Lariond je plný válek a zabíjení, můj meč určitě nezůstane žíznivý.“

„Je to tak, jak říkáš,“ přikývl kouzelník se smutným úsměvem na rtech. „A Scallborn... Hm... Mohu ti o něm říci jen tolik, že je to hlavní sídlo kmene divokých Nairů. Pocházíš

z tvrdého a krutého severského národa, přáteli. Scallbornští muži jsou piráti a bojovníci, jejich vůdce Halgor pro tebe určitě najde místo na jedné ze svých štíhlých veslic, brázdících zpěněné pláň Damonu.“

„Tím lépe,“ zabručel bojovník. „Ale nebudu už ztrácet čas. Doufám, že mou pomoc proti ghanám už nebudete potřebovat... A se strachem, který vám vehnalo do srdcí znamení hada a lebky, se můžete rozloučit spolu se mnou.“

„Chtěl bych ti jen říci,“ promluvil Gorlondir rychle, „že jsme ti vděční za to, co jsi pro nás učinil, když létající ještěři napadli náš tábor. Riskoval jsi vlastní život, abys ty bestie pozabíjel. A my jsme byli příliš zbabělí, abychom ti dokázali dát svou vděčnost najevo...“ Na chvíli zaváhal, hledaje vhodná slova. „Mám-li být upřímný, přáteli, asi se ti těžko podaří najít na severu člověka, který by ve svém srdci nechoval k tollranderům nenávist. Stovky let byli Langnorští zabijáci tou nejhorší sběří, jakou mohly Ledové pláň vůbec zplodit. Erb lebky a hada se stal symbolem zabíjení, divokých nájezdů, unášení žen a dětí. I proto byly naše pocity vůči tobě takové, jaké byly...“

„O tom všem dobře vím,“ přikývl Gothryn s vážnou tváří. „Ale nemohu a nechci proti tomu nic dělat. Chtěl jsem se jen rozloučit...“

„Je ale pravda,“ ozvala se náhle Erinien, „že kdyby byla tvá duše skutečně až tak tvrdá a krutá, nezachránil bys nás před těmi ghanami.“

Gothryn se smutně ušklíbl a chtěl elfce říci, že to udělal jen proto, že toužil po dobrém boji, po zabíjení, ale v tu chvíli k němu přistoupil Jamzi. Tollrander po krátkém zaváhání vzal do ruky objemný meč, který mu trpaslík podával.

„Pivo,“ usmál se velitel thormarenských stráží. „Celé dva dny jsme spolu ani pořádně nepromluvili, tak se teď alespoň na rozloučenou spolu napijeme. Znají langnoští muži pivo?“

„Jistě,“ zachechtal se upřímně pobavený tollrander. „Tuto lidskou radost nám Brogharn přece nemohl odepřít...“

Mezi trpaslíky a elfkami vyvolala jeho slova vlnu osvobozujícího smíchu a Gorlondir s jakýmsi smutným uspokojením cítil, že napětí mezi nimi a mužem z Langnoru náhle opadlo...

Gothryn si pořádně lokl, zápěstím si otřel ústa a podal meč rozveselenému Jamzimu.

Vtom okamžiku se však vzduch nad okolními bílými pahorky naplnil divokým pokřikem mužů odhodlaných jen k jedinému – bojovat a prolévat krev!

„Scayloni!“ vyhrkla Anolin a stejně jako obě její družky vytrhla z pouzdra u boku dlouhý rovný meč a zaujala bojový postoj. Venari okamžitě přiskočila ke Gorlondirovi a rychlým pohledem hodnotila situaci kolem. Trpaslíci se s meči a sekerami v rukách rozestavili kolem saní a v jejich zarostlých tvářích se zračilo odhodlání neprodat svůj život levně.

Gothryn jediným bleskurychlým rozhlédnutím spočítal útočníky. Bylo jich jedenadvacet, všichni na koních a dobře ozbrojeni. Vynořili se zpoza okolních pahorků a sněžných dun a řítili se k nim ze všech stran, čímž znemožnili jakýkoliv pokus o útěk. Nikdo však na ústup nepomyslel a Gothryn už vůbec ne. Vypadalo to na skvělý a krvavý boj, při všech bozích války a zabíjení!

Několika skoky se ocitl tollrander u svého vraníka, vyšvihl se do sedla a nacvičeným pohybem si narazil na hlavu ocelovou přílbu. Hřebec zaržál, když ho rozdivočelý bojovník nešetně pobodl, a vyrazil přímo proti trojici rychle se blížících ozbrojenců.

V Gothrynově pravici se zaleskl pevný meč s dlouhou čepelí a dobře nabroušeným ostřím a nad sluncem zalitou plání se vznesl jeho divoký bojový pokřik.

„Had a lebka!“

Tollrander se srazil s prvním nepřítelem a poprvé v tomto boji zazvonila ocel. Meč červenookého bojovníka se rozprskl na kousky a jeho majitel se zřítíl k zemi v dešti rudých kapek. Gothryn zařval skrze zaťaté zuby a švihl svou smrtící zbraní proti útočníkovi, který jej míjel zleva. Ozval se tupý úder a vzápětí i zoufalý scaylonův řev; jeho pravá ruka, odťatá v zápěstí, spadla i s mečem v dlani do sněhu a on sám se v mrákotách bezvládně sesunul ze sedla.

I kolem saní se rozpoutala nelítostná bitka. Nečekaní útočníci cválali v kruhu okolo skupinky elfek a trpaslíků. Erinien a Anolin s výkřiky odrážely neutuchající útoky a občas zařinčel i Venarin meč, to tehdy, když se některý nepřítel dostal příliš blízko k ní či ke Gorlondirovi. Jamziho družina bojovala stejně statečně, ale jejich malý vzrůst byl v boji s jezdci velkou nevýhodou.

Meče řinčely, sekery rachotily na prudce nastavovaných štítech. Krev tekla na obou stranách. První padl Blathyn, scaylonský meč rozťal jeho přilbu i lebku pod ní. Krátce potom Erinien rozpárala břicho jednomu z jezdců, muž jí padl k nohám a vystavil jejímu pohledu své zakrvavené vnitřnosti. Hjalmnar dostal zásah do pozdviženého štítu a neobyčejně silný úder mu zlomil levou ruku. S výkřikem bolesti se stáhl blíže k saním a kleče ve sněhu, pokoušel se nějak si rozdrčené zápěstí ošetřit. Mezitím se Jamzimu podařil výborný zásah – strčil kopí mezi nohy koně jednoho ze Scaylonu a zvíře se s bolestným zaržáním zřítilo k zemi, strhávajíc s sebou i dalšího koně a muže v jeho sedle. Bojovník, uvězněný pod tělem bezmocně se zmítajícího koně, byl lehkou kořistí pro Wardovu sekeru.

Ale největší zkázu rozdával mezi útočníky Gothrynův meč. Scayloni rychle pochopili, že neznámý ramenatý bojovník je jejich nejnebezpečnějším soupeřem a soustředili na něho většinu svých sil. Gothryn to přijal s barbarskou radostí, planoucí v jeho zuřivě svítících očích. Právě prolil krev svého

pátého protivníka, když se čepel jeho zbraně konečně střetla s důstojným soupeřem. Ardan, neboť to byl samozřejmě on a jeho družina, kdo napadl Gorlondirův průvod, oplýval bohatými šermířskými zkušenostmi a ani jeho dobrý meč se nezlomil hned v prvním mocném úderu toho světlovlasého ďábla. Zbraně hlasitě zavzdychaly a koně obou bojujících mužů se roztančili kolem sebe v neutichající hudbě zvonící oceli. Gothryn nadšeně vycenil zuby a jeho šedivé oči se prudce rozhořely. Dosud jen zabíjel, teď mohl konečně i bojovat. Vůdce scaylonu důstojně odpovídal na jeho rychlé a silné výpady a blýskající ostří obou mečů se pokrývala hlubokými rýhami.

Zlomem v boji se stala Gothrynova síla, daleko převyšující tu, která se ukrývala ve svalech Ardanových paží.

„Swoll!“ zařval scaylon, když konečně pochopil, že tollranderově prudce vybuchující divokosti už nebude moci dlouho vzdorovat. Volání o pomoc však bylo zbytečné – jeho pobočník už beztak přicválal k místu boje a jeho těžká válečná sekera se snesla na Gothryna z opačné strany. Tollrander včas zaregistroval, že se dostal mezi dva ohně, odrazil sekery a už čelil Ardanovu meči. Mladší scaylon jej však zaskočil svou neobyčejnou rychlostí. Sekera se vyšvihla do vzduchu jak modrý blesk, a než ji stačil Gothryn zachytit, ostří drtivou silou dopadlo na jeho ostnatou helmu a prudce ji prohnulo dovnitř. Snad jen člověk se železnou lebkou by mohl odolat tomuto silnému úderu. Bojovníkovu zjizvenou tvář zalily potoky tmavé krve a jeho mohutné tělo se zřítilo do podupaného sněhu, kde zůstalo nehybně ležet. Černý hřebec splašeně zařičel a rozběhl se do ledové pustiny. Scayloni se vítězoslavně rozchechtali a v přesvědčení, že úder sekery rozdrtil hlavu světlovlasého bojovníka na kaši, rychle se vraceli k saním, kolem kterých stále ještě zuřil boj.

Ve sněhu kolem čarodějova povozu ležela zkrvavená těla pěti scaylonů. Ale mrtví byli i Blathyn a Gurdil Koleno a

Anolin klesla k zemi s tváří rozdrčenou strašným úderem nepřátelské sekery. Elfkám a trpaslíkům pozvolna docházely síly a zdálo se, že i když si za svou smrt vyberou vysokou daň, boj se přece jen skončí vítězstvím útočníků.

„Ústup!“ zvolal náhle Ardan, vztyčil se ve třmenech a roztočil nad hlavou svůj těžký meč. „Přestaňte bojovat! Ústup!“

Scayloni, i když pořádně tímto rozhodnutím překvapeni, okamžitě poslechli velitelův rozkaz a rychle se vzdálili od zbytku čarodějova průvodu, držíce ho v obklíčení. Rachot oceli náhle utichl a tři trpaslíci a dvě světlovlasé bojovnice se zmateně rozhlíželi, udiveni náhlým ústupem vítězících scaylonů. Gorlondir zašeptal, že jde určitě o nějaký úskok.

Ardan jemně popohnal svého koně a přiklusal o něco blíže k saním, obklopeným zakrvavenými těly mrtvých bojovníků. V jeho tváři se zračil pohrdavý výraz.

„Nemá smysl dále bojovat,“ promluvil zvučným hlasem. „Vítězství už beztak patří nám! Vzdejte se a my velkoryse ušetříme vaše životy!“

Erinien a Venari v odpověď pozvedly čepele svých mečů, Jamzi mávl do vzduchu sekerou a vycenil zuby v divokém úšklebku. „Bojíš se o životy dalších svých mužů, ty pse!“ zvolal na vůdce nepřátelské bandy. „O to ti jde! Vrhňte se na nás, bastardi, a zahyneme tu spolu...“

„Zadrž, příteli Jamzi!“ skočil mu do řeči Gorlondir a obrátil zrak k veliteli útočníků. „Znám vás, vy zrádní krvelační psi! Poslední zbytky scaylonského národa slouží zámku na jezeře Zon! Vůbec bych se nedivil, kdybyste tu byli na příkaz té cundry Myriany!“

Ardan se hlučně zachechtal. „Tvůj úsudek je velmi správný, Gorlondire! Ano, vím, kdo jsi. Navštívili jsme i tvůj zámek, ale ty jsi byl natolik nezdvořilý, že jsi vzácné hosty nepřivítal osobně. Naštěstí nám tvoje služebnictvo ochotně prozradilo,

kde tě můžeme hledat, a tak se konečně setkáváme tváří v tvář!“

Čarodějova tvář se mračila čím dál víc.

„Máš pravdu,“ pokračoval scaylon posměšným hlasem. „Poslala nás Myriana, vládkyně zámku Zon. Zkus uhádnout, získáním čeho nás pověřila?“

Gorlondir mlčel. Z jeho rtů se stala úzká čárka, jakoby vykrojená čepelí tenkého nože doprostřed zachmuřené tváře.

„Vydejte nám Skyllnym!“ zvolal Ardan, když se nedočkal odpovědi. „Máte moje slovo, že vás potom necháme naživu. Jinak dám znovu povel k útoku a boj bude pokračovat. Všichni zemřete a klenot nakonec i tak padne do našich rukou!“

Erinien vrhla na čaroděje zděšený pohled. „Pane, neposlouchej vytí toho šakala. Nemůžeš přece...“

„Mlč!“ okřikl ji vládce Khormalu. „Je to naše jediná šance. Jinak nás čeká smrt.“

„Ale vždyť Skyllnym...!“

„To stačilo, Erinien.“ Gorlondirův hlas byl přísný a jeho tvář chladná a temná jak severské moře uprostřed noci. „A teď mi podej truhlici s klenotem.“

„Jsme ztraceni...“ zašeptal Ward Štítolam, když mu došlo, že bez zázračného předmětu se rozplyne jejich naděje na zničení netvora, sídlícího v Ametystovém jezeře. Jamzi neodpověděl, jen strašlivě nenávisným pohledem pozoroval posměšně se tvářícího velitele útočníků.

„Velmi moudře,“ rozchechtal se Ardan, když viděl, že elfí dívka vybírá z hromady zavazadel na zadní části saní zlatem zdobenou, vyřezávanou truhlici. „Teď ji otevři a ukaž nám klenot!“

Erinien očima plnýma zoufalství pohlédla na kouzelníka. Gorlondir si sáhl na krk a vytáhl zpod oděvu klíč. Než ho však podal bojovnici, promluvil k Ardanovi. „Dokaž nám, že už na nás nevytáhnete zbraně!“

Velitel scaylonů pokynul svým mužům, rozestavěným kolem saní. Jezdci zrušili obklíčení a v krátkém okamžiku se shromáždili po vůdcově boku.

„Máte volnou cestu,“ zašklebil se Ardan a teatrálně se rozhlédl. „A teď nám můžeš ukázat Skyllynym!“

Gorlondir vložil klíč do schránky a krátce kývl hlavou na Erinien. Elfka poslušně otevřela truhlici, vybrala z ní klenot a zvedla ho před sebe. Vyleštěný zelený kámen a drahokamy, kterými byl vykládaný, zazářily v jasném slunečním svitu a vrhly do okolí spleť barevných blesků. Mezi scaylony se ozval vzrušený hovor a Ardanovy oči zasvítily vítězoslavným ohněm.

„Dobře,“ zavrčel. „Polož ho na zem. A vy se nám rychle ztrat'te z očí!“

Ward a Jamzi mezitím rychle naložili těla Blathyna a Gurdila na hřbety jejich poníků, raněného Hjalmara usadili do saní vedle mrtvol ubohé Anolin. Potom sami vyskočili do sedel a vedouce poníky s mrtvými těly za sebou, pomalu se pohnuli. Gorlondir uchopil opratě a kožený bičík a dvě elfky, držící meče, připravené k boji a pozorující bandu scaylonů nedůvěřivými pohledy, pozpátku nastoupily do povozu. Bičík zasvištěl ve vzduchu, tři bílí koně vyrazili, saně se rozjely po krvi nasáklém sněhu.

„Neměli bychom je přece jenom zabít?“ zeptal se Swoll polohlasně a úkosem pohlédl na svého velitele.

„Je to zbytečné,“ zabručel Ardan, vyprovázeje zbytky čarodějova doprovodu přihmouřenýma očima. „I tak už zničili polovinu našeho oddílu.“

Vzápětí otočil zrak k magickému klenotu, ležícímu uprostřed mrtvolami posetého bojiště. Na tváři se mu roztáhl šťastný úsměv. Koleny popohnal svou kobytku a zamířil přímo k lesklému předmětu. Už se nemohl dočkat, až Skyllynym vezme do rukou.

III.

Poslední naděje

Prvá věc, kterou Gothryn uviděl, když se jeho duše konečně vydrápala z temných prostorů hlubokého bezvědomí, byla tvář jedné z Gorlondirových společnic. Skrz závoj načervenalé mlhy zpočátku nemohl rozeznat detaily. Nejdříve rozpoznal jen pravidelně tvarovaný obličej s tmavýma očima a výrazně rudými rty, lemovaný záplavou zářivě žlutých vlasů. Jeho smysly se však postupně zostřovaly a nakonec mu bylo jasné, že leží na zádech a nad ním se sklání ustaraná Erinien. Za ní viděl již jen modravé nebe, ještě stále

zalité sluncem. Takže neležel v mrákotách více než několik hodin.

„Kde...“ chtěl se zeptat, ale vyschlá ústa mu nedovolila hovořit dál. Rychle si navlhlil jazyk slinami a nezřetelně pokračoval. „Kde je... můj meč?“

Elfka se chtě-nechtě usmála. „Bohové, ten prokletý zabiják už stál před branou do říše stínů a vzdor tomu první, na co pomyslel, je jeho zbraň!“

Gothryn se s vypětím všech sil pokusil přemoci otupělost a bodavou bolest v lebce. Přes protesty elfky se zvedl na lokty. Svět kolem něj se zatočil a bolestivé bušení ve spáncích se vystupňovalo do neúnosné intenzity. Tollrander zuřivě zaklel, prudce se posadil a potřásl hlavou, aby zahnal nepříjemné pocity. A opravdu, zrak se mu začínal pozvolna vyjasňovat.

„Při Ronhyrovi!“ ozval se Jamzi. „Každému normálnímu člověku by ten úder do hlavy roztříštil lebku na kusy. Ale on žije a dokonce se dokáže hýbat!“

„Langnorská škola dělá svoje,“ poznamenal suše Ward Štítolam. Gothryn zjistil, že sedí na hrubé vlněné pokrývce, přibližně v místech, kde dopadl po zákeřném útoku scaylonské sekery. Matně rozeznával mrtvolu svých nepřátel, rozházené kolem, i stojící siluety některých členů Gorlondirova doprovodu. Nabral plnou hrst sněhu a přiložil si studenou hmotu ke tváři. Bolest v hlavě rychle ustoupila.

„Doufám,“ zachraptěl hlasem, který nepoznával ani on sám, „že jste ty červy do jednoho pozabíjeli.“

„Zdaleka ne,“ odvětila Erinien. „Vítězství se nakonec přiklonilo na jejich stranu.“

Gothryn na ni nechápavě pohlédl, jakoby nechtěl věřit tomu, co právě slyšel. „Co jsi říkala?“

„Už je to tak,“ ozval se odněkud Gorlondirův hlas. „Vzali můj magický klenot a odcválali na západ, k jezeru Zon.“

„Takže Myrianiny psi,“ zavrčel tollrander, protírající si uši příjemně chladivým sněhem. „A zmocnili se Skyllnymu. Kvůli tomu nás napadli?“

„Nepochybně. Zonská čarodějnice Eshra se pravděpodobně cítí dost silná na to, aby mohla klenot používat. Jenomže to je konec naděje pro trpaslíky. Bez Scyllnymu netvora nezničíme.“ Na chvíli se zamyslel a pak pomalu, jako by se mu nechtělo, řekl: „Je tu ještě jedna šance. A při pohledu na tebe se mi zdá vcelku reálná. Co kdybys nám pomohl?“

Po téhle větě se každý s údivem podíval nejprve na kouzelníka a potom na Gothryna.

„Hm, nevypadá to, že byste příliš věřili, že bych byl ochoten se honit po horách kvůli pár zeleným šmejďům,“ odpověděl tollrander.

„Pane,“ otočila se Erinien ke Gorlondirovi. „Když nepůjde on, půjdu já. Cítím vinu. Jako tělesná stráž jsme zklamaly. Neuchránily jsme váš majetek.“

Čarodějovu tvář zbrázdila v krátkém zamyšlení sít hlubokých vrásek.

„Dobře,“ řekl po chvíli. „Byl by to sice zázrak, kdyby se ti podařilo získat klenot zpátky, ale slíbil jsem přece pomoc trpaslíkům... Jdi tedy.“

„Myslím,“ promluvil Ward Štítolam k Jamzimu, „že my bychom neměli zůstat stranou. Veliteli, dovol mi jít s ní! Ve jménu Thormarenu.“

Vůdce trpasličí družiny jen odevzdaně trhl rameny. „Je-li to tvé přání, Warde, nebudu ti bránit.“ A nahlas si vzdychl. Začínal být z těch událostí pořádně zmatený a unavený.

Tollrander se po mírném zakolísání rozkročil, aby udržel rovnováhu. „Dejte mi něco jíst a pít!“ přikázal a v očích mu vzplály studené plamínky. „A potom mi podejte mou výzbroj! Tam vidím postávat svého koně – přiveďte ho sem! Jak je to dávno, co opustili bojiště?“

Všichni se po Gothrynovi s úsměvem ohlédlí. Byl však na něj strašný pohled. Jeho zbroj už byla znatelně poznamenaná bitkami a souboji posledních dnů a týdnů, jeho oděv páchl zaschlou krví, potem a špínou. Ošklivá červená jizva, protínající mu tvář od čela až po bradu, ještě pořádně nezaschla krev na rukách a tváři, nepěkná čerstvá rána na temeni hlavy i krví spleené světlé vlasy – to vše budilo dojem hrůzostrašného démona pomsty a vraždění.

Trpaslíci spěchali pro jeho vraníka, bezcílně se potulujícího kolem místa nedávného boje, Erinien mu podala jeho zkrvavený meč i helmu, Venari přinesla kus masa, chlebovou placku a poloprázdný měch s pivem.

Gothryn si zubatý meč bez očištění zasunul do pouzdra u boku a zkusil si přilbici. Úder nepřátelské sekery ji však poškodil tak, že nechtěla na tollranderovu hlavu pořádně dosednout. Zaklel a odhodil ji někam mezi scaylonské mrtvolky. Potom se pustil do jídla.

„Nebude to tak dlouho. Vrátili jsme se sem, jen co jsme viděli jejich černé siluety mířit k horám na západě. Nu, mají náskok stěží pár mil,“ odpověděl Gorlondir na předcházející tollranderovu otázku.

Gothrynovy čelisti se náhle zastavily.

„Donesu ti zpátky tvůj klenot, čaroději! Vy budete pokračovat v cestě do Thormarenu a já mezitím dojdou pro Skyllynym... A vy dva tedy pojd'te se mnou. Každá zbraň navíc se bude hodit.“

Trůnní síň Langnorského hradu zářila nepřírozeným modrým světlem, jehož zdrojem byly hladké bělostné stěny, vytesané z čistého ledu a zmrzlého sněhu. Prostor obrovské místnosti zaplňovaly tři řady dubových a mramorových stolů, přivlečených sem z celého hradu.

Kolem nich se hemžilo nesčíslné množství bojovníků s vlčími hlavami. Žrali lidské maso, chlemtali víno smíšené s

krví a nahlas se překřikovali v bezvýznamných sporech. Kolem pobíhalo služebnictvo složené z původního obyvatelstva Langnoru. Většinou to byli lidští muži. Ženy měly podle morgunského vkusu velmi lahodné masíčko, takže zůstalo jen několik těch nejhezčích, které si Grymnar vybral pro své potěšení. Ale bylo tu i pár trpaslíků a elfů, a všichni svorně kmitali místností a roznášeli podnosy s odporným jídlem a džbány s páchnoucím nápojem. Po stolech se povalovaly ohlodané lidské končetiny, někteří Morgunové se nacpávali syrovými vnitřnostmi, jiní vybírali z rozbitých tollranderských lebek bílý mozek a s labužnickým vrčením si ho strkali do zubatých tlam.

Sálem se kromě vytí, štekotu a strašných zvuků mlaskání a drcení kostí nesly hlučné tóny nemelodické hudby píštal a bubnů, a všechno dohromady to vytvářelo příšernou směsí hluku, tak typickou pro morgunské oslavy a hostiny.

Grymnar seděl na kožešinami potaženém trůnu a lhostejně přihlížel odpornému hodování své krvelačné armády. Zamyšleně popíjel z velké číše víno a občas hodil pohledem na těla vybraných otrokyň. Děvčata seděla na kožešinách kolem trůnu a odvracela pobledlé tváře od nechutné hostiny nových vládců Ledového hradu. Lidské samičky se třásly strachem a zhnusením, mazané elfky se snažily zalíbit mlčenlivému králi.

Grymnar právě hodnotil pohledem pevná prsa jedné otrokyně, když se v dokořán otevřených dveřích objevilo asi půl tuctu Morgunů v plné zbroji. Boží syn k nim obrátil zkoumavý pohled. Tato šestice se zjevně nemínila připojit k hodování. Pevným krokem mířila mezi stoly rovnou k trůnu. V jejich čele kráčel Tornam – Morgun, který se těšil Grymnarově důvěře, a kterého nový král Langnoru krátce po vítězství nad Brogharnem pověřil zabezpečením obranyschopnosti hradu.

Skupinka vlčích mužů zastavila pod schodištěm, vedoucím k trůnu a Tornam krátce sklonil hlavu na znamení pozdravu. Grymnar přimhouřil oči. Až teď si všiml, že strážci přivedli

mezi sebou jakéhosi cizího muže. Neznámý vypadal skoro jako člověk, jeho pokožka však měla zelený nádech a z tváře hleděly velké šikmé oči, svítící červeným světlem. Zondynův syn rychle zalovil v paměti... Ach ano, scaylonové!

„Co se děje, Torname?“ vyzval velitele stráže.

„Vaše Veličenstvo,“ promluvil mohutný Morgun, „tento podezřelý cizinec beze strachu přicválal k hradbám tvého sídla s bílou vlajkou nad hlavou a tvrdí, že je posel a nese zprávu. Máme ho dát okamžitě stít?“

„Není třeba. Ať napřed přistoupí.“

Tornam poslušně ustoupil stranou a nevlídně na neznámého kývl hlavou. Scaylon se nejistě rozhlédl, pak pokročil kupředu a padl na kolena.

„Co chceš?“ zeptal se ho Grymnar drsně. „Kdo tě poslal?“

„Jsem vyslanec královny Myriany, vládkyně jezera Zon,“ ozval se cizinec do neutichajícího hluku morgunských radovánek. Královou tváří se mihl úšklebek.

„Opravdu? A co nám paní zamrzlého jezera vzkazuje? Chce nám vyhlásit válku?“

„To v žádném případě, mocný vládče! Právě naopak, dovoluje si tebe a tvůj doprovod pozvat na velkolepou hostinu, uspořádanou na znamení její úcty a oddanosti vůči tvé osobě.“

Grymnar na posla chvíli udiveně hleděl, potom se rozesmál tak upřímně a burácivě, že jeho smích přehlušil všechn ten nesnesitelný hluk, vznášející se mezi stěnami sálu. Morgunové přerušili hodování a otočili pohledy k rozveselenému králi.

„To je skvělé!“ zvolal. „Původně jsem chtěl Myrianino sídlo dobýt tak jako tuto krysí díru, ale byla by škoda zničit ten krásný zámek. A ušetřím i pár mužů, když se mé ovládnutí Zonu obejde bez boje! Raduj se, posle, ušetřím tvůj život! Vrať se ke své královně a vyříd' jí, že vládce Ledových plání milostivě přijímá její pozvání. Ode dneška za pět dnů vyrazí můj průvod k zamrzlému jezeru. Ale zapamatuj si...!“ Náhle se přestal smát a jeho oči se výhruzně zaleskly. „Má-li Myriana

zrádné plány...!“ Sáhl pod pravé opěradlo trůnu a uchopil sekeru, kterou tam měl neustále opřenou. Ocelová hlavice masivní zbraně se černala skvrnami zaschlé krve. „Řekni své vládce, že jsi na vlastní oči viděl sekeru, kterou bídne zahynul ubožák Brogharn! Toto je jeho krev, vidíš?! Jestli Myriana chystá nějaký úskok, stejnou zbraní jí srazím z ramen její rozkošnou hlavičku!“

Trůnní síň se rozšuměla uznaným vrčením. Scaylon ještě stále celý ohromený třeštil oči na strašlivou zbraň v Grymnarově pravé pěsti.

„No, na co ještě čekáš?!“ zařval král a vycenil zuby. „Vypadni z mého hradu! Vrať se ke své vládce a vyprávěj jí, co jsi tu viděl!“

Posel ochotně vyskočil na nohy, otočil se a v doprovodu ozbrojených strážců rychle opouštěl místo příšerné lidožroutské hostiny.

Grymnar se opět pohodlně rozvalil na trůnu, odložil zakrvavenou sekeru a z ruky nejbližší otrokyně si vzal číši s nedopitým vínem.

„Ta zlatovlasá běhna ze Zonu si mě chce omotat kolem prstu,“ řekl zamyšleně a jedním douškem vyprázdnil pohár. „Jenže já nejsem jeden z těch nadřazených hlupáků, co jí klečí u nohou!“

A podal číši rozkošné mladé elfce, aby mu ji znovu naplnila tmavočerveným mokem.

Po vrcholcích zasněžených útesů, tyčících se nad hlubokými skalními rozsedlinami, utíkal goblin, zelená bytost s postavou trpasličí velikosti, ale s nesmírně rozložitými rameny, dlouhými pažemi a silnými nohama. Pohyboval se po skalách s neobyčejnou pružností, balvany přeskakoval jako kamzík a i když se pod ním šklebily zubaté tlamy propastí, jeho nohy a chodidla postupovaly beze strachu a s neomylnou jistotou. Pod slizkou kůží, připomínající povrch žabího těla, se vlnily mocné

svaly a při každém skoku vlály za goblinem jeho neupravené černé vlasy. Byl oblečený v primitivně vypracovaných kožešinách, na hlavě měl posazenou bronzovou přilbici, na zádech mu v kožené pochvě poskakoval krátký meč. Viditelně spěchal, a jeho červené oči s černými zorníčkami svítily nedočkavostí odevzdat důležitou zprávu.

Konečně před sebou zahlédl cíl svého neúnavného běhu. Přímo před ním, na svahu kamenitého a sněhem pokrytého kopce, otevíral svá bezzubá ústa černý vchod do prostorné jeskyně. Goblin se několika skoky ocitl na skalní plošině před ústím přírodní chodby a bez jakéhokoliv zaváhání vběhl do jejích temných útrob. Ani v naprosto neproniknutelné tmě úzké jeskyně nezvolnil tempo, směřoval do nitra masivní hory naslepo, ale s neomylnou přesností. Netrvalo dlouho a ve tmě před ním se zablesklo mihotavé světlo ohně.

Kolem velkého ohniště, zalévajícího rozsáhlé prostory podzemí namodralou září lenivě praskajících plamenů, seděla početná skupinka nahrbených postav. Bylo tu několik goblinů, počtem a velikostí však převládali odpudiví svalnatí skřeti, podobající se goblinům zelenou barvou pokožky a robustností postavy, ale o poznání vyšší, někteří až šest stop a více. Měli velké špičaté uši a černé oči bez bělma – to byly znaky jejich vzdálené příbuznosti s elfí rasou. Všichni svorně natahovali k slabě hřejícímu ohni široké dlaně, zmozolnatělé častým používáním zbraní, a cosi si mezi sebou brblali ve své štekavě znějící řeči.

Jen co jeskyní zazněl rychle se blížící zvuk dusajících nohou, všichni instinktivně sáhli po krátkých mečích, těžkých sekerách a velkých mlatech s kamennými hlavicemi.

„To je jen Bryn,“ zabručel statný skřet, když se přibíhající goblin vynořil do mihotavého světla. Červenooký tvor přeskočil velký balvan, dělící ho od jeskynního tábora a kamení zaskřípalo pod jeho chodidly, zabalenými v kožešině.

„Kořist! Blíží se kořist!“ zvolal vzrušeně a osm zelených tvorů kolem ohně si vzájemně vyměnilo výmluvné pohledy. Svalnatý troll, který před okamžikem promluvil, se vztyčil od ohně a vycenil silné vlčí tesáky. On byl nepochybně vůdcem této bandy, protože zatímco těla ostatních pokrývaly jen špatně vypracované kůže a kožešiny, on měl na sobě navíc i pevný hrudní pancíř, nepochybně ukořistěný z mrtvoly nějakého lidského či elfího bojovníka.

„Kdo je to?“ zvolal nedočkavě. „Odkud přicházejí?“

„Scayloni, velký Nymere!“ funěl Bryn. Rozložitá hrud' se mu neklidně dmula. „Vešli do průsmyku z východní strany! Viděl jsem je z vrcholu Medvědího štítu!“

„Výborně,“ zašklebil se spokojeně skřet. „Kolik jich je?“

„Přesně jedenáct, všichni na koních.“

Mezi zelenými muži u ohně to zašumělo.

„Jsou v přesile,“ ozval se kterýsi pochybovačně, ale vysloužil si tou poznámkou jen zuřivý pohled velitele.

„Hlupáku!“ okřikl ho Nymere. „Scaylonové z jezera Zon se vracejí odněkud z východu! Co myslíš, koho poctili svou návštěvou?“

„No... tím směrem je jediné Thormaren...“

„Správně!“ zařval starý troll. „Myriana ze Zonu přece obchoduje s Manorlinem, nebo ne? A to znamená, že scayloni s sebou vezou vzácné zboží – šperky, zbraně, vzácné klenoty! Už vám to došlo? A že je jich o něco víc? Cha! Přepadneme je uprostřed noci, musí se přece utábořit někde v průsmyku. Jen hlupák by těmito končinami cestoval i v noci. Počkáme, až se uloží ke spánku, a potom se na ně vrhneme! K večeři budeme mít scaylonské mozečky! Do zbraně!“

A s těmito slovy vytrhl zpoza opasku masivní válečnou sekeru. Skřeti a goblinové vyskočili z kamenů, na kterých dosud posedávali a černými prostory jeskyně zaznělo jejich pokřikování a hlasité řinčení tasené oceli.

IV.

Černá křídla noci

Scaylonští vojáci skutečně nemínili udělat takovou hloupost, jakou by bylo cestování průsmekem uprostřed noci. Úzká skalní rozsedlina byla velmi obtížně schůdná už během bílého dne a pokračovat v cestě po setmění znamenalo riskovat, že si koně zlomí nohy v netušených výmolech anebo se i s jezdcí zřítí do nějaké zrádné skalní strže. Ardan proto vyhledal vhodné místo na rozložení tábora a jeho družina k smrti unavená několikadenním putováním bez jakékoli přestávky se vděčně rozvalila kolem narychlo

rozdělaného ohně. I koně, strhaní neustálou honbou zmrzlou krajinou, spokojeně přijali těch několik hodin vytouženého odpočinku.

Oheň, i když byl velice slabý a mohutně čadil, přece jen poskytoval nějaké teplo a jedenáct postav sedělo kolem něj v dobré náladě z poměrně vydařené kořistnické výpravy.

„Kdo by si byl pomyslel, že získání bájného Skyllynymu bude až tak jednoduché?“ ozval se Swoll a zalil skromnou večeři, pozůstávající z kousku sušeného masa, hltem vody z koženého vaku.

„Jednoduché, hm...“ zabručel Ardan. „Nezapomínej, že jsme nechali ležet uprostřed planiny deset našich mužů... Ty proklaté trpaslíky jsme asi podcenili.“

„A ty elfí kočičky se také oháněly meči docela slušně,“ uznal jeden ze scaylonů.

„Hlavní problém byl v tom, že s nimi putoval i ten světlovlasý zabiják,“ zavrčel vůdce družiny. „Chtěl bych vědět, kdo to vlastně byl. Teď už je sice mrtvý, ale nebýt jeho, tak bychom Myrianě přinesli se Skyllynymem i Gorlondirovu hlavu. Ale nevádí. Královna klade důraz na klenot a určitě bude zářit spokojeností. Odměna nás nemine, přátelé!“ Úlisně se zachechtal, když si pomyslel, že jemu samotnému se zřejmě dostane i několik hodin v královnině vášnivém náručí. Posledně to stálo za to a domníval se, že i Myriana a Eshra byly spokojené...

„Ale co obchodování s Thormarenem?“ zapochyboval Swoll. „Kupovali jsme od trpaslíků zbraně, nádoby, šperky... Když se Manorlin dozví, že jsme zabili dva členy jeho stráže...“

„Ale Swolle,“ zvolal Ardan a znovu se zasmál. „Co jsou to za řeči? Když se Zon spojí s Langnorem a věř mi, že díky Skyllynymu to bude brzy, nenajde se na severu jediný človíček, která by se odvážil stát nám v cestě. Před Grymnarem se třesou

strachy lidé, trpaslíci i elfové. A my budeme vystupovat jeho jménem!“

„Ta myšlenka se mi moc nelíbí,“ zabrblal Swoll. „Musí se ale uznat, že své výhody to mít bude...“

V tu chvíli se odněkud z temných hlubin okolních skalisek ozval zvuk, který způsobil, že skupina mužů u ohně ztichla a znehybněla jak kamenné sousoší v jakémsi barbarském chrámu. Ardan pocítil mrazení v zádech a mimovolně se ohlédl, jakoby čekal že se ze tmy za ním vyřítí něco příšerného a obrovského. Tma v průsmyku však zůstala nehybná a hrůzostrašné vytí pomalu doznívalo mezi mlčenlivými skalními stěnami.

„Při Ollarovi a jeho mocných synech,“ zavrčel Swoll a nespouštěl dlaň z meče, do půlky čepele vytaženého z pochvy. „Jakému zvířeti se mohl vydrat z hrdla takový zvuk?“

Ve tvářích scaylonů, osvětlených mihotavým svitem ohně, se odrážel pudový strach z neznáma.

„Víte, proč se tato roklina jmenuje Průsmyk démonů?“ zeptal se jeden z nich.

„Ďas aby to...“ zavrčel Ardan a odtáhl rozechvělé prsty od rukojeti dýky. „Nebudeme přece celí podělaní strachem jen proto, že někde ve skalách zavyl jakýsi prašivý mrchožrout. A možná, že to byl ochraptělý vlk.“ Krátce se zasmál vlastnímu nervóznímu žertu. Jediný, kdo sdílel jeho veselí, byl Swoll, ale i jeho úsměv byl spíše křečovitým úšklebkem.

V průsmyku zavládlo hrobové ticho. Plameny se mlčky leskly v očích naplněných nejistotou a obavami.

„Tak dost,“ zavrčel vůdce družiny. „Ráno budeme už za svítání pokračovat v cestě, takže se snažte pořádně se vyspat a odpočinout si. Je to jasné? A i když pochybuji, že se najde nějaké zvíře, které by se odvážilo přiblížit k ohni... Swolle! Vyber tři muže, kteří se během noci vystřídají na stráži!“

S tím se zachumlal do huňaté kožešiny a lehl si, ukládaje hlavu na kožené sedlo a nohy natahujíc k ohni. Jeho družina musela uznat, že se jim nic lepšího vymyslet nepodaří.

Devět různě vysokých nahrbených stínů se pohybovalo mezi skalami s absolutní jistotou a bez nejmenšího hluku. Jen občas tichounce zavrzal sněh, nebo zahrkal kamínek pod něčí neopatrnou nohou. Nymere kráčel v čele tlupy, v širokých dlaních svíral násadu těžké sekery a očima pozorně prohmatával tmu před sebou. Ostatní tvorové mu vzrušeně funěli na záda, nedočkaví při vidině kořisti.

Konečně se v černých očích mohutných skřetů i červených zornicích podsaditých goblinů zalesklo světlo ohně, planoucího mezi skalisky přímo před nimi. Nymere dal rukou pokyn k zastavení a sám ještě udělal několik kroků vpřed. Přikrčil se za větrem vyhlazeným balvanem a nadšeně svítícíma očima pozoroval tábor, nacházející se několik metrů před ním, v přírodou vyhloubené mělké jámě pod stěnou strmého skalnatého útesu. Viděl oheň a kolem něj ležící postavy. Rychle počítal. Deset mužů nepochybně spalo. Jedenáctý seděl u ohniště, obrácený zády ke směru příchodu skřetí tlupy. Hlavu měl bezvládně skloněnou dopředu, nebylo vyloučeno, že neodolal síle únavy a usnul. Koně se nacházeli na opačné straně tábora a také se jich zmocnil spánek. Nymere musel vycenit tesáky ve spokojeném šklebu. Vše je tak, jak si představoval. Teď už stačí jen vydat rázný povel k útoku...

Vůdce nedočkavě skřetí bandy nemohl tušit, že on a jeho druhové nejsou jediní, kdo velmi zkoumavě pozoruje noční ležení scaylonů. Zatím co se Nymere krčil za balvanem na severní straně, z jihovýchodního směru se k osudnému místu připlížily tři zcela odlišné postavy. První byla zakrslá silueta jakéhosi malého bradatého mužička, nesoucího v ruce nepoměrně větší luk. Za ním kráčel vysoký ramenatý muž s

mečem v dlani a podivný trojčlenný průvod uzavíral štíhlý stín dívčího těla, také s dlouhou čepelí meče ve zdvižené pravici. Zvláštní trojice postupovala v nerušené tichosti a i muž se vzdor své neobvyklé mohutnosti pohyboval měkce a pružně jako obrovská šelma.

Gothryn, Ward a Erinien se ukryli ve stínu hromady přírodou navršených balvanů a tak jako Nymere na opačné straně tábora i oni zkoumali místo odpočinku scaylonů velmi pozornými pohledy. Avšak na rozdíl od skřeta viděli sedícímu strážci do tváře a tak měli jistotu, že ten muž zanedbal svou povinnost a tvrdě spí.

„Warde,“ zašeptal Gothryn. „Ty se postaráš o toho chrápajícího idiota. Děvče, ty tas meč. Jen co vyletí šíp, zaútočíme. Vidíš jejich velitele?“

„Hm,“ přikývla a namířila před sebe ukazovákem. „Tam. Má pod hlavou sedlo.“

„Všichni mají pod hlavou sedlo,“ zabručel tollrander a podíval se na ni tak, jak hledí matka na dítě, breptající nesmysly. Elfčiny oči se ve tmě hněvivě zableskly.

„Ale on má u sedla položený vak, ve kterém by mohl být Skyllyn,“ zasyčela.

Gothryn se podíval tím směrem a udělal pochybovačnou grimasu. „Máš tak dobrý zrak, že vidíš i to, co tam není...“

„Myslela jsem,“ řekla tichounce, ale velmi ostře, „že jsi se na Langnoru naučil rozdávat smrt a ne slova.“

Ve tmě se zaleskly tollranderovy zuby. „Máš pravdu. Warde, dělej, co je třeba. A my se vrhneme na ty spící osly. Ty se zmocníš Skyllynmu. Potom se dáme na ústup. Každý, kdo se nám v tom pokusí zabránit, si pochutná na dobré oceli. Warde?“

„Hned,“ zabručel trpaslík a vkládal do tětiny dlouhý opeřený šíp. Gothryn s Erinien se přikrčili a pozvedli meče, aby mohli bleskově zaútočit, jen co se ozve drnění tětiny. Pod tollranderovým potrhaným oděvem se zavlnily svaly a Erinien

si přes soustředění na cíl stačila ještě povšimnout zlověstného lesku v jeho šedých očích.

Ward Štítolam zvedl luk, zabodl pohled do spícího strážce a pomalu začal napínat tětivu.

„Ne!“ sykla najednou elfí bojovnice a vrhla se k zemi. Gothryn ji instinktivně následoval. Sníh zavrzal pod jejich těly. Ward povolil tětivu a obrátil k nim nic nechápající oči.

„Co se děje?“ procedil světlovlasý bojovník skrz zuby a podíval se dívce do tváře ne právě nejpřívětivějším pohledem.

„Na opačné straně tábora jsem zahlédla nějaký pohyb! Mezi těmi skalami. Někdo tam je!“

Gothryn se nadvzděl na rukách, aby viděl nad hromadou kamení, a zkoumavě pohlédl tím směrem.

„Kde?“ zašeptal nahněvaně. „Já tam nic nevidím!“

Z temnoty mezi skalami na severní straně tábora vyletěl oštěp. Byla to primitivní zbraň zhotovená z nahrubo opracované násady a obsidiánového hrotu, spojených koženým řemínkem. Ale jednoduchost jeho vzhledu neubrala nic na jeho přesnosti a účinnosti. Kamenný hrot s nemalou silou zasáhl záda sedícího scaylona a po proražení oděvu i drátěné košile se zabodl do těla. Prudký náraz i bolest způsobily, že se neopatrný strážce probudil, ale vzápětí padl na tvář a opět klesl do spánku, tentokrát věčného. Násada barbarské zbraně mu výsměšně trčela ze zad.

Temnota, ze které oštěp vylétl, se náhle rozpohybovala a změnila se na několik větších i menších morbidních postav, mávajících strašidelně se lesknoucími zbraněmi.

„Trollové!“ vydechl Ward Štítolam a přikrčil se za hromadu kamení tak, aby z něj nevyčníval ani chloupek.

Skřeti a goblini bleskurychlým útokem zaplavili tábor a jejich uši drásající řev se smísil se zděšeným křikem probouzejících se scaylonů, zvoněním oceli a praskáním kostí, poddávajících se síle těžkých zbraní.

Ardan se prudce vytrhl ze spánku a hrůza, kterou kolem sebe viděl způsobila, že byl okamžitě čilý a při smyslech. Vyskočil na nohy pružně jak panter a jakoby zázrakem se mu ocitla v dlani příjemně chladivá rukojeť meče. Rovná čepel zakroužila ve vzduchu a otevřela gejzír krve v krku nejbližšího útočníka. Ardan se beze strachu vrhl do boje a mezi jednotlivými údery si postupně uvědomoval, co se vlastně stalo. Na jejich tábor se ve vidině bůhvíjaké kořisti vrhla tlupa odporných zelenokožích trollů ve dvou podobách – byli tu čtyři zakrslí goblini a pět statných a silných skřetů. Vůdce scaylonů, pružně se pohybujíc v rytmu řinčícího kovu, procházel táborem a rozdával zuřivé údery na všechny strany. Neměl moc času na hodnocení situace, ale brzy mu bylo jasné, že většina jeho družiny leží v kalužích vlastní krve. Vlastně už stál na nohou jen on, jeho pobočník Swoll a dva další bojovníci, které v tom zmatku ani nepoznával. Divoce vyjící stvůry na ně s planoucímá očima neúnavně dorážely. Ve vzduchu se vznášel pach čerstvé krve, rozsekaných vnitřností i nemytých těl, zmítajících se v agonii umírání. Primitivní zbraně útočníků praskaly ve střetech s dobrou scaylonskou ocelí, jim samotným se však jako zázrakem vždy podařilo včas uniknout před smrtícím ostřím.

Nymereho sekera však nebyla obyčejnou zbraní, která se zlomí už při prvním nárazu na soupeřovu ocel. Obrovský skřet ji, stejně jako svůj masivní hrudní pancíř, ukořistil v boji se skupinkou elfích gardistů a elfové, jak známo, používali ocel kovanou v samotném Thormarenu. I proto se Swollův meč doslova rozprskl na kousky, když se jím pokusil skřetovu zbraň zadržet.

Nymere se chraptivě zařehnal a rychle udeřil ještě jednou, ostří masivní zbraně proťalo scaylonovo hrdlo až k páteři. Ardanův pobočník se v mohutném proudu krve zřítíl přímo na ohniště. Rozlétlo se pár jisker a hasnoucích uhlíků, udušené plameny zasyčely.

Bojiště se propadlo do tmy.

Ardan a poslední žijící muži jeho družiny vycítili svou příležitost, zrychlili pohyby, znásobili počet úderů a vlétly mezi trolly tak, že vypukl chaos.

Jenomže přesně v tom okamžiku se odněkud ze tmy, prosvětlené jen trochou stříbřitého hvězdného svitu, ozval výkřik, který přehlušil celý ten šílený bojový rámus.

„Had a lebka!!!“

A s tímto krvelačným řevem neznámého bojovníka se smísil vysoký pokřik, který mohl vyjít jen z hrdla ženy.

Ze tmy se vynořily dvě další rychlé postavy a v kouřem naplněném vzduchu zasvištěly dva ještě krví nezkropené meče. To se však rychle změnilo. Tma se naplnila smrtelným chroptěním trollů, zasažených nečekaným útokem, odťaté hlavy i zbytky končetin létaly do všech stran a scaylonský tábor se změnil v příšernou scénu. Splet' černých stínů, nemilosrdně se ohánějících krvechtivými zbraněmi.

„Oheň!“ zařval Nymere, který rychle pochopil, že mají proti sobě dva nové a velmi nebezpečné protivníky. „Světlo! Rychle!“

Gothrynův meč, přilákaný zvukem skřetova hlasu, se zakousl do krátkého krku s takovou silou, že oddělil opičí hlavu od trupu a poslal Nymereho tělo k zemi v záplavě černé krve. Přesně v tu chvíli kdesi blízko zaznělo pronikavé řehtání koní. Tollrander se zastavil ve strašném tanci smrti a pohlédl po směru zvuku. Nemohl vědět, že Ardan a ještě jeden přeživší scaylon využili zmatku a vyšvihli se na hřbety neosedlaných koní. Viděl jen siluety dvou jezdců, vzdalující se od místa krvavého nočního boje. Vzápětí postřehl nalevo od sebe rychle se pohybující černý stín, instinktivně po něm ťal mečem, ještě dříve, než rozeznal v chabém nočním světle záplavu zlatistých vlasů. Dva meče o sebe zazvonily a obě postavy znehybněly s čepeli zkríženými mezi sebou.

„Gothryne?“

„Erinien?“

„Ksakru, skoro jsi mi odt'al hlavu...“

„Hm...“ Gothryn se pátravě rozhlédl. „Tak se mi zdá, že jsme zůstali sami...“

Ward odvalil z ohniště mírně připečenou Swollovu mrtvolu a dal se do ožívování vyhaslého ohně. Netrvalo dlouho a jeho snaha byla odměněna několika nesmělými plamínky, které začaly poskakovat na začazeném dřevu.

Skromné světlo ohně zalilo podupané bojiště a odhalilo jejich zrakům výsledky nelítostného masakru. Všude kolem se povalovala krví zbrocená těla. Ležela jedno přes druhé s posplétanými končetinami, tvářemi u sebe, jakoby si šeptala píseň smrti. Erinien napočítala devět scaylonů, tři gobliny a pět skřetů. Z nich dva trollové a jeden scaylon ještě žili a mezi studenými stěnami průsmyku se ozývalo jejich sténání a prosby o pomoc. Gothryn pozvedl meč a bez rozpaků je všechny dorazil rychlým bodnutím přímo do srdce. Erinien to pozorovala s nehybnou tváří, trpaslík se odvrátil, zaklel a šťavnatě si odplivl.

Tollrander, celý zastříkaný čerstvou krví, očistil čepel do pláště jednoho ze scaylonů a vsunul si meč do pouzdra u boku. Potom se rozhlédl, s lhostejným klidem v tváři, jakoby se nic nestalo.

„Prohledejte to tu,“ řekl. „Někde to musí být Skyllynm, alespoň doufám.“

Všichni tři se pustili do důkladné prohlídky krví nasáknutého bojiště. Vyžadovalo to od nich, aby se dotýkali ještě teplých mrtvol a aby nadzvedávali strašlivě zohavená těla a dívali se pod ně, jestli tam náhodou neleží vak se vzácným předmětem.

Byly tu však jen krví páchnoucí nebožtíci, pár podupaných příkrývek, porozhazované zbraně, odseknuté údy a hlavy, jedenáct sedel a koňských postrojů.

„Připadám si jako mrchožrout,“ poznamenal Ward se silným zhnusením ve tváři a všiml si, že i obličej elfky nabyl světlejší barvu.

„Nic tu není!“ zavrčel Gothryn nakonec a podrážděně kopl do odřaté paže jakéhosi skřeta. Zelená ruka, v místě seku zakončená cáry ještě vlhkého masa, odletěla do tmy. „A není tu ani ten jejich vůdce.“

„Ano, slyšel jsem ržání koní,“ souhlasil trpaslík. „Dvěma scaylonům se zřejmě podařilo utéci.“

„Jestli to byli oni, kdo sebral Skyllnym,“ uvažovala Erinien, „tak ten jejich vůdce si zaslouží můj obdiv. Uprostřed toho zmatku dokázal nemyslet jen na záchranu vlastního krku, a plnil v prvé řadě svůj úkol...“

„Ale mohl to být i troll,“ ukázal Ward na krvavé stopy goblina, vedoucí od tábora kamsi mezi skaliska a jasně hovořící, že tvor, který je zanechal, měl pořádně naspěch.

„O tom pochybuji,“ zavrčel tollrander a snažil se ovládnout svůj hněv. Plamen v jeho očích se však zdál být neuhasitelný. „Ten si zachraňoval holý život. Určitě nemyslel ještě i na získávání nějaké kořisti... Ne. Klenotu se zmocnili ti dva scaylonové. Při Pelegorovu černém erbu! Proč ztrácíme čas zbytečnými řečmi? Warde, okamžitě přiveď naše koně!“

Elfka a trpaslík však zůstali nehybně stát a jejich pohledy, upřené na bojovníka, byly plné pochybností.

„Co je?“ zvolal Gothryn. Ve tváři měl nechápavý výraz. „Když tu budete stát jako sochy, nikdy ty dva nedoženeme!“

„Zůstaneme tady,“ řekla Erinien rozhodným hlasem. „Raději přenocuji mezi hromadami mrtvol, než abych měla za tmy pokračovat v cestě tímto zrádným průsmykem.“

„Ano,“ přidal se Ward. „A když nám bude přát štěstí, zítra najdeme oba scaylony i jejich koně někde mezi skalami s polámanými končetinami a vazy. V noci nemají naději dostat se daleko. Tento průsmyk je plný zákeřných míst. A navíc je poznamenaný starou kletbou...“

„Jen mě nezačni strašit nějakými babskými povídkami,“ procedil Gothryn přes zuby. „K čertu! Jestli opravdu nemáte odvahu dát se do pronásledování, půjdu sám a ještě před svítáním...“

Příšerné vytí, které předtím zaznívalo odněkud ze vzdálených spleť černých skal, se najednou ozvalo tak nebezpečně blízko, až se trpaslík a elfka zachvěli v náhlém závanu strachu. Gothryn sebou škubl, okamžitě tasil meč a příkrčený v bojovém postoji, vzhlédl vzhůru, odkud zvuk přilétl. I jeho společníci se chopili zbraní a všichni tři pátravými pohledy zkoumali tmou nad zničeným táborem, připraveni k boji s jakoukoli hrůzou.

Z ticha k nim dolétlo pleskání křídel a hvězdnaté nebe nad průsmykem najednou zakryly pohyblivé stíny několika párů obrovských perutí. Jakési těžko rozeznatelné temné postavy se vynořovaly z neznáma a usazovaly se na vrcholcích okolních skalisek. Trvalo to jen chvilku. Potom tma nad roklinou znovu znehybněla a ticho zhoustlo v předzvěsti hrozících událostí.

„Při všech bozích smrti,“ zašeptl Gothryn. Svaly na jeho pažích byly napnuty, jak svíral v dlaních dlouhou rukojeť svého meče. „Co jsou to za monstra? Že by se ghany dostaly tak daleko od svých lovišť?“

„To nejsou létající ještěři,“ oznámil pochmurně Ward, potězkáváje v rukách dvousečnou sekeru. „Jsou to démoni, podle kterých je průsmyk pojmenován...“

„Přestaň kecat, kdo by ještě věřil na demony,“ odsekl tollrander. „Ať je to jak chce, určitě jsou to tvorové z masa a krve a nepochybně se do jejich těla dá zatnout nabroušené železo. Připravte se. Číhají na skalách všude kolem nás. Řekl bych, že čekají na příležitost, aby mohli zaútočit...“

Hrůzu nahánějící úsečný výkřik byl povel k útoku. Nejméně deset okřídlených postav se odtrhlo od vrcholků černých skal a závratnou rychlostí se snášelo k bojišti. Jejich divoký řev naplnil prostor mezi kamennými skalami celými

tucty šíleně znějících ozvěn. Tři bojovníci ve slabém světle blikajícího ohně stačili rozeznat jen hrubé rysy útočících netvorů – lesknoucí se svalnatá těla, ne nepodobná lidským, velké žluté oči, dozadu zakroucené kozí rohy, tlamy plné ostrých zubů a blanitá netopýří křídla. Gothryn zvedl meč nad hlavu v očekávání, že ho čeká boj s drápy a ostrými tesáky. O to větší bylo jeho překvapení, když se mezi rychle se snášejícími postavami vynořilo cosi pružného a pohyblivého a padalo to rovnou na něho, Warda a Erininen.

Sít'!

Tollrander rázně sekl proti dopadající spleti tenkých, ale pevných provazů, avšak dosáhl jen toho, že se v ní čepel jeho meče zachytila. Svět kolem něj najednou zakrylo průhledné, čtvercové roucho. Pokusil se vysvobodit zbraň ze zajetí, ale čepel se do provazů zamotala ještě více. Podobně dopadli i Erinien a Ward a zatím co se všichni tři pokoušeli dostat zpod obrovské sítě, houf létajících netvorů dosedl na zem a neproniknutelně je obklíčil. Gothryn to postřehl a byl připraven bránit se, ale tajemné bytosti je všechny tři pomocí sítě strhli k zemi a bleskově zaútočily. Hrot Gothrynova meče vniknul mezi provazy a probodl hrud' jednomu démonovi. Pak však tollranderu přilehla další svalnatá těla a znemožnila mu použít zbraň ještě jednou. Na jeho zuřivosti nic neubrala skutečnost, že poraněný démon se zalitý krví zhroutil k zemi a dodýchal.

Světlovlasý bojovník upustil bezcenný meč a soupeřil s nepřítelem jen pomocí svých ocelových pěstí a zuřivě kopajících chodidel. Démoni ho však svou vahou a neobyčejnou silou přitiskli k zemi a vzápětí mu ostré zuby jednoho z nich pronikly do pravého stehna. Gothryn nenávistně zařval a s vypětím všech sil se pokusil netvory ze sebe shodit. Jeho úsilí bylo marné. A v následující chvíli jasně pocítil, jak se mu z poranění na noze rozlévá po těle nezadržitelná slabost, ochromující údy a postupně i mysl. Krutě vycenil zuby v poznání, že tesáky démona mu zasely do rány paralyzující jed a

potom se vše propadlo do nekonečné temnoty. Bojovník znehybněl a přestal vnímat okolní dění, takže nemohl vědět, že jeho dva společníci dopadli stejně.

A ani on, ani elfka a trpaslík nic necítili, když je démoni zabalili do sítě a tu potom společnými silami zvedli do vzduchu. V následujících chvílích se skupina okřídlených bytostí, nesoucí mezi sebou objemné břemeno, vznesla z průsmyku a zamířila kamsi do hlubin černého pohoří, až nakonec jejich siluety splynuly s temnotou bezbřehé noci.

V.

V jeskyni démonů

Nesmírné prostory gigantické jeskyně byly dokonalým dílem moudré matky přírody. Po celá tisíciletí hloubila podzemní řeka chodby do poddajného vápence, až se jí nakonec podařilo vytvořit vznešenou kamennou síň, schopnou svou krásou soupeřit i s největšími skvosty lidské architektury. Celý sál osvětlovaly zelené ohně, šlehající z pěti vhodně umístěných měděných nádob, a stíny, které vznikly, jen umocňovaly dojem úctyhodnosti a majestátnosti.

U jedné ze stěn podzemního sálu se do výše téměř deseti stop tyčil masivní oltář z černého kamene, nepochybně

vytesaný rukou zvráceného, ale zručného umělce. Byla to spleť nejružnějších ohavných výjevů, obludných tváří a těl, směs hrůzy a nechutné perverze. Dílo, soustřeďující v sobě všechnu pokřivenost temných učení a krvelačnou tradici pekla, temnot a strašných království smrti a hniloby. I žulová obětní deska, pokrytá černými skvrnami zaschlé krve, mlčky vydávala svědectví o strašných obřadech, které se tu konávaly za nocí, zasvěcených silám temnot...

Na opačné straně síně, přesně proti obludnému oltáři, se na vyvýšeném místě tyčil honosně zdobený trůn, zhotovený z matného křišťálu s modrým nádechem. V něm seděl robustní tvor, až na jednoduchou zlatou korunu na hlavě úplně nahý. Na jeho svalnatém těle se napínala rudá pokožka, šikmé oči plné zla svítily žlutým ohněm a dozadu zatočené kozí rohy, vyrůstající z morbidně tvarované lebky, vrhaly na stěnu za trůnem strašidelný černý stín. Král jeskyně seděl zcela nehybně, blanitá křídla pečlivě složená na stranách stolce. Zamračený pohled upřený na dění uprostřed sálu.

Tam, v mělké prohlubni, vysekané primitivními nástroji, plál oheň a jeho bledé, ale horké plameny chtivě olizovaly dno velkého kotle, plného kouřící vody. Už první pohled na tuto scénu mohl vnuknout člověku myšlenku, že obyvatelé jeskyně se chystají k nějaké velkolepé hostině.

Nedaleko ohniště, téměř v dosahu pohyblivého sloupu stoupající páry, visely na silných řetězech tři prostorné dřevěné klece. Jejich dna se pohupovala nad nerovnou podlahou asi ve výši dvou dospělých mužů. Jedna z nich byla prázdná, ve dvou dalších se krčily nehybné postavy čtyř zajatců. K jedné z klecí právě slétli tři okřídlení muži, až na zlatou obruč na hlavě navlas podobní bytosti na trůnu. Dva z nich svírali v rukou dlouhé meče a každý z jedné strany je prostrčili skrz tlusté dubové mříže, čímž znemožnili jednomu ze zajatců jakýkoliv pohyb. Třetí okřídlenec mezitím odemkl masivní zámek, uvolnil ocelovou závoru a otevřel dveře. Muž, uvězněný mezi

čepelí mečů, jen bezmocně zaskřípal zuby. Zato jeho druh pochopil svůj osud a vychrlil na netvora přívál bohapustých nadávek. Démon ho umlčel jediným přesným úderem tvrdé pěsti přímo do tváře. Potom vytáhl bezvládné tělo z klece, snesl je na zem, a vrátil se zavřít dveře a znovu je pevně zamknout. Když tak učinil, dva ozbrojenci se odlepili od klece a přeletěli k oltáři, kde se postavili po obou stranách obětního kamene, držíce meče opřené hroty o zem. Obřad mohl začít.

Ward pomalu rozlepil víčka a několikrát zamrkal, aby si vyčistil pohled. Cítil se, jakoby měl za sebou noc plnou vína, piva, zpěvu a tance v hodovní síni thormarenského paláce. Věděl však, že bolest v hlavě, sucho v ústech a nepříjemný pocit v žaludku nejsou důsledkem nějaké velkolepé oslavy. Rána po zubech okřídleného muže, zdobící mu rameno, trochu zabolela a připomenula mu, jak to vlastně bylo.

Ležel v jakési dřevěné kleci a mřížce, zhotovené z dubových tyčí, na něj vrhaly podivné stíny. S námahou se posadil, načež se podlaha pod ním náhle rozhybala – a nebylo to jen zdání ale krutá skutečnost. Klec visela ve vzduchu. I nejmenší pohyb ji mohl rozhoupat. Trpaslík cítil, jak mu žaludek stoupá až do krku. „Kde to jsme, u všech čertů?“ zachraptěl skrz suché rty.

„Ticho,“ zabručel Gothryn. „Bude se tu dít něco zajímavého.“ Tollrander seděl hned vedle vzdychajícího mužička a už hodnou chvíli pozoroval vše, co se dělo v jeskyni. Ani jeho nehybná tvář, ani klidně svítící oči neprozrazovaly, že jeho mozek pracuje na plné obrátky. Ward potřásl hlavou, aby zahnal nevolnost a zkoumavě se rozhlédl.

„Bohové!“ zašeptal po chvíli. „Kde to jsme? A kde je Erinien?“

„Jsme v nějaké jeskyni v horách,“ odpověděl Gothryn. „Je to sídlo těch červených netopýrů. A Erinien se někam vypařila. Když jsem se probudil v této tisíckrát prokleté kleci, tak jsem ji neviděl. Ale podívej se támhle,“ kývl bradou mezi mřížce.

Trpaslík se tam podíval. Kolem nehybného těla se právě shromáždila skupinka jedenácti démonů.

„Podívejme se...“ zabručel Ward. „Člověk. A v té kleci vedle sedí další, jak se zdá. Co mohou hledat dva lidscí muži tady, uprostřed pustého severského pohorí?“

„To netuším,“ pokrčil bojovník rameny. „Ale je možné, že byli dovlečeni odněkud z jihu, od moře...“

„O tom bych si dovolil pochybovat. Damon je odtud příliš daleko.“

„A odkud bereš tu jistotu?“

„K čertu!“ ulevil si vousatý mužiček. „Máš pravdu. Ti okřídlení nás klidně mohli odnést až někam na druhou stranu hor, že ano?“

„Nevím. Není to vyloučené. Ale podívej se...“

Dva okřídlení muži uchopili omráčeného muže a pomalu ho nesli k oltáři. Další červenokožci je následovali a nad průvodem se začala vznášet ponurá píseň, plná dávno zapomenutých slov, schopných vyvolat hněv bohů a přinést na hlavu toho, kdo je vyslovil, to nejtemnější prokletí.

„Brrr,“ otrásl se trpaslík. „Ten oltář je zasvěcený něčemu špatnému. Co chtějí udělat s tím ubohým smrtelníkem? A k čemu je tu vlastně ten kotel plný bublající vody? Velký Ronhyre, tam vidím hromadu lebek a ohlodaných kostí. Tak se mi zdá, že se ty bestie chystají...“

„Sklapni!“ zavrčel Gothryn. „Jsou to lidožrouti, je to jasné. Doufám, že Erinien již neleží v jejich žaludcích.“

„Zato my se tam ocitneme dříve, než se naděješ,“ odsekl Ward Štítolam kousavě.

„O tom pochybuji,“ zašklebil se bojovník zlomyslně. „Jen se rozhlédni a počítej. Tamhle sedí jejich král. Tady těch je jedenáct. U oltáře stojí dva. Dohromady čtrnáct nahých chlapíků. Nemají u sebe ani kousek oceli, žádný oděv. Nechápu to, ale je to tak. Jen ti dva mají meče...“

„Ale každý má drápy a zuby plné jedu,“ namítl trpaslík. „A umí létat. Už nás jednou dostali a nestálo je to moc námahy...“

„Po druhé se jim to nepodaří,“ vycenil Gothryn zuby. Ward si odevzdaně povzdechl a raději se věnoval sledování začínajícího obřadu.

Malé procesí došlo k oltáři. Okřídlené bytosti se postavily v půlkruhu kolem obětního kamene a zajatce, ještě stále v bezvědomí, položily na chladnou žulovou desku a připoutaly dvěma silnými řetězy. Píseň, splývající ze rtů strašných obyvatel jeskyně, zněla dále ve stále stejně pochmurném tónu. Studené stěny jeskyně i strop, rozježený různobarevnými krápníky, jako by si tu hrůzostrašnou melodii pobrukovaly spolu s nimi.

Ward a Gothryn, příliš zaujatí děním u oltáře, si ani nevšimli, že král démonů vstal z trůnu. Až hlasité zašustění roztahujících se křídel je upozornilo na to, že i tato zlověstností překypující osoba se chystá připojit k obřadu. Vládce jeskyně udělal dva rychlé kroky, těžká blanitá křídla se rozhybala a svalnaté tělo s rudou pokožkou se vzneslo do vzduchu. Ward zavzdychal. Démon, ač nebyl o nic mohutnější než Gothryn, budil díky obrovským křídům dojem gigantického netvora z prastarých mýtů. Pára, stoupající z kotle, byla rozehnána prudkými nárazy vzduchu.

Král démonů se vznesl nad úděsný černý oltář a otočil se tváří k obětnímu kameni a tělu na něm. Ohnivě oči si zkoumavě prohlédly omámeného zajatce a tlama plná tesáků se roztáhla do odpudivého úšklebku.

Erinien divoce vykřikla a skočila na mladou ženu lidské rasy, která se zděšeně pokoušela bránit. Ani ne před hodinou se elfka probudila v této studené podzemní místnosti a zjistila, že má společníci. Jmenovala se Yarka a démoni ji unesli přímo z její rodné osady na břehu Damonského moře. Obě ženy byly zbaveny svého původního oblečení a měly na sobě pouze

skvostné zlaté šperky, jen tak tak skrývající ta nejchoulostivější místa...

Yarka Erinien vysvětlila, že se nacházejí v jeskyni obývané démony a že před jedinými dveřmi, vedoucími z jejich cely, vždy stojí kopím ozbrojený strážce. Elfka se na chvíli zamyslela, řekla dívce pár tlumených slov, a když jí tato odpověděla pokývnutím, odhodlaně zaútočila.

„Nech mě, ty bestie!“ křičela Yarka, divoce se zmítajíc na prostém lůžku. Erinien na ni vyskočila, uchopila její útlá zápěstí a snažila se protivnici znehybnit. Dívka pod ní opět zoufale zavřískala...

Místností zaznělo rachocení odsouvané závory. Vzápětí se dveře prudce otevřely a do kamenné komnaty vtrhl svalnatý muž s kůží červené barvy, s rohy na hlavě a křídly, složenými na zádech. V rukou svíral kopí s blýskajícím se ocelovým hrotem. Nejprve jen překvapeně vytřeštil oči na zápasící ženy, potom se k nim rozběhl a rozzuřeně zařval: „Co to má znamenat? Bláznivé ženské, okamžitě přestaňte, nebo vás...“

Erinien vyskočila z lůžka jako velká mrštná šelma. Démon nechápavě otevřel tlamu, ale elfka se v tom okamžiku zprudka otočila na levé noze a pravým chodidlem zasáhla jeho zápěstí. Síla a nečekanost tohoto úderu vyrazily okřídlenici z ruky násadu kopí. Druhé kopnutí následovalo ve zlomku sekundy a dívčina bosá noha dopadla tentokrát na soupeřovu tvář. Démon se s hlasitým povzdechem zhroutil k zemi, a než se stačil vzpamatovat, Erinien zvedla pohozené kopí, rozkročila se nad ležícím tělem a vší silou vrazila ostrý hrot do široké červené hrudi. Netvor krátce zachroptěl, otrásl se a znehybněl. Na ústa mu vytryskla krvavá pěna. Byl mrtvý, kopí probodlo jeho temnotou poskvrněné srdce.

Yarka se posadila na lůžko a sledovala celou scénu s pobledlou tváří. Erinien vydechla a vytrhla zbraň z hluboké rány. Z hrotu skanul pramen tmavé krve.

„Rychle!“ kývla hlavou na vyděšenou spoluzajatkyňi. Vzápětí přeskočila mrtvolu a s krvavým kopím v ruce vyběhla do tmavé chodby. Yarka se rozechvěle zvedla z lůžka a pečlivě obcházejíc nehybné tělo na podlaze, následovala svou odvážnější družku.

Král jeskyně zvedl obě paže vysoko nad hlavu a obrátil tvář ke vzdálenému stropu. Píseň jeho následovníků náhle zmlkla. Jeskyně se na okamžik ponořila do absolutního ticha.

„Poslyšte svého vůdce Sylmara, služebníci pekla a synové temného Baragora!“ zařval vládce démonů. Jeho hlas připomínal vytí bezejmenných šelem v pustinách temných hor. „Doba vzestupu temných sil je na dosah! Nastal věk znovuzrození naší mocné rasy! My, lovci duší, si opět podrobíme svět, kterému jsme vládli už v čase, kdy předkové dnešních národů žili svůj primitivní život v temnotách prvních oceánů. My se teď opět triumfálně objevíme na jevišti dějin a pyšný Lariond klesne na kolena ve stínu našich křídel. Když osvobodíme našeho dávnověkého krále, strašlivého Ratwolfa...!“

Řev krále jeskyně byl náhle přerušen hlasitým řehotem. Sylmar se zarazil uprostřed pompézního projevu a on i jeho třináct společníků otočili hněvem sršící pohledy k trojici klecí. I Ward a Gothryn překvapeně pohlédli na sousední klec a s údivem pozorovali černý stín neznámého muže, který se smál tak upřímně a pobaveně, až se jeho vězení rozhoupalo.

Vládce démonů nejdříve jen vycenil mocné zuby, vzápětí se však neovládl a rozšklebil tlamu v ohlušujícím řevu, naplňujícím rozlehlé prostory podzemí stovkami dunících ozvěň. Ten zuřivostí přetékající hlas trochu utišil bláznivou veselost lidského vězně, ale nezastavil jeho smích úplně.

„Ratwolf je mrtev!“ zvolal chechtající se muž a to krátké konstatování doslova trhlo skupinou démonů.

„Ne!“ zaryčel vůdce. „To není pravda! Ratwolf je jen uvězněný a čeká na své osvoboditele, aby mohl znovu začít plnit pláň Lariondu! A my ho zbavíme pout a uděláme z něj svého krále!“

„Ratwolf je mrtev, hlupáci!“ opakoval opovážlivec. „Před mýma očima jeho svaly seschly a rozpadly se v prach a jeho kosti se rozsypaly na tisíce kousíčků. Ten zasraný bastard zdechl s kňučením pod mými botami a nezůstalo z něj ani tolik, aby si na tom mohli pochutnat požírači zdechlin, kterými jste i vy! Já, Olgerd ze Scallbornu, jsem zabil toho vašeho slavného krále!“

Sylnar zběsile zaštěkal. „Podejte mi posvátný meč!“ zvolal, až mu od tlamy odlétla sprška slin. „Nedovolím tomu červovi, aby jeho ústa vyplivla i jen jedinou další lež!“

Jeden z démonů přiskočil k oltáři a ze stojanu, který před pohledem Gothryna a Warda dosud zakrývala socha umírajícího krále elfů, zvedl nádherný meč. Rukojeť vklouzla vládci jeskyně do široké dlaně a rozložitá křídla okamžitě rozvířila vzduch.

„Bohové války!“ zasyčel Gothryn obdivně. „To je ale meč!“

„Já tu zbraň znám!“ zasténal jeho malý druh. „Je to Olarion! Meč, který náš král Manorlin před tisíciletími ukoval pro samotného Pelegora!“ Trpaslíkův hlas se chvěl vzrušením.

Král démonů zaslepený záchvatem bestiálního hněvu, vzlétl ke kleci, skrývajícím drzého zajatce a zvedl vzácnou zbraň nad hlavu. Svaly pod červenou pokožkou se roztančily, ale vězeň se nepřestával smát.

„Je to šílenec!“ zavrčel Ward a přilepil tvář ke stěně klece. Zářící čepel nádherného meče zasvířela ve vzduchu a zámek i závora ve výbuchu jisker odlétly a spadly na kamennou podlahu síně. Okřídlený netvor prudkým trhnutím otevřel mříže z dubových tyčí a vycenil na zajatce silné vlčí tesáky.

„Teď budeš svých slov litovat, pse!“ zařval a natáhl tlapu s drápy po věžňově krku.

Dva okřídlení s meči v rukách pochopili nebezpečí situace a rychle opustili svá místa po stranách obětního kamene. Pozdě.

Zajatcův šílený smích najednou ztichl. Muž v kleci se vymrštil jako leopard, prolétl otevřenými dveřmi a vrazil do svalnatého trupu překvapeného Sýlnara. Netvor divoce zařval, protože Olgerd se do něho zaklesl zuby nehty. Křídla neudržela váhu obou těl a démon i člověk se z výšky dvanácti stop zřítili na nerovnou podlahu. Vládce jeskyně dopadl na záda, muž s rozevlátými černými vlasy přistál na něm. Jedno z křídel se zapletlo pod soupeřící těla a s hlasitým prasknutím se zlomilo. Démon zařval bolestí a hněvem. Olgerd mu vrazil svou hranatou pěst do tváře, a když tím vyvolal jen záchvat neovladatelné zlosti, udeřil ještě jednou. A znovu.

V tu chvíli vzduch kolem něj zavířil a dorazili dva okřídlení netvoři s meči v rukou. Černovlasý bojovník vyskočil od zmrzačeného krále, bleskově se chopil pohozeného Olarionu a ťal po prvním útočníkovi. Ocel zazvonila, meč vylétl překvapenému okřídlení z ruky a on sám vzápětí klesl k zemi s hlubokou ranou, otevírající mu hrudník. A zatím co jeho křídla bezmocně tloukla do kamenité země, Olgerd čelil meči druhého ozbrojence.

Jeskyně se rozechvěla příšerným řevem ostatních démonů. Několik párů blanitých křídel se nahlas rozšumělo a roj obludných obyvatel podzemí se slétl k místu boje jako hejno havranů na čerstvou zdechlinu.

„Mor na to všechno!“ zařval Gothryn, opřel se pažemi do stěny klece a mocně kopl do dveří. Dřevo zaskřípalo, závora i zámek zařinčely a do vzduchu vyprskly jiskry. Tollranderovy oči vzplály pekelným ohněm. Druhý kopanec odtrhl závora od dřevěných tyčí a mřížované veřeje se s rachotem rozlétly dokořán. Bojovník vítězoslavně zařval.

„Gothryne, počkej!“ zvolal Ward Štítolam, ale mohutné tělo muže z Langnoru se v tom okamžiku už mihlo vzduchem a

dopadlo do středu bojiště. Vidinou krveprolití a pomsty rozběsněný tollrander se chopil meče, který vyletěl z ruky zasáhnutého démona, a vběhl mezi slétající se netvory, aby pomohl tomu neznámému bojovníkovi v jeho zápase. Dvě ohněm planoucí čepele se roztančily v přízračných stínech chladné jeskyně a zakrátko jejich zářivou ocel zalila tmavá krev, stříkající z rozsekaných těl okřídlených nepřátel.

„Had a lebka!“ řval Gothryn, svíjející se v amoku rozdávající kruté smrti.

„Draci moře!“ odpovídal mu černovlasý Olgerd, který už pochopil, že se mu dostává vítané pomoci z rukou neznámého spoluvězně. Temnota jeskyně se naplnila šíleným vrískotem jejích žlutookých obyvatel. Oba lidští bojovníci odtínali paže, křídla i rozšklebené hlavy, šlapali po padlých a v křečích se zmítajících tělech a v celém tom zmatku se ještě stačili mrštně vyhýbat jedovatým tesákům. Tlamy démonů zbytečně sekaly po svalnatých pažích dvou rozsévачů smrti. Kdokoli se o to pokusil, byla mu odměnou sladce zpívající čepel meče, zatínající se do lebky či černého srdce.

Gothryn se změnil na krví zastříkaný přízrak s nespoutaně vlajícími světlými vlasy a zuřivostí planoucíma očima. Vyhnul se úderu obrovského křídla, sekl po něm mečem a téměř současně vrazil pěst do žaludku probíhajícího démona. Obluda zachrčela, prohnula se v pase, čímž sama nastavila svou chlupatou šíji zabijákovu meči. Čepel tvrdě dopadla a z protáé šíje vytryskla červená fontána. Gothryn už neviděl, jak se lesklé tělo hroutí k zemi, protože instinktivně udeřil proti dalšímu nepříteli. Démon právě rozvíral tlamu v naději, že se mu podaří zatnout jedovaté zuby do mužova obnaženého ramene. Zkrvavené ostří mu rozseklo lebku od čela až po bradu a strhlo ho k zemi. Tollrander zmítající se mrtvolu přeskočil a zaútočil na dalšího okřídlence.

Král jeskyně se náhle probral z bezvědomí. Potácivě vstával a krví podlitýma očima se rozhlížel po trůnní síni, změněné v

krvavé bojiště. Když spatřil ubohé zbytky svého příšerného národa, klesajícího k zemi pod dvěma příliš rychlými čepelemi, divoce zařval. Sedm jeho věrných následovníků už leželo na zemi, mrtví nebo umírající, a mezi šesti dalšími se neustále zvedala a klesala dvojice mečů, rozstříkující kolem sebe spršky karmínových krůpějí. Sylnar se dal ovládnout vlnou primitivního hněvu. Vycenil tesáky a jeho prsty, zakončené černými drápy, se zakřivily jako spáry skutečného dravce.

A právě v tom okamžiku, kdy se nejsilnější z démonů chystal zaútočit a divoce se pomstít oběma smrtelníkům, prolétl jeskyní výkřik, pocházející z ženského hrdla. Pán jeskyně se překvapeně otočil a jeho žluté oči se rozšířily údivem. Až dosud byl zvyklý na to, že pokud nějaká žena vykřikla, bylo to na znamení hrůzy, hnusu a volání o pomoc. Ale elfí samička, která se hnala přímo na něj s kopím v ruce, měla tvář plnou pomstychtivosti. Ten její vrískot, to byl hotový bojový pokřik!

Démon byl tímto poznáním natolik vyvedený z míry, že se nezmohl na obranu. A popravdě řečeno, neměl na ni ani čas, protože Erinienino tělo se pohybovalo rychlostí blesku.

„Tu máš, ty čubčí synu!“ zavřeštěla, přiskočila k němu jak bohyně smrti a vrazila mu kopí přímo doprostřed hrudi. Netvorova pokožka slyšitelně praskla a ocelový hrot vnikl do útrob toho zplozence temnot. Démon zaryčel bolestí a překvapením a mezi dvěma řadami zubů zakmital krvavý jazyk. Udělal krok dozadu a hrot kopí mu vyjel ze zad, přesně mezi křídly. Kolem vystříkla krev. Elfí bojovnice se opřela o násadu zbraně a nekompromisním tlakem srazila svého soupeře k zemi. Vládce jeskyně se svalil zády na mrtvolu jednoho ze svých služebníků a hrot kopí ho k ní doslova přibíl. Erinien od umírajícího netvora odskočila a on, drápy bezradně šmátraje po dřevěné násadě své smrti, pomalu ztrácel sílu a řev, vycházející z jeho tlamy, se měnil na bublavé chroptění.

„Dobrý zásah!“

Elfí dívka zvedla zrak a spatřila robustního černovlasého bojovníka, který právě přiskočil ke chvějícímu se králi jeskyně. Nad hlavu mu vylétl meč, nádherný i přes vrstvu krve, pokrývající jeho čepel a zástitu. Erinien tohoto muže viděla poprvé v životě, ale cítila, že stojí na jejich straně – Skvostná zbraň protřela vzduch v širokém oblouku a jediným úderem oddělila Sylnarovi hlavu od trupu. Téměř ve stejném okamžiku mávl Gothryn mečem proti svému poslednímu soupeři. Démon zařval a s námahou se vznesl do vzduchu. Z protřetího křídla mu stříkala krev. Nebylo jasné, je-li je to náhoda, nebo úmysl netvora. Křídla odnesla to červené tělo kousek stranou a znehybněla právě ve chvíli, kdy démon vlétl do chuchvalců husté bílé páry. Vzápětí se okřídlená postava střemhlav zřítíla do obrovského kotle a naposled zavřeštěla v gejzíru vřelé vody. Potom křídla, trčící z měděné nádoby, náhle znehybněla.

„Hohou!“ zasmál se černovlasý bojovník. „To byl ale zásah! Vidím, že se vyznáš v kuchařském umění, příteli!“

Gothryn mu odvětil zlomyslným úšklebkem. „Dáš si?“ a rychlým mávnutím meče setřásl z čepel lepkavou krev.

„Nu,“ pokrčil rameny Olgerd, „žaludek mi rozkousávají červi, ale maso těch rohatých bastardů není právě mou slabostí...“

„Ani mou ne,“ zachechtal se hrubě tollrander a přistoupil k němu, překračuje mrtvolu. Zkrvavené pravice obou bojovníků se setkaly v přátelském stisku.

VI.

V nouzi najdeš přítele

„**D**íky za pomoc,“ usmál se černovlasý, „jmenuji se Olgerd Scallborn.“

„Já jsem Gothryn. Gothryn z Langnoru, tollrander. Je to podivná náhoda, že se setkáváme.“

„Proč?“

„Já také pocházím ze Scallbornu, prý...“

„Opravdu? Ach ano, je to možné.“ Olgerdovy zelené oči se podivně zaleskly. „Slyšel jsem, že tollrandeři krále Brogharna získávají nové muže do svých řad unášením dětí. Před téměř

dvaceti lety přepadli naší osadu krvelační jezdci ze severu a odvěkli mnoho malých chlapců. Není vyloučeno, že jsi mezi nimi byl i ty, bráško. Máš šedé oči a světlé vlasy i vousy... Tak vypadá většina Nairů.“ Usmál se. „To jen Scallbornovský rod je známý svými černými vlasy...”

„Takže Ardmer měl zřejmě pravdu,“ zabručel Gothryn zamyšleně. „Můj bývalý velitel... To on mi prozradil, odkud jsem byl unesený. Ech, příteli; kraje na jih od Trodarnského pohoří se už nemusí bát tollranderských nájezdů. Král Brogharn padl rukou svého bratra Grymnara a Ledový hrad obsadili Morgunové...”

„Morgunové? Vlčí bojovníci ze západu?“ Olgerd udiveně zakroutil hlavou. „To nejsou dobré zprávy...”

„Vidím, že nemáš v úmyslu mě představit,“ promluvila elfí bojovnice, přistupující ke dvojici a hledící na Gothryna. Pak se obrátila k Olgerdovi. „Já jsem Erinien z Khormalu.“

Nair v odpověď krátce sklonil hlavu a usmál se. Tollrander proběhl pohledem po elfčině těle, oděném jen ve špercích a obdivně se zašklebil. „Ty tretky ti sluší mnohem více než okovaná černá kůže. Vůbec jsem netušil, že tvé tělo je tak skvělé, děvče...”

„Nech si ty řeči, Gothryne,“ procedila bojovnice přes zuby a opět pohlédla na Olgerda. „Jak jste se sem vlastně dostali, ty a tví společníci?”

„No... Přicházíme z nejsevernější nairské osady, z Mastoru. Lendalf,“ kývl hlavou k muži, který stále ležel na oltáři, „je synem tamějšího náčelníka Galbora. A rovněž je i mým dlouholetým přítelem. Proto jsem mu ochotně přislíbil pomoc, když mu tři létající démoni unesli snoubenku Yarku a odletěli s ní někam do hlubin Trodarnských hor. Vyrázili jsme na cestu v pěti, ale jeden mladík zahynul při přechodu pohoří a dva muži položili své životy přímo tady v jeskyni, v boji s démony. Já a Lendalf jsme jim padli do rukou.“

„Jak se vám podařilo najít toto opuštěné místo?“ zeptal se Gothryn.

„Se štěstím,“ usmál se pirát. „A rady mastorského čaroděje nám také velmi pomohly...“

„Lendalfe!“ Ženský výkřik byl plný strachu a zoufalství. Olgerd obrátil zrak ve směru tohoto hlasu a oči se mu rozjasnily radostí. Z postranní chodby, kterou před několika okamžiky vnikla do síně i Erinien, se vynořila štíhlá postava elfčiny mladé spoluvězenkyně.

„To je Yarka!“ zvolal Nair. „Už jsem ani nedoufal, že žije!“

Dívka si jich však vůbec nevšímalá. S ustaraným výrazem ve tváři se rozběhla přímo k masivnímu obětnímu kameni. Olgerd rychle vykročil za ní, aby ji ubezpečil, že Lendalf je jen v bezvědomí a brzy ji bude moci sevřít v náručí.

„Hej!“ ozval se odněkud shora podrážděný hlas. „Všimne si mě už konečně někdo a pomůže mi dostat se na zem?“

Ward, stojící ve dveřích rozhoupané klece, vypadal skutečně rozzlobeně. Gothryn a Erinien se uvolněně rozesmáli a tím způsobili, že trpaslíkova tvář zrudla hněvem ještě více.

Labyrint podzemních chodeb naštěstí nebyl příliš složitý a tak jim bloudění jeskyněmi nezabralo příliš mnoho času. Nakonec se ocitli na zasněženém svahu majestátní kamenné hory. Kam jen oko dohlédlo, všude se zvedaly k nebesům modravé vrcholky pohoří, pokryté sněhem a zahalené jemným oparem mlhy. Obloha byla nepříjemně šedivá a svítilo z ní rozmazané a studené bílé slunce.

„Tady se musíme rozloučit,“ promluvil Olgerd Scallborn a přehodil si pouzdro s mečem na záda. „Možná bych si troufal pomoci vám ve vašem boji, ale musím být svým přátelům po boku při cestě přes hory.“ S úsměvem pohlédl na Yarku a Lendalfa, choulící se k sobě v náporu studeného větru.

„Nemusíš se přece omlouvat,“ pokývla hlavou Erinien, už opět oděná ve svém oblíbeném černém obleku. „My už si nějak poradíme.“

„Nevím, nevím,“ zapochyboval Ward Štítolam, upíraje drobné oči do dálky. „Nemám vůbec potuchy, ve které části Trodarnu se nacházíme.“

„Zato já to vím velmi přesně,“ ozval se Lendalf. „Pokud jsem dobře slyšel váš příběh, poputujete nyní přímo k zámku na jezeře Zon.“

„Tak jest,“ zabručel Gothryn. „Ztratili jsme příliš mnoho času. Scayloni se už určitě hřejí v komnatách Myrianina sídla...“

„Pokud si nepolámali krky v Průsmyku démonů,“ upřesnil Ward.

„Musíte zamířit na severozápad,“ natáhl před sebe Lendalf pravou ruku. „Tam za těmi kopci najdete řeku Admon. Vytéká z jezera Zon. Stačí sledovat její tok, sama vás dovede až k cíli.“

„Uhhh,“ přikývl Gothryn. „To zvládneme. Díky, příteli. Ale teď už se vydáme na cestu. Přišli jsme o koně, určitě nám potrvá několik dní, než spatříme věže Zonského zámku.“

Otočil se k Olgerdovi a položil mu ruku na rameno. „Věřím, že se neloučíme na dlouho, muži ze Scallbornu. Jen co splním svůj úkol, vydám se za jižními hvězdami a vyhledám národ, jehož jsem synem.“

„Budeme tě čekat,“ usmál se Nair. „A než se objevíš, všichni už budou vědět o tom, že jsi nám pomohl v boji proti démonům hor.“

„Ale byl to dobrý boj,“ zašklebil se Gothryn. „Utopili jsme ty usmrkance v jejich vlastní krvi...“

„Je čas vyrazit,“ přerušila je Erinien. „Ať máme kus cesty za sebou, než se začne stmívat.“

„Máš pravdu, děvče,“ přikývl Olgerd. „Tak ať je vám Ollar příznivě nakloněn a pomůže vám v boji s vaším nepřítelem.“

„Mnoho štěstí.“

Gothryn, Ward a Erinien bez dalšího otálení vykročili dolů příkrým svahem. Modravé hory, tajemné a vznešené ve své mlčenlivosti, je vlídně přijaly do své tmavé a studené náruče. Trojice před ústím jeskyně je chvíli vyprovázela pohledem, ale pak se i Nairové vydali na cestu. Podzemní sídlo létajících démonů náhle osířelo. Navždy.

KNIHA TŘETÍ

MEČE SEVERU

**NASTAL ČAS BITVY POSLEDNÍ
MOCNOSTI ZLA UŽ KUJÍ MEČE STRÍBŘITÉ
A BOJOVNÍCI STATEČNÍ
KRÁČEJÍ PROTI ŠIKŮM TEMNÝCH SIL**

**SVĚT SE NÁHLE ZATŘÁSL
V ŘINČENÍ KRVÍ POTŘÍSNĚNÉ OCELI
NASTAL ČAS ZÚČTOVÁNÍ
DEN POSLEDNÍHO SOUDU
VĚK UKRUTNOSTÍ SE CHÝLÍ KE KONCI**

**TAK VYKŘIKNI TA SLOVA HROZIVÁ
A UDEŘ, ZABIJ, ZNIČ A ROZDUPEJ V PRACH
VŠECHNO CO V CESTĚ STÁLO TI
HAD A LEBKA!
HAD A LEBKA!!!**

I.

Moc Vlčí lebky

Ardan už měl celé záležitosti tak právě po krk. Celý svůj oddíl – dvacet mužů! – ztratil v boji s Gorlondirovým průvodem a během nočního přepadu v Průsmyku démonů. Hord, ten statečný scaylon, který jediný kromě něj přežil obě krveprolití, nakonec zahynul jen kvůli vlastní neopatrnosti. Při přechodu velkého skalního masivu se pod ním sesunul kus chodníku a on se i se svým, únavou otupělým koněm zřítíl do temné hlubiny, kde ho Ardan musel nechat ležet, polámaného a křičícího bolestí.

A nakonec, blízko u cíle, se pod Ardanem zhroutil i jeho vlastní kůň. Zvíře, hnané neúprosným jezdce, vyčerpalo poslední zbytek sil a se zaržáním padlo do sněhu, kde zůstalo ležet a trhavě se chvět. Ardan si nejdůležitější věci přeložil na záda a pokračoval v cestě k zamrzlému jezeru po svých. Samotný a opuštěný se brodil po kolena měkkým sněhem, nadávaje na osud a proklínaje bohy a vše, co mu bylo svaté.

Nebylo divu, že dnes v noci, když před sebou konečně spatřil třicet tři zonských věží, si nejdříve myslel, že je to jen přelud. Únava ho už občas málem sklátila k zemi, ale vždy ji se zaťatými zuby přemohl a dál se prodíral krajinou krutého mrazu. Nechtělo se mu ani věřit, že to opravdu dokázal. Ale bylo to tak – před ním se uprostřed temné noční říše běhalo zamrzlé jezero a z jeho srdce se tyčila černá silueta Myrianina sídla.

Byl u cíle!

V náhlém přívalu obnovených sil se rozběhl dolů z kopce, padal, koulel se a rozbíjel sněhovou skořápku na bílém svahu.

A potom se konečně ocitl na přívětivé rovině zamrzlé jezerní hladiny, potácel se vpřed, zakopáváje často sám o sebe, víříc kolem sebe sních a ledovou drť, a vyčerpával tak poslední zásobu svých sil. Nakonec však přece jen dorazil k hlavní bráně a tam klesl na kolena a zhluboka oddechoval.

Téměř nebyl schopen vytáhnout zpoza opasku dýku a zabouchat její rukojetí na masivní bronzové veřeje. Zdálo se mu, že úderý jsou příliš slabé na to, aby je někdo slyšel. Po chvíli se však jeho obavy rozplynuly.

„Co je?“ ozval se shora chraptivý, ospalý hlas.

„Rychle otevři bránu,“ zvolal Ardan a měl dojem, že tím výkřikem si vyrazil poslední doušek vzduchu z plic. Chvíli mu trvalo, než se opět pořádně nadechl.

„Kdo je tam?“ zeptal se opět ten nepříjemný hlas.

„To jsem já, ty hlupáku! Já, Ardan, tvůj velitel! Otevři, jinak tě dám už za svítání stáhnout z kůže!“

Strážce nahoře na bráně vytřeštil oči, protože hlas osamělého poutníka skutečně poznával, ale ještě dříve, než se rozběhl dolů k vratům, zvedl k ústům velký zatočený roh a mocně do něj zadul.

Myriana vyklouzla zpod hedvábné příkrývky a vstala. Oheň v krbu pomalu dohasínal a jeho načervenalé světlo se lesklo na jemné pokožce jejího nahého těla. Eshra tiše spala uprostřed kožešinového lože, nahá a unavená nespoutaným přívalem rozkoše, jakou jsou schopné si vzájemně poskytnout jen dvě zkušené ženy, znalé i těch nejtajnějších míst svých těl.

Královna přistoupila k oknu a vzhlédla k nočnímu nebi, na ten nekonečný, záhadný a rozmarný temný vesmír. Hvězdy jí postříbřily vlasy i ramena svým svitem, který tak neskutečně dlouho musel putovat bezednou prázdnotou. Podvědomě si zkřížila ruce na prsou a zakryla jejich tmavé, vyzývavé hroty...

Noc byla krásná, ale myšlenky, proudící Myrianinou myslí, přetékały pochmurností. Do Grymnarova příchodu na Zon zbývaly necelé tři dny. Před svým vnitřním zrakem viděla morgunskou armádu, roztahující se kolem jejího zámku a pokrývající posvátné jezero jako houf potkanů, který se vyhrnul ze staré páchnoucí hrobky. Představila si Grymnara, tu bestii s posměšným úšklebkem na tváři, jak leží na ní a všemi způsoby jí dává najevo, že on je nyní jejím pánem a vládcem...

Myriana cítila, jak její duši zaplavuje beznaděj...

Z myšlenek ji vytrhl zvuk strážcova rohu. Ponuré troubení se zvedlo do chladné tmy a ovinulo se kolem štíhlých věží jako tělo obrovského neviditelného hada.

Královna se probrala a snažila se ovládnout vzrušení.

Bylo to marné. Srdce se jí divoce rozbušilo.

„Eshro?“ zvolala a s úsměvem na tváři se obrátila k lůžku. Ale čarodějnice už seděla, a ač ještě před chvílí spokojeně oddechovala ze spánku, teď se zdála být čilá a plně při smyslech.

„Myslíš, že...?“ Ani se neodvažovala dokončit.

„Jestli to není Ardan,“ zavrčela Myriana a oči se jí náhle zle zaleskly, „dám strážce okamžitě narazit na kůl.“

Osud se rozhodl ušetřit strážcův život.

Když Ardan vpadl do Myrianiny komnaty, oheň v krbu už opět hořel vysokými plameny a v očích obou žen plálo světlo nedočkavosti. Eshra už byla oblečena ve svém typickém oděvu a stála mírně rozkročena vedle lůžka jako nějaký zachmuřený bůh spravedlnosti. Vládkyně zámku se s oblékáním nenamáhala, lehla si do kožešin a snažila se nedat najevo svou netrpělivost.

Scaylon vypadal strhaně. Oděv měl celý potrhaný a poznamenaný krví. Sníh se na něm v teplé komnatě rychle rozpouštěl. Padl před královnou na kolena a zdálo se, že na to, aby se znovu postavil, už v sobě nenajde dost síly.

„Má paní...“ vyrazil a přerývaně se rozkašlal.

„Mluv!“ vyzvala jej Myriana přísně a její nahé tělo se netrpělivě zavlnilo. Ardan si roztřesenýma rukama stáhl z ramene řemen, na kterém měl upevněný objemný kožený vak.

„Tady...“ zachraptěl.

Eshra bez vyzvání pokročila dopředu, vytrhla mu vak z ruky a nedočkavě ho otevřela. Už když nahmatala předmět v něm, zableskly jí v očích jiskry naděje. A jen co vytáhla obsah vaku na světlo z krbu, pohled jí doslova vytryskl ohněm vzrušení a neskrývané radosti.

Byl to on! Skyllynym, klenot s duší zakletého čaroděje!

Třetího dne po návratu Ardana na zámek dorazil k zamrzlému jezeru Grymnar se svým doprovodem. Přes bílou planinu přitáhl k Zonu dlouhý šik nahrbených morgunských bojovníků v počtu dvě stě mužů, všichni na koních a dobře vyzbrojeni ukořistěnou ocelí. Za průvodem cinkala trojice saní, naložených zásobami na cestu a tažených statnými soby.

V čele klusal sám Grymnar a nad jeho hlavou povívaly dvě zástavy nesené dvojicí vlajkonošů. Bílá vlčí lebka v černém poli, rozšklebená a strašidelná. Symbol moci a zároveň znak opovrhování životem a smrtí. Nová vlajka, která na Ledovém hradě nahradila tollranderský znak i Brogharnův erb – bílou věž, nad kterou se křížil meč a ledové žezlo langnorských vládců... Nový symbol, nový král, nový strach zasněženého severu.

Kdo by se odvážil zlomit moc vlčí lebky?

Konečně se před Grymnarovým zrakem objevily věže zámku Zon. Bylo krátce po poledni, nebe zakrývala šedá mračna a nad ledovou krajinou kvílel studený vítr, nespoutaný a drze odvážný. Zdálo se, že brzy začne sněžit a Grymnar byl o to raději, že už dorazili k cíli. Ještě chvíli nechal průvod pokračovat, ale jakmile jeho kůň vstoupil na bílý svah a před ním se jako na dlani prostíralo zamrzlé jezero, zvedl ruku a přikázal zastavit.

Zondynův syn si stáhl z hlavy těžkou přilbu a hodnou chvíli soustředěným pohledem pozoroval majestátní budovu, vyrůstající z ostrůvku uprostřed jezera. Zon se svou jemnou architekturou a štíhlými věžemi budil dojem křehkosti. Jakoby celá ta stavba byla zhotovena z křehoučkého skla. Stačí hodit jeden jediný kámen a vše se rozsype na miliardy zářivých úlomků. Ale Grymnar si i přes toto zdání jasně uvědomoval, že to rozkošné Myrianino hnízdečko může být pro něj smrtonosnou pastí.

„Torname!“

Pobočník jemně pobodl svého hnědáka a přiklusal blíže.

„Můj pane?“

„Plán zůstává nezměněn,“ pokývl král střapatou hlavou. „Já s dvaceti muži počtím zámek svou návštěvou. Tebe pověřuji velením zbytku. Rozdělíš celý oddíl na skupiny a obklíčíte jezero tak, aby nikdo nemohl k němu ani z něj.“

„Rozkaz!“ sklonil Morgun hlavu. „Ale i tak si myslím...“

„Myšlení přenech mně, hlupáku,“ zavrčel Grymnar a otočil pohled zpět k zámku. „Kdyby se dělo cokoli podezřelého, zaútočíte a srovnáte tu prokletou barabiznu se zemí!“

„A kdyby tě zajali a použili jako rukojmí?“ nadhodil vlčí muž nesměle.

„Na to neberte ohledy a zabíjejte bez váhání. Jasně?“ Po tváři krále Ledových plání se roztáhl pohrdavý úšklebek. „Pochybuji, že by se ta coura odvážila zkřížit mi cestu. Jediné, co chce, je ovládnout mě svou krásou a potom mnou nenápadně manipulovat. A toho se nemusíš bát, ty ušatá hlavo, cha cha! Ale dost řečí, při krvi démonů! Je čas sevřít Zon v pevné dlani!“

Sto osmdesát vlčích bojovníků pod Tornamovým vedením se stáhlo zpět a vybraný oddíl dvaceti mužů s Grymnarem v čele pomalu vyrazil dolů svahem k zamrzlé hladině prastarého posvátného jezera. Studené světlo zamračeného dne se lesklo v řadách okovaných štítů a dvě černé vlajky pleskaly ve větru. Krajina byla pochmurná a mlčenlivý průvod, vedený obrovitým jezdcem, se blížil k hlavní bráně vznešeného sídla.

V chodbách a komnatách zámku vládl zmatek už od chvíle, kdy předsunutí vyzvědači hlásili, že k jezeru se blíží dvě stě Morgunů s Grymnarem v čele. V hradní kuchyni okamžitě vzplála všechna ohniště a kuchaři se všemi pomocníky se vrhli do horečnaté přípravy důstojné večerní hostiny. Služebnictvo i otroci pobíhali po chodbách a jejich úsilí se soustředovalo na obrovskou hodovní síň. Scaylonští ozbrojenci se navlékli do plné zbroje a Ardan, který po dvou dnech vydatného odpočinku už byl opět při síle, vyběhl na hradby a zvučným hlasem rozdával jednoznačné příkazy.

Myriana se už od časných ranních hodin věnovala svému zevnějšku. Na něm totiž byl do značné míry založen celý její plán. Dokonalý vzhled znamenal polovinu úspěchu. S

přípravou se jí podařilo být hotova právě ve chvíli, kdy strážé oznámily, že se Morgunové objevili na pahorku, chránícím Zon ze severní strany. Ještě naposled se pokusila pohledem do obrovského zrcadla odhalit nějaké chybičky, ale když žádnou nenašla, ostrým hlasem odehnala služky, přehodila si přes ramena plášť, lemovaný vzácnou kožešinou a zamířila ke dveřím.

Na chodbě se skoro srazila s Eshrou. Čarodějnice měla na sobě svůj běžný jednoduchý oděv, volnou košili z bílého plátna, trochu těsnou koženou vestu, vpředu zašněrovanou, a přiléhavé hedvábné kalhoty. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se druhá nejmocnější žena Zonského zámku též chystala na slavnostní přivítání vzácných hostů.

„Doufám, že jsi připravena,“ přihmouřila Myriana oči. Eshra se sebevědomě usmála.

„Samozřejmě. Teď začnu s ožíváním klenoty. Budu ukrytá za falešným zrcadlem v hodovní síni. Odtud bude na Grymnara dobře vidět. Jestli ho chci dostat pod vliv zaklínadla, musím na něj při vyslovování hledět...“

„Jen abys něco nezapackala.“

„Nemusíš se bát,“ podivně se zaleskly Eshriny oči. „Vše půjde podle plánu. Ale teď už běž! Grymnar brzy vkuše na nádvoří zámku. Mimochodem... vypadáš výborně.“

Vítr se opřel do jejího skromně oděného těla, ale přemohla chlad a z vysoko položené terasy se pevně rozhlédla po vnitřní straně zámeckých hradeb. Na cimbuří hlídkovaly desítky dobře vyzbrojených scaylonů, připravených na cokoli. Napříč přes zasněžené nádvoří k ní pospíchal Ardan, stříbrem protkávaný plášť za ním divoce vlál. Myriana počkala, až velitel stráží vyběhne po širokém schodišti, až pak k němu otočila zpytavý, mírně povýšenecký pohled.

„Má vládkyně,“ promluvil voják, stáhl si z hlavy prilbu zdobenou zlatem a mírně se uklonil. „K hlavní bráně se blíží průvod dvaceti Morgunů. Je s nimi i Grymnar. Ostatních

přibližně sto osmdesát vlčích mužů se drží z dohledu, ale pravděpodobně obklíčí jezero a rozestaví hlídky.“

„Takže dvě stě Morgunů?“ ozvala se Myriana zamyšleně. „Pokud jsi mě dobře informoval, my máme tři sta padesát bojeschopných mužů...“

„Jsme v přesile, to ano,“ souhlasil scaylon. „Ale Morgun, rozběsněný vidinou krve, se vyrovná třem našim bojovníkům.“

Myriana mu na to chtěla říci něco ostrého, ale přesně v tom okamžiku se bronzová brána otevřela se skřípáním v závěsech a těžké veřeje se pomalu začaly rozevírat dovnitř. Vládkyně zámku se podívala tím směrem a Ardan postřehl, jak nasadila na tvář výraz lhostejnosti, povýšenosti a nedotknutelnosti. Postavil se za ní do předepsaného vojenského postoje a spolu vzhledli do otevírající se brány.

Grymnar, po obou bocích doprovázený vlajkonoši, mírně popohnal svého mohutného vraníka a pomalu přešel mezi pevné zdi zámeckých hradeb. Za ním vklusalo do hradu devět dvojic hrozivě působících vlčích bojovníků. Přivítalo je zlověstné mlčení, rušené pouze šustěním větru mezi špičatými věžemi.

Myriana se všemožně snažila nedat najevo své ohromení při pohledu na krále Ledových plání. Boží syn byl ještě mohutnější a hrozivější, než očekávala. V sedle statného černého koně se tyčila jeho nadlidsky majestátní postava, ukrytá v drátěné suknici a těžkém ocelovém pancíři, naježeném ostny a trny. V pravici svíral obrovskou bojovou sekeru a vládkyně Zonu si byla jistá, že je to tatáž hrůzostrašná zbraň, o které jí vyprávěl na smrt vyděšený posel.

Ale nejvíce na ni zapůsobily Grymnarovy oči. Ty dva žhavé uhlíky, planoucí těsně pod spodním okrajem rohy zdobené přílby, byly zrcadlem celé divokosti, krvelačnosti a nespoutanosti tohoto nezastavitelného barbara. Když si ještě za jízdy drze prohlížel Myrianino tělo, zahořela mu v pohledu nefalšovaná vášeň. Ne však vášeň oddaná a zaslepená, ale

krutá, vypočítavá, majetnická. Myriana pocítila, jak jí po zádech běží mráz a stálo ji velké úsilí zachovat si na tváři kamenný klid. Eshro, Eshro, tvá kouzla budou muset být čertovsky silná a účinná, aby zkrotila toto rozdivočelé zvíře!

Průvod se zastavil na Grymnarův pokyn těsně pod schodištěm, vedoucím na vstupní terasu. Koně byli neklidní, jezdci se pozornými pohledy rozhlíželi po nádvoří, vítr bezohledně škubal dvěma černými vlajkami s rozšklebenou vlčí lebkou. Na okamžik obklopilo zámek nervózní ticho.

Grymnar otočil svého vraníka tváří k terase a levou rukou si stáhl z hlavy těžkou helmu. Štěpaté černé vlasy se rozlétly ve větru. Myriana sklouzla na obra zdánlivě lhostejným pohledem.

„Pozdravuji tě, vládkyně zamrzlého jezera,“ zaduněl mezi hradbami králův hrubý hlas. „Přicházím na tvé pozvání a žádám o přijetí.“

„Žádáš?“ zvolala Myriana pevným hlasem. „Nu, pokud mě paměť neklame, pozvala jsem krále a šlechtice. Ten muž, který teď promluvil, se mnou hovoří ze sedla a drží při tom v ruce zbraň. Jako královna nejsem zvyklá na takové způsoby.“

Mezi Morguny to zašumělo a vlčí tváře se otáčely ke Grymnarovi v očekávání výbuchu jeho hněvu. Zondynův syn se však jen lehce ušklíbl a oči mu hrozivě zableskly. V následující chvíli seskočil z koně a sekeru zastrčil pod stříbrem vykládané sedlo. Pak postoupil o krok dopředu, pod schody se mírně rozkročil a sklonil hlavu.

„Promiň, královno,“ promluvil téměř výsměšně. „Ale pochop, že i já jako neomezený vládce severu nejsem zvyklý klanět se a používat zdvořilostní fráze.“

Myriana zaskřípala zuby, ale ovládla se. „Přijímám tvou omluvu, muži z Langnoru. Vítám tě tedy na Zonském zámku. Pohoštění pro tebe a tvé muže už je připraveno.“

„Rádi ho přijmeme,“ usmál se Grymnar a dal příkaz k sesednutí. Morgunové s váháním seskakovali ze sedel, hlasitě zvoníce zbrojí a zbraněmi.

„V tom případě mě následujte,“ řekla vládce zámku, „o vaše koně se postará mé služebnictvo.“

Grymnar přikývl, pokynul svým mužům, aby ho následovali a vykročil vzhůru po schodech. Jeho zbroj se matně leskla ve světle pozdního odpoledne, těžký meč ve zlatem vykládané pochvě se mu houpal u boku. Když bojovník došel k Myrianě, prudce se otočila na podpatku a tak, bok po boku, prošli dokořán otevřenými vstupními dveřmi.

II.

Probuzení Skyllynu

Nad krajinou zavládla tma. Už když se blížil soumrak, začaly se z oblohy snášet osamělé sněhové vločky a netrvalo dlouho a jakýkoliv výhled vpřed zakryla hustá chumelenice. Bílé chomáče se sypaly z černého nebe a pokrývaly kopce novým příkrovem.

„Měli bychom se utábořit,“ usoudila Erinien a zastavila. Sněhové vločky se jí zachytávaly ve vlasech a pomalu se rozpouštěly. Gothryn zabodl hůl, o kterou se při chůzi opíral,

do závěje a oprášil si sníh z pláště. „Už jsme velmi blízko, děvče...” namítl.

„To je pravda,“ souhlasil Ward a kývl mokrou bradou směrem k potoku. Řeka Admon, jejíž tok sledovali už několik dní, se postupně zužovala a byla stále mělčí. Tam dole ji napájely celé tucty horských pramenů a bystřin, ale tady nahoře měla podobu jen několik stop širokého potoka. A navíc se s postupem cesty čím dále tím více ztrácela pod ledem. Dnes konečně pod ním zmizela úplně. Jen tichý hukot kdesi pod neprůhlednou ledovou vrstvou svědčil o jejím životě.

„Hladina řeky je zamrzlá,“ pokračoval trpaslík. „To svědčí o tom, že jezero není daleko. Možná už tam za těmi kopci.“

„No a co?“ protestovala Erinien. „Nemá význam kráčet v noci a navíc v takovém počasí...”

„Vzchop se,“ poklepal ji Gothryn po rameni. „Ztratili jsme už příliš mnoho času. Čím dříve se dostaneme k Zonu, tím lépe. Pojd’!“ S těmito slovy vykročil vzhůru mírně stoupajícím svahem. Ward jej mlčky následoval. Erinien vzdychla a pohnula se také, kladouc chodidla do jejich stop.

Brzy dorazili k místu, kde potok protékal mezi dvěma strmými čedičovými útesy. Opatrně našlapující na kluzké skály, prošli krátkou roklinou a potom najednou zůstali překvapeně stát. Pohoří se před nimi rozestoupilo a přímo před jejich udivenými tvářemi se táhl do daleka volný prostor, bílá rovina, nepřerušená ani jediným vyvýšením. Po skoro týdenním putování rozeklanými horami se jim to zdálo přímo neuvěřitelné.

„To je určitě jezero!“ zvolal Ward a mezi jeho knírem a hustě zarostlou bradou zazářil úsměv. „Jsme na místě!“

„Ale kde je zámek?“ ozvala se Erinien s pochybnostmi v hlase, pozorně se rozhlížejíc.

„Někde tam dál,“ kývl trpaslík do tmy. „Není ho vidět kvůli té chumelenici. Konečně jsme tady!“

„Raději tak nekřič,“ promluvil Gothryn tlumeným hlasem a ukázal kamsi doprava. Od říčky, na jejíž zamrzlé hladině právě stáli, se na obě strany zvolna zvedaly sněhem pokryté břehy. Ve směru, který tollrander označil, zahlédli Ward s Erinien nějakou nejasnou siluetu.

„Co je to?“ zašeptala elfka a přihrčila se. V ruce se jí jako mávnutím čarovného proutku objevila dlouhá čepel.

„Stan,“ zazubil se Gothryn, odhodil hůl a rychle vytáhl meč. Ward si složil z ramen svůj luk a nasadil do tětiny dlouhý šíp.

„Stan? Ale čím?“ zeptal se.

„To netuším,“ pokrčil bojovník rameny. „Vy se držte vzadu. Já se přikradu blíže a zjistím, o co tu jde. Začínám mít zlé tušení.“

Opatrně vykročil proti bílému svahu a zbraň v jeho rukách se zlověstně zaleskla do tmy.

Tornam v sedle svého hnědáka klusal po břehu do tmy ponořeného jezera. Rozhodl se obejít všechny hlídky a zkontrolovat, jestli si vlčí bojovníci plní povinnosti. Pomalu se blížil ke stanovišti hlídky, která měla za úkol střežit nejjižnější cíp Zonu, místo, odkud kdesi pod vrstvou ledu vytékala z jezera nevelká říčka.

I přes hustou vánici už zdálky viděl, že okolí stanu je pusté a tiché. Zastavil koně nedaleko příbytku z hrubého plátna, sklouzl ze sedla a s očima planoucíma hněvem přikročil blíže. Ze stanu vycházelo několik vrčivých morgunských hlasů.

„Při všech bozích krve a zabíjení!“ zařval a taseným mečem odhrnul kožešinu, zakrývajíc vchod. Uvnitř se k němu otočilo půl tuctu překvapených a vystrašených tváří. „Říkal jsem hlídat! Všichni ven a do střehu!“ V Tornamově hlase zaznívala nefalšovaná zuřivost, šest vlčích mužů se okamžitě chopilo zbraní a jako poslušné děti vyběhli ze stanu do nepříjemné sněhové bouře.

Velitel zastavil posledního z nich tak, že mu přiložil plochu meče na hrud’.

„Tebe jsem pověřil velením této hlídky, idiote?“

„A-ano, pane...“

„Jestli se něco podobného bude opakovat, dám tě okamžitě setnout. Řekl jsem to dost srozu...“

„Hej!“ zvolal jeden z Morgunů, rozcházejících se kolem stanu. Všichni k němu okamžitě obrátili pohledy. „Zdálo se mi, že jsem zahlédl...“

V tu chvíli se přímo před ozbrojencem vymrštila na nohy obrovitá postava nějakého muže nepochybně lidské rasy. Vypadalo to tak, že neznámý bojovník vyrostl ze země, přímo z toho bílého svahu, svažujícího se od stanu k hladině zamrzlé řeky Admon.

„Neee!“ zařval Morgun, ale meč tajemného nepřítele ho bez milosti srazil k zemi. Okolo provizorního příbytku vypukl zmatek. Tornam přiskočil ke svému koni a strhl ze sedla roh, aby zatroubil na poplach. Už přikládal primitivní nástroj k vlčí tlamě, když tu najednou odněkud ze tmy přiletěl dlouhý šíp a probodl jeho chlupaté hrdlo. Velitel Morgunů se s chroptěním zřítil do sněhu a zastříkal ho svou tmavou krví.

Hodovní síň Zonského zámku už dávno nepřekypovala takovým ruchem jako dnes večer. Stoly se prohýbaly pod tíhou těch nejrozmanitějších jídel a džbánů s nápoji a stolovníci mezi tím vším působili hotovou spoušť. Jemná hudba loutny a flétny zanikla ve vřavě napjatých rozhovorů a v cinkání příborů a zlatých číší. Zámecké služebnictvo zděšeně pobíhalo mezi stoly a snažilo se vyhovět nenasytným hostům.

Myriana odtrhla pohled od slintajících a hlučně mlaskajících Morgunů a nenápadně sklouzla pohledem na Grymnara, nakloněného nad stolem a ohryzávajícího velkou kost divočáka. Král Ledových plání ohromoval svou silou a barbarským vzhledem i chováním. Jeho neupravené vlasy byly

slepeny potem a špínou, starou možná i několik týdnů. Střapatá brada se leskla čerstvým tukem a visely na ní drobký jídla. Královny oči svítily jako pohled šelmy, a když zuby trhal maso a vrčivě si při tom něco bručel, vlastně se ničím nelišil od nelidských členů svého doprovodu. Mysl zdravě uvažujícího člověka nechtěla připustit, že by tento primitiv mohl být synem vznešeného boha Zondyna.

Myriana měla vždy ráda hrubou samčí sílu a snažila se v mužích svou svůdností probudit ty nejobyčejnější živočišné pudy. Ale při pohledu na tohoto hlupáka se jí zvedal žaludek. Pomyšlení, že s ním bude sdílet lože, jí připadalo jako zlý sen, ze kterého není možné se probudit.

Grymnar odhodil ohlodanou kost na talíř tak prudce, až nádobí hlasitě zařinčelo. Vzápětí zvedl umaštěnou rukou k ústům objemný džbán piva a zalil jídlo mohutným lokem zpěněného moku. Odporné říhnutí přišlo okamžitě a Myrianu ovanul přímo hnilobný zápach jeho žaludečních výparů. Jen stěží se ovládla. Grymnar však postřehl, že přikrčila nos a doširoka se zašklebil.

„Promiň, vzácná paní! Ale to jídlo bylo skutečně skvělé...“

„Nic se nestalo,“ odsekla. „Jen doufám, že i tví vojáci jsou s mým pohoštěním stejně spokojeni. Pokud mě posel, který ti doručil pozvání na tuto hostinu, dobře informoval, langnorští bojovníci jsou zvyklí na vybranější pokrmy.“

Výraz v Grymnarově tváři mohl znamenat cokoli. „Dokážeš být velmi ironická, vzácná paní. Tvůj jazyk je ostřejší než můj meč...“

„O tom pochybuji. Já jsem svým jazykem nepokořila celé království zamrzlého severu.“

Pobaveně se zachechtal. „Jsem rád, že tuto skutečnost akceptuješ. Ale dovol, abych tě opravil. Ještě zdaleka mi nepatří celý sever. Například takový Khormal či Thormaren se mi stále ještě nepoklonili...“

„Jsem si jistá, že to považuješ jen za otázku času.“

„Vidím, že velmi dobře chápeš mé myšlenkové pochody.“

„Tím si zase tak jistá nejsem. Ale zapomněl jsi na Zon, králi. Anebo snad toto pozvání na hostinu považuješ za klanění se ti?“

„No, abych tak řekl... Ale porad' mi, za co to mám považovat?“

„Považuj to za projev dobré vůle. Anebo za nabídku partnerství.“

„Ó, partnerství?“ zařehotal se Grymnar. „Promiň mi to přirovnání, královno, ale připadá mi, jakoby mravenec nabízel partnerství slonovi.“

Myriana přihmouřila oči a tak, aby ji neslyšel nikdo jiný, zasyčela. „Ještě se uvidí, kdo tu bude slon a kdo mravenec, ty hlupáku! Mám v rukách moc, která smete z povrchu země i tu tvou špinavou, smradlavou, primitivní, lidožravou armádu!“

Grymnar na okamžik zapomněl zavřít ústa. Rychle se však vzpamatoval, zvedl číši a opět se usmál od ucha k uchu. „Nu, v tom případě mi nezbývá než připít na tvůj úspěch, krásná paní.“

Myriana s hněvem v očích popadla svůj pohár a trochu nešetrně jím udeřila do Grymnarova. Král se pobaveně zašklebil a zvedl svou číši ke rtům.

V tom okamžiku se vzduch rozvlnil jako v nesmírném vedru. Myriana jasně pocítila jeho proudění a zdálo se jí, že cosi protéká přímo jejím nitrem, skrz srdce a duši. Zděšeně vzhledla ke Grymnarovi. Vládce Langnoru se zachvěl jako staletý dub v náporu uragánu a oči mu naplnilo překvapení a úžas. Prsty se mu roztráslы tak prudce, až mu z nich vypadl pohár, třáskl o stůl a víno se rozlilo po stříbrných příborech. Celá místnost k němu okamžitě otočila nic nechápající pohledy. Všichni znehybněli údivem a hrůzou.

Grymnar zaťal zuby a zařval jak lev ve snaze bránit se té síle, která mu právě omotávala mozek. Nehty zaryl do stolní desky, vlasy na hlavě se mu viditelně naježily.

„Veliteli, co se děje?“ volali nejbližší Morgunové, docela zmateni nečekaným záchvatem vůdce. Grymnar znovu zařval a v tu chvíli nápor neznámé energie ochabl. Bojovníkovo tělo na židli pokleslo, hlava mu padla na prsa. Široká hrud' se rychle zvedala. V hodovní síni zavládlo hrobové ticho, všichni do jednoho upírali zraky na Grymnara, který se zdál být v bezvědomí. Jen královna vrhla krátký pohled na velké zrcadlo na stěně – za nímž se skrývala Eshra. Myriana jediná věděla, že čarodějnice se právě pokusila pomocí Skyllnymu očarovat krále Ledových plání. Ó, velký Trignore, dej, aby se to podařilo!

Grymnar se oběma rukama chytil za hlavu a zavrčel něco nesrozumitelného. Potom pomalu zvedl tvář k Myrianě a potřásl hlavou. Jeho oči byly zpočátku úplně bezvýrazné, ale postupně se naplňovaly vědomím. Vládkyně zámku očekávala, že když se kouzlo podařilo, naplní se Grymnarův zrak obdivem a vášní. O to vážnější bylo její zděšení, když se stal pravý opak.

Bojovníkovy oči vzplály poznáním a neovladatelným hněvem. Na spáncích mu naběhly žíly.

„Ty čubko!“ vyštěkl a oběma rukama ji popadl za hrdlo.

Myriana zachroptěla, vyplazila jazyk a bezmocně se zazmítala ve smrtícím sevření.

„Chtěla jsi mě ovládnout nějakým prokletým kouzlem!“ řval Grymnar v záchvatu zuřivosti. Zámecké stráže, rozestavěné kolem místnosti, se prudce pohnuly ve snaze pomoci své královně, ale v tu chvíli zahrkaly židle, Morgunové vyskočili zpoza stolů a místností zaznělo jejich vrčení a řinčení tasené oceli. Boj visel ve vzduchu. Ale v tom...

„Ardane! Zůstaňte stát!“ zazněl síní rozkazovačný ženský hlas. Všechny pohledy kromě Grymnarova se obrátili k otevřeným dveřím. Stála v nich Eshra, v tváři jí planula zuřivost, a její rozechvělý ukazováček byl namířený na Myrianu.

„To ona! Je to čarodějnice! Zabij ji, Grymnare!“

Vládce Langnoru, jakoby omámený tím hlasem, prudce trhl Myrianinou hlavou. Ozvalo se hlasité prasknutí a královnin štihlý krk se ohnul v nepřirozeném úhlu. Působné tělo ochablo, a když ji Grymnar pustil, mrtvá vládkyně jezera Zon se bezvládně zhroutila na židli, kde zůstala sedět, vyvalující na svého vraha skleněný pohled. Královy silné ruce jí zlomily vaz.

Grymnar se narovnal, odtrhl zachmuřený pohled od mrtvolky a vzhlédl k Eshře. Čarodějnice k němu váhavě přistoupila a zhnuseně pohlédla na mrtvou Myrianu.

„To bylo v poslední chvíli, mocný vládče,“ promluvila téměř šeptem. „Ta děvka tě téměř zahubila...“

„Hmmm,“ zabručel Grymnar. „Ale kdo jsi vlastně ty, ženo?“

„Jmenuji se Eshra,“ zašeptala černovláska a slabě se na bojovníka usmála. A v té chvíli oči krále Ledových plání zahořely jen těžko potlačovanou vášní.

Eshra se v duchu usmála. To kouzlo vážně působilo!

Grin, jeden za scaylonských strážců, postávajících na hradbách, pomalu kráčel kolem cimbuří a v duchu nadával na všechny, kteří v té chvíli mohli sedět někde v teple a nácínat se vybraným jídlem. Jen on a asi tucet dalších scaylonů museli bez ustání hlídkovat na hradbách a dávat pozor, jestli se na jezeře nezačne dít něco podezřelého.

Grin zakašlal a odplivl si mezi dva hranaté sloupky cimbuří. Slina odlétla do tmy a ozbrojenec znovu polohlasně zaklel. Nemělo to celé význam. Bylo zbytečné, aby tu postával jako idiot. Ti všiví Morgunové, co obklíčili jezero, sice mohli mít v plánu nějakou lest či noční úskok, ale žádná stráž na hradbách jim v tom nemohla zabránit. Vždyť v té tmě a husté chumelenici si Grin sotva viděl na špičku nosu, natož někam na jezero.

Zatracený sníh! Aspoň ten kdyby nepadal!

Scaylon se opřel o kamenný zub cimbuří a vzhlédl ke zdem zámku. Při pohledu na rozsvícená okna ho znovu ovládla zlost.

Ti ušatci, ti čubčí syni, ti teď sedí tam v hodovní síni a nacpávají se žrádlem! Aby je všechny mor schvátil!

Strážce byl tak rozhořčený, že si ani nevšiml, jak se přesně za jeho zády objevila mezi dvěma sloupky cimbuří štíhlá, pružná postava. Tmavý stín se tichounce vyšvihl na hradby a přikrčil se do nacvičené polohy.

Prokletí vlčí bastardi! pomyslel si Grin. Ať vaše matky trpí navěky někde v pekle za to, že vás porodily!

Štíhlá dlaň se mihla vzduchem v rychlém vodorovném seku a dopadla na scaylonovo hrdlo. Grin si uprostřed nadávek ani nestihl uvědomit, co se vlastně stalo. Zrak mu obklopila neproniknutelná tma a jeho bezvládné tělo se sesunulo vedle cimbuří.

„Jsi skvělá vražedkyně!“ zavrčel Gothryn tlumeně a vylezl za Erinien mezi hranaté sloupky cimbuří.

Za tollranderem vylezl na hradby Ward a jen co se ocitl na cimbuří, poopravil si na zádech toulec s lukem a šípy a důkladně se rozhlédl. Před několika okamžiky se jim podařilo vyhodit na hradby provaz zakončený kotvičkou. Našli ho v morgunském stanu. Cinknutí kotvy o kamenné zdivo naštěstí zaniklo ve vytí větru.

„I tak je to šílenství,“ zabručel trpaslík. „Nechápu, jaký má tento bláznivý podnik vůbec význam...“

„Nechceš získat zpět Skyllnym?“ zeptal se Gothryn co nejtíšeji.

„Samozřejmě, že chci. Ale to, co děláme, je sebevražda. A kromě toho, jak si můžeš být jistý, že se klenot dostal až do zámku? Ten scaylon, který se ho zmocnil, mohl klidně zhebnout někde v průsmyku...“

„Nebud' tak skeptický, příteli,“ zašklebil se světlovlasý zabiják a následoval elfí bojovnici.

Tři stíny proběhly krátkým úsekem hradeb a vnikly úzkými dveřmi do jedné ze strážních věží. Věž spojoval s nejbližší zámeckou budovou kamenný most, táhnoucí se ve výšce asi dvaceti stop nad nádvořím. Vetřelci proběhli vnitřkem bašty a ocitli se u dveří, vedoucích na most.

„Počkej! Nebude na opačném konci mostu stát strážce?“

„Je to možné,“ přikývl tollrander zamyšleně. „Ale v takové metelici na něj těžko uvidíme z tohoto místa.“

Ward Štítolam se chopil luku a vložil do tětiny šíp. „Půjdu první. Držte se za mnou!“

Gothryn otevřel dveře a nechal trpaslíka, aby vykročil na téměř dvacet metrů dlouhý most jako první. Následoval ho a Erinien jim kráčela v patách. Sněhové chumáče, neúnavně se sypající z oblohy, jim skutečně znemožnily dohlédnout až ke dveřím do budovy. Zatím rozeznávali jen obrysy celé stavby a do tmy blikalo několik rozsvícených oken.

Pohybovali se velmi opatrně a váhavě. Asi po sedmi metrech se ukázalo, že elfčiny obavy byly opodstatněné. Na konci mostu skutečně postávala tmavá silueta nějakého muže a zakrývala vchod do zámecké budovy svým rozložitým tělem.

„Psst!“ ozval se Gothryn. „Trefíš ho?“

„S jistotou ne,“ sykl Ward. „Musíme o kousek blíže.“

V tom okamžiku je strážce zpozoroval a do kvílení větru zazněla jeho výstražná slova. „Hej! Kdo tam?“

Trpaslík se zastavil, ale Gothryn ho odzadu nešetně postrčil. „Běž dál!“ procedil přes zuby a potom zavolal do tmy: „To jsem já, copak nevidíš?“

„Kdo?“ zeptal se muž na konci mostu. Trojice stínů, krácející těsně za sebou, mu před zrakem splývala v jedinou nejasnou siluetu.

„Já, ty hlupáku! Copak jsi slepý?“ zvolal tollrander zvesela.

Ward zastavil, rozkročil se, natáhl tětivu a po kratičkém zamíření vypustil šíp s takovou silou, že ani poměrně silný vítr ho nevyklonil ze směru. Ozvalo se tiché cinknutí, když se hrot

střely zavrtal mezi kroužky strážcova pancíře. Muž se převrátil dozadu, narazil do dveří a pomalu se sesunul na zem, kde zůstal sedět s šípem chvějícím se v prsou.

Tři stíny se rozběhly k mrtvole. Vchod do hlavní budovy zámku měli volný.

III.

Grymnarova smrt

Ardan byl zmatený jako ještě nikdy. Žena, kterou několik roků považoval za svou bezvýhradnou vládkyni, seděla nyní ve svém křesle se zlámaným krkem. Jako holub, připravený na pečení. Scaylonské strážce, kterým bohužel velel, se zbraněmi v rukách rozpačitě postávaly tváří v tvář bojovně se tvářícím Morgunům a v místnosti panovalo zděšené ticho. Nejvíce však velitele scaylonů překvapoval výraz v Grymnarově tváři. Ten sviňák v okamžiku, kdy zahlédl Eshru,

jakoby zapomněl i na to, že před minutkou vlastníma rukama zavraždil Myrianu, vládkyni jezera Zon...

Vzápětí Ardanovi všechno došlo! Věděl, že zonská čarodějnice Eshra měla být ukrytá za falešným zrcadlem a během hostiny očarovat Grymnara tak, aby se slepě zamiloval do Myriany. Ale Eshra, ta zrádcovska bestie, udělala něco zcela jiného. Pomocí Skyllynmu způsobila, že se král Langnoru zbláznil do ní samotné! A stejně tak byl jejím dílem i Grymnarův záchvat zuřivosti a následně i Myrianina smrt. Kdo mohl počítat s takovou zradou, hodnou skutečně jen mazané ženské mysli?

Ardan skutečně neměl ponětí, co dělat. Naštěstí to za něj vyřešila sama Eshra. Vědoma si Grymnarovy Skyllynmem přičarované zaslepenosti, hrdě zvedla hlavu a pevným hlasem vyhlásila:

„Jelikož zrádkyně Myriana nezanechala následníka trůnu a neměla ani nijaké příbuzenstvo, já, jako její nejbližší pobočnice, se vyhlášuji za vládkyni jezera Zon a Zonského zámku. Jestli má někdo proti tomu námitky, ať předstoupí a řekne nám to.“

Ale ani scayloni, ani Morgunové, ani hrstka bezvýznamných zonských dvořanů pochopitelně neřekli ani slůvko. Eshrininu nečekanému nástupu na trůn dopomohl i fakt, že všichni byli šokováni rychlým spádem událostí.

Čarodějnice se vítězoslavně rozhlédla po síni a zastavila se pohledem na Grymnarovi, který nic nevnímá, jen si ji neustále obdivně proměřoval od hlavy k patě.

„Ani ty, mocný vládce Ledových plání, nemáš námitek proti mému rozhodnutí?“

„Ne,“ zakroutil hlavou Grymnar a náhle, jakoby se probral z očarování Eshriným zjevením, se narovnal a rysy tváře mu ztvrdly. „Čarodějnice Myriana se chtěla vzpírat mé moci a nepochybně usilovala i o můj život! Zasloužila si trest, a to nejvyšší! Vykonal jsem ho vlastníma rukama, viděli jste sami.

Nestrpím nikoho, kdo se chce stavět Langnoru do cesty. Jsem jediný syn boha mrazu a není mocnějšího krále v zemích zamrzlého severu!“

Eshra s kamennou tváří pozorovala, jak si ten hlupák přihřívá vlastní polívčičku. Potom se obrátila k nedaleko stojícímu Ardanovi a rázně přikázala: „Veliteli, přikaz svým mužům, aby se vrátili na místa! A potom vyneste mrtvolu zrádkyně z místnosti!“

Scaylon sklonil hlavu na znamení poslušnosti a pak pokynul svým mužům, bezradně postávajícím po síni. Zelenokoží bojovníci zasunuli zbraně zpět do pochev a vrátili se na svá stanoviště, do předepsaných postojů. Potom velitel pokynul dvěma dalším ozbrojencům a ti společnými silami zvedli Myrianinu mrtvolu z vyřezávaného křesla a zamířili k východu ze sálu. Ardan je následoval, a když procházeli otevřenými dveřmi, všiml si ještě, že Eshra už usedá na místo mrtvé královny a Grymnar s úsměvem na tváři hovoří ke zmateným spolustolovníkům.

„Zrádkyně je po smrti a my teď oslavíme nástup nové královny na zonský trůn!“

Ardanovi ta scéna a ta nechutně posměšná slova zpěnily krev v žilách.

Tři vetřelci mezitím vnikli do slabě osvětlených zámeckých chodeb a opatrně se kradli do nitra budovy. Zatím na nikoho nenarazili, procházeli jen kolem tichých komnat. I schodiště byla prázdná.

„Všichni se shromáždili v hodovní síni,“ usoudil Gothryn šeptem a s mečem v dlani vedl své společníky spleť chodeb a úzkých průchodů.

„Jak to víš?“ zeptal se Ward pochybovačně.

„Copak jsi neslyšel toho Morguna tam u stanu?“ zavrčel světlovlasý bojovník. „Myriana pozvala Grymnara na hostinu. Právě dnes dorazil do zámku!“

„Aha,“ přikývl trpaslík. „Už si vzpomínám... Ale řekni, co budeme teď dělat? Nikdo z nás to tu nezná. Jak chcete najít Skyllnym a potom ještě nenápadně utéci?“

„To se uvidí. Psst!“ Gothryn se prudce zastavil. Ward a Erinien se zbraněmi v rukách okamžitě znehybněli těsně za ním a napjatě poslouchali zvuky paláce. Z chodby, která přímo před nimi v pravém úhlu vyústovala do té, kterou se plížili, zazněly rychlé kroky a nějaké hlasy. Gothryn chvíli pozorně naslouchal. Pak se ohlédl na Erinien a na prstech ji naznačil, že se blíží tři lidé. Naznačil jí, aby se k němu připojila. Elfka s mečem v ruce obešla Warda a spolu s tollranderem se přikrčila těsně u ústí druhé chodby.

Kroky se rychle blížily a brzy bylo možné rozeznat jednotlivé hlasy.

„Uložíme ji do její komnaty,“ říkal jeden z mužů právě v okamžiku, kdy se vynořili zpoza rohu a ocitli se tvář v tvář číhajícím vetřelcům. Gothryn, Ward a Erinien měli před sebou tři scaylonské ozbrojence. Dva z nich nesli mezi sebou tělo zlatovlasé ženy, třetí kráčel za nimi a právě vyslovená věta vyšla nepochybně z jeho úst.

Tollrander a elfka vyrazili jako dva blesky, útočíce naprosto současně. Jejich meče se zaleskly v matném světle pochodní a scayloni, nesoucí mrtvolu, klesli k zemi se smrtelnými ranami. Třetí muž ještě stačil vytáhnout meč, ale moment překvapení způsobil, že mu Gothryn zbraň jediným sekutím vyrazil z ruky. Scaylon uskočil a zakopl o vlastní nohu. Upadl na zadek. Tollrander si přehodil meč do levé ruky a jediným úderem pravé pěsti poslal zelenokožce k zemi.

„Proč jsi ho nezabil?“ zeptal se Ward, pro jehož sekeru už v tomto boji nezůstal cíl.

„Potřebujeme někoho, kdo se tu vyzná,“ odsekl Gothryn, popadl omámeného scaylona za plášť a drsně s ním zatřásl. Muž se probral, zamrkal červenýma očima a vyplivl krev z rozbitého rtu. Náraz na podlahu mu strhl helmu z hlavy.

„K čertu!“ ozval se tollrander. „Erinien, posviť mi na toho psa trochu lépe!“

Elfí bojovnice vytáhla ze železného držáku na stěně hořící pochodeň a přiblížila ji ke scaylonovu obličejí. Třem vetřelcům se v té chvíli objevily na tvářích výrazy překvapení.

„To je přece ten sviňák!“ zaklel Ward Štítolam. „Takže se mu přece jen podařilo projít Průsmykem démonů!“

Ardan vytřeštil na své přemožitele červeným světlem hořící oči. „To jste vy?“ vylétlo mu mezi rty. „Ó bohové, vy tři jste mě pronásledovali až sem, abyste získali zpět ztracený klenot?“

„A co jsi myslel?“ vycenil Gothryn zuby. „Že jsem ti přišel poděkovat za to, jak jsi mě tam na planině i se svým kumpánem srazil ze sedla?“

„Myslel jsem, že jsi mrtvý,“ zachroptěl scaylon. „Tvá lebka musela být na kusy...“

„Kdo je ta žena?“ zamíchala se do rozhovoru Erinien a ukázala špičkou meče na zlatovlásku, jejíž tělo umírající vojáci nechali spadnout na podlahu.

„To je Myriana,“ odvětil Ardan a v jeho hlase zazněl současně smutek i hněv. „Ten všivý Langnorčan ji zabil vlastníma rukama...“

„Grymnar?“ zajímala se Erinien.

„Kdo jiný?“ zaskřípal scaylon zuby. „A Eshra, naše čarodějka...“

„Na tvé kecy nemáme čas,“ ozval se Gothryn drsně. „Musíme získat Skyllynym a potom se rychle vytratit. A ty nám při tom pomůžeš!“

„V pořádku. Víím, kde by klenot mohl být. Zavedu vás tam!“

„Ale žádné triky!“ procedil tollrander mezi zuby, uchopil vojáka za bronzovou pracku, která mu na hrudi spínala cípy pláště a jako dítě ho zvedl na nohy. „Jestli nás chceš vlákat do nějaké pasti, nedám ti možnost, aby ses těšil z naší hlouposti. Pojd'me!“

Ardan ochotně přikývl a pak, s Gothrynovým mečem opřeným v zádech, vykročil zpět směrem, kterým před chvilkou přišel. Erinien a Ward se opatrně plížili za bojovníkem a jeho zajatcem. Prošli dvěma zatačkami a jedním krátkým schodištěm a scaylon nakonec otevřel dveře jakéhosi pokoje. Tři vetřelci jej následovali se svaly napjatými a zbraněmi připravenými čelit zákeřnému útoku. Komnata však byla prázdná. Ardan přistoupil ke stěně a pomocí dobře zamaskovaného mechanismu otevřel tajné dveře. Chodbu za nimi osvětlovalo nejasné matné světlo. Tollrander uslyšel jakýsi vzdálený hluk a přitlačil hrot meče mezi scaylonovy lopatky. „Dej si pozor, pse! Stačí náznak zrady...“

„Jen klid,“ tišil ho zelenokoží ozbrojenec. „Ukážu vám něco zajímavého!“

Všichni čtyři opatrně vnikli do tajné chodby a Ward za nimi s funěním zatlačil těžké dveře. V tu chvíli poznali, co je zdrojem osvětlení toho tajného průchodu. Několik metrů před nimi se nacházelo ve stěně zasklené okno, kterým pronikalo do chodby poměrně jasné světlo.

„Stůj!“ zavrčel Gothryn. „Co to má znamenat?“

„To je falešné zrcadlo,“ řekl Ardan přes rameno. „Budete vidět do hodovní síně, aniž byste byli sami zpozorováni... Ale podívejte se tam!“ namířil před sebe natažený ukazovák.

Až v té chvíli si tři společníci všimli nízkého kamenného podstavce, umístěného přímo pod „oknem“.

„Velký Ronhyre!“ vyklouzlo Wardovi zpod vousů. „To je přece...!“

Na podstavci byl položen předmět z matně se lesknoucího zeleného kamene a drahokamů, které mlčky blikaly do tmy. Gothrynovy oči vzplály. „Skyllynym!“

„Vidíte, nelhal jsem vám,“ řekl Ardan. „Můžete si ten prokletý klenot vzít a zmizet odtud. Nikdo vás nebude pronásledovat.“

„To určitě!“ zachechtal se tollrander a jemným tlakem meče přinutil scaylona se pohnout. Ardan pomalu vykročil a brzy vstoupil do světla, pronikajícího do chodby z hodovní síně.

I Gothryn nedůvěřivě předstoupil před zasklený otvor ve stěně a po chvíli se přesvědčil, že z opačné strany je skutečně nikdo nepozoroval. Tento objev vyvolal na jeho zarostlé tváři pobavený úsměv.

„Šikovní věcička,“ poznamenal, ale v následující chvíli mu úšklebek z obličeje náhle zmizel. „Grymnar!“ zavrčel jako vlk. V jeho ocelových očích vzplála primitivní nenávist a divošská pomstychtivost. Erinien si všimla, že jeho prsty sevřely rukojeť meče o poznání pevněji.

„Ta žena, ze které Grymnar nespouští oči,“ upřesňoval Ardan, „to je Eshra. Ona ve skutečnosti způsobila Myrianinu smrt...“

A v krátkosti jim povyprávěl, jak to všechno vlastně bylo. Erinien, Gothryn a Ward se tak konečně dozvěděli, proč chtěla bývalá vládkyně Zonu získat Gorlondirův zázračný klenot a jak to nakonec dopadlo.

„Ta čarodějnice nás všechny pěkně dostala,“ zabručel tollrander, upíraje zrak na červovlásku, která vrhala na Grymnara jeden úsměv za druhým. „A jak jsem vyrozuměl ze tvých slov, tyto změny na zámku ti nejsou zrovna po chuti, scaylone...“

„To tedy ne. Byl jsem Myrianě věrný celý život. Když si představím, jakou ubohou smrtí zahynula... V rukách toho prašivého barbara...“ V Ardanově tváři planul skutečný hněv.

„Hmm,“ zamumlal světlovlasý bojovník a na jizvou poznamenaných rtech se mu objevil zlomyslný úšklebek. „Řekni, budou scayloni poslouchat tvé rozkazy, kdyby ses postavil proti Eshrině vůli?“

„Tím jsem si jistý,“ přikývl Ardan a podíval se Gothrynovi do tváře. „Proč se na to ptáš?“

„Co kdybych ti nabídl dohodu?“ zeptal se tollrander.

„Tak to tedy ne!“ vmísila se do rozhovoru Erinien. „Došlo mi, kam míří tvé myšlenky, Gothryne, a říkám ti, že to považuji za šílenství! Skyllnym máme a je nejvyšší čas se vypařit...“

„Zavři pusu, děvče!“ řekl bojovník klidně, neodtrhávaje zrak od scaylonského velitele. „Tak co, kamaráde? Co kdybych ti pomohl k tomu, aby se zonský zámek stal tvým majetkem?“

„Ale jak to?“ vytřeštil Ardan oči.

„Kolik je teď v hodovní síni tvých mužů?“

„Dvacet, myslím. Ale proč...“

„Postaví se proti Morgunům, když jim to přikážeš?“

Scaylon byl dočista zmaten. „Řekl bych, že ano.“

„Tak to udělej!“ zašklebil se Gothryn a prudce se rozehnal svým těžkým mečem. Ardan v domnění, že úder bude patřit jemu, vtáhl hlavu mezi ramena.

„Gothryne, ne!“ zvolali Ward i Erinien jednohlasně.

„Had a lebka!“ zařval tollrander a čepel jeho zbraně zasvištěla ve vzduchu. Ostří v širokém oblouku dopadlo na falešné zrcadlo a velká skleněná plocha za hlasitého řinčení doslova vybuchla ve spršce drobných zářících úlomků. A to byl jen začátek.

Ardan ve vteřině pochopil, že ten světlovlasý zabiják myslel svou nabídku vážně. A stejně tak mu bylo okamžitě jasné, že nesmí ani na chvíličku zaváhat. Gothryn s bojovým výkřikem na rtech a zářícím mečem v ruce skočil do síně a scaylonský velitel se za ním zpozdl jen o okamžik. Jako třetí přeskočila rozbitým zrcadlem Erinien, která přece jen nemínila nechat svého obrovitého společníka v kaši. Její zlaté vlasy zavlály ve vzduchu a vysoko znějící pokřik se vryl do uší všech přítomných. Ward se zachoval velmi prakticky, popadl Skyllnym a rozběhl se chodbou zpět k tajným dveřím. Měl před sebou jediný cíl, zachránit klenot, na kterém závisel osud jeho lidu.

Hodovní síň na okamžik znehybněla a oněměla překvapením. Ardan toho využil, nejbližší stojícímu scaylonskému zbrojnoši vytrhl z rukou kopí a se zvoláním „Scaylonové! Zabijte ty langnorské psy!“ vrhl zbraň zdánlivě bez míření do čela stolu. Kopí proletělo nad hlavami ohromených stolovníků a jeho ostrý hrot se zabodl mezi Eshrina malá prsa takovou silou, že jí vyjel ze zad a přibodl ji ke křeslu. Čarodějnice vytřeštila oči a z úst jí vytryskla krev. Vzápětí se její tělo zhroutilo na dřevěnou násadu smrtící zbraně. Grymnar, když viděl rychlou a ubohou smrt ženy, ke které jen nedávno zahořel bezuzdnou vášní, vyletěl jako tygr zpoza stolu a s tváří zkřivenou nenávistí zařval: „Sežerte ty zelené ksichty!“

Místnost se náhle rozhýbala. Scayloni i Morgunové pochopili, že se z nich náhle staly nepřátelské tábory a v síni se rozpoutala bitva, jakou zdi Zonského zámku nepamatovaly.

Gothryn a Erinien zaútočili jak dva hadi.

„Had a lebka!“ zařval tollrander a sekl po hrdle vstávajícího vlčího bojovníka. Vytryskla krev a Morgunovo bezhlavé tělo dosedlo zpátky na židli. Ušatá hlava skončila ve velké nádobě s omáčkou. Erinien zaťala meč do lebky dalšího Grymnarova žoldáka, ale než stačila vytrhnout zbraň z hluboké rány, zboku na ni zaútočil obuškem ozbrojený vlčí muž. V poslední chvíli ho přirazil ke stolu oštěp jednoho přibíhajícího scaylona. Zbytky jídla na stole zastříkala krev.

„Had a lebka!“ nepřestával řvát Gothryn a poslal k zemi už třetího ušatého zabijáka. Když Grymnar uslyšel ta dvě strašidelně znějící slova, zrudla mu tvář přívalem hněvu.

„Je to tollrander!“ zaryčel jako býk a namířil na běsnícího světlovlasého bojovníka hrot svého meče. „Zabijte ho! Zabijte ho!“

Morgunové však byli příliš zaměstnaní náporu scaylonského oddílu. Ocel zpívala svou hrůzostrašnou píseň smrti a vlčí bojovníci, zakopávající o židle a nohy stolů,

vstávali jen proto, aby se stali lepším terčem pro nepřátelské zbraně. Na bojovém poli by dvacet scaylonů nemělo proti dvaceti Morgunům žádnou šanci, ale situace zastihla vlčí muže nepřipravené a otupělé vínem a pivem, a tak hynuli jeden po druhém, pádem lámali židle, špinili podlahu svými vnitřnostmi a jejich krev se mísila s nápoji, porozlévanými po stole. Byl to masakr.

Grymnar vyskočil jako panter na stůl a kosil mečem chabě se bránící zonské dvořany. Probíjel se k muži se znamením hada a lebky. Gothryn uprostřed toho bojového šílenství stihl postřehnout, že králův planoucí pohled se upírá přímo na něj, radostně zařval, zbavil se svých dvou soupeřů a jediným skokem se ocitl na mramorové desce, zakrývající široký dubový stůl.

„Myslel jsem, že Brogharnovi psi zdechli do jednoho,“ zavrčel barbarský vládce a číše pod jeho chodidlem se změnila na kus pokřiveného kovu.

„Nikdy jsi tollrandery neporazil,“ odvětil mu Gothryn.

Jeho šedivé oči připomínaly dva kusy rozžhaveného železa. „Já jsem poslední a já tě zabiju!“

„Jsi jen smrtelník!“ vycenil Grymnar zuby a zakroužil mečem ve vzduchu. „Já jsem boží syn! Rozšlápnu tě jako brouka!“

„Do hořících pekel s tebou!“ vyprskl světlovlasý zabiják a zaútočil. Dva obrovské meče se srazily ve výbuchu jisker a Gothrynův meč praskl v polovině čepele. Ostří Grymnarovy zbraně pokračovalo v seku a vyrylo do pancíře na Gothrynově hrudi hluboký šrám. Vytryskla krev a tollrand se zapotácel. Vládce Langnoru se divoce rozesmál a jeho těžký meč se znovu mihl ve vzduchu. Gothryn ho v poslední chvíli zachytil zbytkem své zbraně a musel uchopit rukojeť oběma rukama, aby vůbec zvládl nápor Grymnarovy nadlidské síly. Úder jej odhodil dozadu a jen tak tak, že se udržel na nohou. I ten kratičký okamžik nejistoty však mohl stačit běsnícímu králi,

aby rychle ukončil nerovný zápas. Ale právě v té chvíli odněkud zezadu přilétl dlouhý šíp s ocelovým hrotem, prorazil Grymnarovu drátěnou košili a zaryl se mu do zad. Bojovník zamručel jak lev a instinktivně se otočil. V otevřených dveřích stál Ward Štitolam a tětíva luku v jeho rukách se ještě chvěla. Zondynův syn znovu zařval. Jen co zabije toho bastarda se znamením hada a lebky, podá si i toho trpasličího lukostřelce.

Když se však otočil k tollranderovi, zjistil, že světlovlasý zabiják neplýtlval časem, seskočil ze stolu a jakýmsi zázrakem se mu v dlani objevil i nový meč. Grymnar s šípem zabodnutým mezi lopatkami taktéž seskočil na podlahu a s neutuchající silou zaútočil opět na Gothryna. Meče o sebe zazvonily a tollranderova zbraň tentokrát nepovolila. Rozpoutal se strašný souboj dvou strašných, krví zalitých a zuřivostí sršících bojovníků.

Boj v síni už mezitím utichal. Konec Morgunů byl rychlý a nemilosrdný. Zakrátko se už jen dva bránili v rohu místnosti proti výpadům rozvášněných scaylonů a netrvalo dlouho, a i tito vlčí muži klesli k zemi, zaliti vlastní krví.

„Vítězství je naše!“ zvolal Ardan, opojený bojem, a setřásl ze svého meče lepkavé červené krůpěje.

„Ještě ne tak docela,“ zavrčela Erinien, vytrhla svou čepel z hrudi chroptícího Morguna a rozběhla se k místu, kde poslední dva muži ještě plnili místnost zvoněním oceli.

Dívka se k soupeřícím bojovníkům přihnala jak šíp a její meč prořal drátěnou košili na Grymnarově levém boku. Z rány vystříkla tmavá krev a mezi dvěma řadami bělostných králových zubů se vydral zuřivý křik. Vládce Langnoru od sebe odrazil Gothryna a mávl mečem proti elfce. Erinien výpad zachytila, ale síla úderu ji odhodila a několik stop dozadu, kde bojovnice spadla na svůj rozkošně tvarovaný zadeček a bohapustě zaklela.

Tollrander se na obrovitého nepřítele vrhl se sérií dobře mířených a silných úderů. Grymnar byl chtě nechtě nucen

ustupovat a brzy narazil zády na stůl. Gothrynův meč se mu roztančil před tváří jako kmitající se ohnivý blesk a tak Zondynův syn nemohl slyšet, jak za ním na stole zařinčelo nádobí pod něčíma nohama.

Byl to Ward Štítolam. Se svou těžkou bojovou sekerou v dlaních se vyšvihl na stůl, zezadu přiskočil k nenáviděnému nepříteli a s hlasitým výkřikem udeřil. Ostří zbraně proťalo vzduch a zarylo se Grymnarovi mezi krk a pravé rameno. Praskly kosti, kolem se rozstříkla krev, jeho pravá ruka ochrnula a meč z ní vypadl. Vládce Langnoru zavyl jako tisíc vlků.

Ward nechal sekeru v ráně a odskočil, jakoby se zděsil vlastního činu. V tom okamžiku k mohutně krvácejícímu králi Ledových plání přiskočila ze strany Erinien a naslepo sekajíc odťala mu levou ruku těsně nad loktem. Další fontána krve z kropila podlahu pod nohama Gothryna – tollrander, který zůstal stát a těžce dýchaje, díval se svému úhlavnímu nepříteli do tváře. Grymnarovi oči ještě stále hořely barbarskou touhou po zabíjení, ale mezi zuby mu už tryskaly dusivé prameny horké, červené tekutiny. Elfčin meč ještě jednou prolétl vzduchem a až do poloviny čepele se vnořil obrovi do boku, čímž mu probodl většinu vnitřností. A on, boží syn, se ještě stále hrdě držel na nohou a spaloval nehybného Gothryna nenávistným pohledem.

Tollrander se pohrdavě ušklíbl, uchopil rukojeť meče do obou dlaní a zvedl širokou zubatou čepel nad pravé rameno. Svaly na jeho pažích se nespoutané zavlnily ve vypětí všech sil.

„Had a lebka, ty bastarde!“ procedil Gothryn mezi zuby. Jeho mohutné tělo se prudce pohnulo a meč nakreslil do krví nasyceného vzduchu světlem planoucí vodorovný oblouk. Grymnarova střapatá a zarostlá hlava se ve výbuchu krve vznesla nad stůl a než dopadla na podnos plný ohlodaných kostí, tělo ještě stálo. Potom se však i ono jakoby někde uvnitř

zlomilo a zřítilo k nohám Gothryna a Erinien, kde zůstalo nehybně ležet.

Tak zahynul Grymnar, boží syn, pán Langnoru a král Ledových plání.

IV.

Triumf vítězství

Trúnní síň podzemního města Thormarenu byla naplněna pozorně naslouchajícími trpaslíky. I sám velký král Manorlin měl ve tváři napjatý výraz a prsty levé ruky si rozrušeně pohrával se svou dlouhou bílou bradou. Na čestném místě hned vedle trůnu seděli čarodějník Gorlondir a jeho dvě elfí strážkyně – Venari a Erinien. Před jejich zraky se vlnil nesčíslný dav obdivem naplněných vousatých tváří. Ale pozornost malých Thormarenčanů se nesoustředovala na krále, ani na vzácné hosty z Khormalu.

Uprostřed malého prostranství před trůnem nadšeně gestikuloval Ward štítolam a gigantickou kamennou síní, naplněnou až po dveře, se nesl jeho zvučný hlas.

„...a když ráno přitáhlo pod hradby zámku sto osmdesát vlčích bojovníků, shodili jsme z cimbuří hlavy jejich dvaceti druhů. Sběhli se kolem nich jak havrani ke zdechlině a jak tak na ně čuměli a nevěděli, co si počít, Gothryn vylezl na hradby, aby ho ti psi dobře viděli, a s výkřikem: Tu máte svého krále! hodil dolů rozšklebenou Grymnarovu hlavu. A to jste měli vidět! Morguny to natolik otráslo, že okamžitě vyskočili na koně a provázení naším smíchem, cvalem se ztratili za pahorky na severní straně jezera!“

„Takže vládcem Zonu se stal Ardan – scaylon?“ zeptal se zamyšleně Manorlin.

„Přesně tak, Vaše Veličenstvo,“ sklonil Ward hlavu. „A musím říci, že i když byl zpočátku naším nepřítelem, nakonec se zachoval neobyčejně čestně. Vydal nám Skyllnym a navíc nám poskytl i koně a zásoby jídla, takže jsme se bez těžkostí mohli vydat na zpáteční cestu.“

„Nu,“ pokýval trpasličí král bílou bradou. „Bylo to skutečně dobrodružství, jaké se vyrovná hrdinství ze starých ság.“

„Co na to řekneš ty, příteli Gorlondire?“

Čaroděj s úsměvem přikývl. „Co mohu dodat? Skutečně se to vše zdá být tak neuvěřitelné...“

„Ward trochu přehání,“ přerušila ho jemně Erinien, už opět oblečená v půvabných šatech ze šperků a průhledných látek. „Ale v podstatě vyprávěl náš příběh tak, jak se ve skutečnosti odehrál.“

„Hmm,“ přikývl Gorlondir a sklonil pohled ke Skyllnymu, ležícímu na kožešinách přímo před ním. „Tři hrdinové nám vrátili naději. Udělali to s nasazením vlastního života a já teď stojím před velmi těžkým úkolem. Abych dokázal, že jejich cesta nebyla zbytečná, musím pomocí klenotu učinit to, co jsem slíbil.“

„Ano,“ ozval se král Manorlin. „Ametystové jezero ještě stále skrývá ve svých hlubinách netvora, který ohrožuje osud Thormarenu. Teď se tě ptám, vzácný příteli: Budeš schopen pomoci nám a zahubit tu příšernou a zákeřnou bytost?“

„Udělám vše, co bude v mých silách,“ odpověděl muž z Khormalu. „A nebudu už ztrácet čas. Vznešený králi, potřebuji teď nějaké osamělé a zcela opuštěné tiché místo, abych se mohl nerušeně pustit do oživování klenotu.“

„To je samozřejmé. Sám tě do takové komnaty doprovodím.“

„Jsem ti vděčný. Když vyvolám duši mága Skylla, odeberu se k jezeru a použiji všechny své schopnosti, abych vás zbavil té strašné hrozby.“

„Tak,“ souhlasně přikývl Manorlin šedivou hlavou. „Dejme se do toho.“ A s pomocí dvou služebníků se namáhavě zvedl z honosně zdobeného trůnu.

Bušení kovářských kladiv i zvonění jemných ryteckých dlát utichlo a zpocený trpasličí kovář podal hlavici masivní bojové sekery svému pomocníkovi. Ten nasadil kovovou část zbraně na již připravenou násadu z pevného dřeva a připevnil ji několika ozdobnými hřeby. Potom natáhl ruce s hotovým dílem k Jamzimu. Velitel thormarenských stráží převzal sekeru s přímo posvátným výrazem ve tváři.

„Uf!“ zasténal hlasitě. „Já bych s něčím tak těžkým nedokázal čelit nepříteli. Ale vyzkoušej si ji ty!“

Gothryn, ještě stále udivený rychlostí práce trpasličích kovářů, vzal do dlaní kůží opletenou násadu sekery a zvedl si její čerstvě vykované ostří před oči. Už první pohled mu napověděl, že hledí na mistrovské dílo.

Duše se mu zachvěla. Nádherná zbraň, to bylo něco, co dokázalo obměkčit i zatvrdlé srdce muže se znamením hada a lebky.

Zvedl sekeru nad hlavu a párkrát jí švihl do vzduchu. V lesknoucím se ostří se odrazil oheň kovářské výhně a nakreslil kolem mohutného světlovlasého bojovníka neskutečnou spleť plamenných záblesků. Tollranderova tvář se roztáhla do zářivého úsměvu. Cítil, jak pracuje každý sval na jeho těle a na chvíli měl dojem, že ta skvělá zbraň je jeho bezprostřední součástí, prodloužením údů, něčím, co poslouchá jeho myšlenky a instinkty. Byl nadšený.

„Vidím, že jsi spokojený,“ ozval se trpaslík, zpod jehož kladiva zbraň před okamžikem vyšla.

„Lepší zbraň jsem ještě v rukách nedržel,“ zašklebil se Gothryn a oči mu svítily vzrušením. „Cítím se neporazitelný!“

Trpaslíci, shromáždění kolem výhně, se rozesmáli.

„To je dobře,“ pokýval kovář střípatou hlavou. „Ale ještě musíš dát sekeře jméno.“

„Jméno?“ divil se bojovník.

„Samozřejmě! Každá zbraň, vykovaná v thormarenských dílnách, musí být pojmenována a jméno do ní vyryto runovým písmem. I tvoje sekera tím získá větší moc a sílu, věř nám. Takže?“

Gothryn vrátil trpaslíkovi zbraň a v zamyšlení se poškrábal na jizvě, protínající mu tvář. Trpaslíci mlčky a trpělivě čekali. Netrvalo dlouho a tollrander přikývl, jakoby dával najevo souhlas s vlastním rozhodnutím.

„Ardmer,“ řekl pevně.

Vousatí Thormarenčané se podivili. „Co to znamená?“ zeptal se Jamzi.

„Nic,“ škubl Gothryn rameny a tváří se mu mihl stín.

„Napiš to tam. Ardmer.“

Kovář se bez dalších otázek chopil kladiva a rydla a jeskyní plnou ohně se opět rozeznělo řinčení nástrojů. Trvalo to jen okamžik. Ostrá čepel vyryla do hlavice sekery šest ozdobných run.

„Tak,“ řekl trpaslík a zápěstím si otřel zpoceně čelo.

„Teď už je zbraň skutečně hotová. Ať ti přinese mnoho vítězství, statečný bojovníku!“

Když však Gothryn sevřel sekeru v obou dlaních, čelo měl zachmuřené.

„Trápí tě něco, tollrandere?“ zeptal se Jamzi.

„Hm...“ zabručel muž z rodu Nairů. „Nemohl bych se jít podívat k tomu strašidelnému jezeru?“

Velitele thormarenských stráží tento požadavek načisto vyvedl z míry.

Dunění kovářských dílen i jakýkoli jiný ruch postupně utichal za jejich zády, až nakonec se Gothryn a Jamzi ponořili do zlověstného ticha podzemí. Trpaslík krácel vpředu s hořící pochodní v ruce, i když většina chodeb a jeskyní byla osvětlená záhadným věčným ohněm. Tollrander mlčky následoval za ním a obdivoval Jamziho orientační smysl. On sám by v tom nepřehledném skalním labyrintu okamžitě beznadějně zabloudil.

Kráčeli střídavě přírodou vyhloubenými jeskyněmi a chodbami, které do kamenného masivu vysekaly nástroje trpaslíků. Tollrander většinu cesty prošel skrčený a nejednou zlostně zaklel, když si o příliš nízký strop narazil hlavu.

„Teď opatrně,“ zašeptal Jamzi, když se dostali do jedné z dlouhých neosvětlených chodeb. „Tento průchod ústí do jeskyně, ve které se nachází Ametystové jezero...“ Trpaslík se zarazil a otočil ke Gothrynovi ustaranou tvář.

„Opravdu tam chceš jít? Jezerní obluda by mohla zpozorovat pohyb na břehu...“

„Jen krácej dál,“ přerušil jej bojovník. „A žádný strach, budu opatrný.“

Jamzi na něj chvíli hleděl. „Řekni, proč chceš to jezero vlastně vidět?“

„Nebud' tak vystrašený, příteli,“ popleskal ho muž z Langnoru po rameni. „Budu pěkně zticha. Opravdu se nemáš čeho bát.“

„Tak dobře,“ pokrčil vousatý Thormarenčan rameny a po krátkém zaváhání pokračoval v chůzi. Brzy se před nimi objevil osvětlený otvor. Po několika krocích konečně stáli na prahu obrovské kamenné síně. Jeskyně byla osvětlena věčně planoucími ohni na skalnatých výklencích a jejich mihotavé světlo tančilo na klidné hladině rozsáhlého podzemního jezera.

Gothryn udělal další krok, ale Jamzi jej popadl za zápěstí. „Nepřibližuj se ke břehu,“ varoval jej šeptem, „netvor číhá na kořist a spatří každý stín v okolí jezera. Gorlondir ho ještě dnes zahubí, bylo by nesmyslné vystavovat se zbytečnému riziku...“

Tollrander se přímo krutě zašklebil. „Asi bych ti to měl konečně prozradit, proč jsem chtěl, abys mě sem zavedl.“

Trpaslík tázavě zvedl obočí.

„Jde o Ardmer,“ popleskal Gothryn hlavici čerstvě vykované zbraně, kterou měl zasunutou za opaskem. „My tollrandeři máme totiž takový zvyk... Když dostaneme novou zbraň, ještě téhož dne před půlnocí ji musíme vykoupat v krvi nějakého nepřítele...“

Jamzi zděšeně zamrkal. Pochopil, jaká hrozná myšlenka se zrodila v tollranderově hlavě. „Ty jsi šílenec! Chceš mě zabít a potom hodit do jezera, aby si všichni mysleli, že jsem se stal další obětí příšery?!“ Drobná dlaň uchopila rukojeť krátkého meče.

Gothryn se rozesmál. Jeho burácivý řehot naplnil jeskyni stovkami ozvěn. Jamzi o krok ustoupil a výraz v jeho tváři byl jasným důkazem toho, že pochybuje o tollranderově zdravém rozumu.

„To její krev potřebuji, abych pokřtil svou novou zbraň!“ ukázal bojovník na nehybnou hladinu. „Krev jezerní obludy!“

Tentokrát vytřeštil trpaslík oči ještě více. „To neuděláš! To by byla sebevražda!“

Gothryn se významně zašklebil, zvrtil se na patě a uvolněně vykročil k jezeru. Jamzi se mu v zoufalém pokusu zadržet ho zavěsil na ruku, ale tollrander strásl mužíčka jako hmyz. A tak trpaslík mohl jen zděšeně sledovat, jak muž z Langnoru zastavuje těsně u vody a sklání se pro obrovský kámen.

Gothryn uchopil balvan oběma rukama a svaly na jeho obnažených ramenech se napjaly. Jamzi zasténal. On by s tou skálou určitě ani nehnul, ale světlovlasý bojovník ji jediným trhnutím zvedl až nad hlavu. Velký Ronhyre, jaká síla se musela skrývat v jeho těle!

Tollrander zavrčel a s vyceněnými zuby hodil balvan na nehybnou hladinu jezera. Voda vybuchla asi dvacet stop od břehu a černý stín balvanu rychle klesl ke dnu. Dosud klidná voda se prudce rozhýbala. Gothryn vytrhl zpoza opasku sekeru a zamával jí nad hlavou tak lehce, jako by byla celá vyrobená ze dřeva.

„Tak vylez, ty přerostlá ještěrko!“ zařval, až se vzduch v jeskyni rozechvěl. „Moje zbraň žízni po tvé černé krvi!“

Jamzi si uvědomil, že mimovolně ustupuje zpět do ústí chodby, kterou sem přišli. Bylo mu jasné, že příšera, když trpaslíci se jezeru starostlivě vyhýbali, bude pořádně vyhladovělá a nedá na sebe dlouho čekat. Už se s ní jednou střetl a ani nejméně ji netoužil vidět znovu...

Jezero se divoce rozvlnilo. Netvor se v gejzíru průzračných kapek vymrštil nad hladinu a jeho hadí hlava, nesená dlouhým krkem, zaútočila přímo na muže na břehu. Chodby podzemí naplnilo zběsilé ryčení. Gothryn se nenechal zaskočit. Včas zpozoroval rychle se blížící stín masivního těla a mocně udeřil proti útočící tlamě. Sekera dopadla na netvorovu horní čelist, ozvalo se praštění kosti a vystříkla krev. Stvoření bolestivě a současně zuřivě zařvalo, vztyčilo krk a divoce škubajíc hlavou rozstříkávalo kolem sebe proudy světlé krve. Gothryn se rozkročil a potěžkávaje zbraň v rukách, chladnokrevně očekával druhý útok.

Jamzi zalezl do chodby a pozoroval nerovný boj z bezpečí, připravený dát se na útěk, kdyby to bylo nevyhnutelné.

Obluda vykročila na pobřežní mělčinu a její nemotorné nohy, ozbrojené dlouhými drápy, rozvířily bahno. Tentokrát zaútočila shora, umožňovala jí to délka krku. Čelisti byly připraveny rychle se zaklapnout a odkousnout horní polovinu Gothrynova těla, ale mužova těžká zbraň opět zasvištěla ve vzduchu. Příšera šklubla hlavou zpět a vzápětí udeřila znovu. Tollrander mrštně odskočil bokem a obrovské tesáky se zahryzly pouze do vzduchu.

Zato blyštící ostří Ardmery si našlo svůj cíl. Šupiny na krku těsně za hlavou praskly a dobře nabroušená ocel se vnořila hluboko do masa. Pravděpodobně byla zasažena některá důležitá tepna, protože proud krve byl neobyčejně silný. Netvor zaryčel a chtěl okamžitě ustoupit, ale jeho nepřítel se mu zavěsil na poraněný krk a držel ho svou silou a váhou u země. Sekera vyklouzla z rány a spadla na kamenitý břeh jezera. Monstrum se zoufale otřáslo, ale Gothryn se oběma rukama zachytil v hluboké ráně a držel se rozťatého masa jako klíště.

Gigantický ještěr a člověk spolu chvíli zápasili. Potom netvor v sobě posbíral všechny síly a trhnutím zvedl hlavu i krk vysoko nad zem. Gothryn se vznesl do vzduchu, ale vzápětí mu ruce sklouzly na neustále proudící krvi a jeho svalnaté tělo se zřítilo do zvířeného bahna u břehu. Kalná voda se rozstříkla na všechny strany. Monstrum, rozzuřené bolestivou a nepochybně smrtelnou ranou na krku, zvedlo tlamu ke stropu a příšerně zavýlo. Tollrander se rychle vyškrábal z bláta a vrhl se ke své zbrani. Prsty sevřely kůži opletenou násadu až v poslední chvíli. Když se vztyčil a pozvedl sekeru, byl nejvyšší čas čelit novému útoku.

Příšera pochopila, že s krví, stříkající jí z krku, z ní uniká život i síla. Oči se jí zamlžily zuřivou touhou pomstít se svému vrahovi. Obrovská krví zalitá tlama chňapla po muži a Gothryn, uskakuje před ostrými zuby, spadl. To mu však

nezabránilo opět udeřit. Rozřátou tlamu zalil nový příval horké karmínové tekutiny. Netvor zařval a zatřásl se bolestí a prvním přívalem slabosti.

V tom okamžiku se stalo něco, s čím tollrander nepočítal.

K velké hadí hlavě ze strany přiskočil Jamzi a drže svůj meč oběma rukama, vrazil jeho ostrou čepel obludě přímo do oka. Ocel vnikla hluboko, musela zasáhnout i mozek. Příšeru to však v prvním okamžiku vůbec neoslabilo. Instinktivně se obrátila proti nečekanému soupeři a shodila jej na zem. Ten okamžik stačil Gothrynovi k tomu, aby se vyšvihl na nohy a ještě jednou zařal sekeru do netvorova krku. Tentokrát mířil lépe. Ardmer prosekl páteř a míchu a téměř oddělil obrovskou hadí hlavu od obludného těla. Pod jezerní příšerou se náhle podlomila kolena a masivní trup se sklátil do bahna u břehu. Bezvzádně visící hlava sebou několikrát křečovitě škubla.

„Had a lebka!“ zvolal tollrander a jeho těžká zbraň udeřila naposledy. Konečně obrovská hlava odpadla od dlouhého krku a tělo netvora se brzy zachvělo v poslední smrtelné křeči.

Potom se obávaný obyvatel podzemního jezera změnil na hromadu mrtvého a zkrvaveného masa.

Gorlondir uslyšel venku na chodbě blížící se hluk, ale nedal se rušit a pokračoval ve zpěvavém odříkávání oživovacího zaklínadla. Nepotrvá to dlouho a duše čaroděje Skylla odpoví na jeho naléhavé volání...

Dveře do komnaty se s rachotem rozletěly. Gorlondir se polekaně strhl a otočil rozhněvaný pohled ke vchodu. Kdo ho to ruší v provádění tak životně důležitého obřadu, k čertu?!

V dokořán otevřených dveřích stál Gothryn. Vypadal hrozně. Celý umazaný krví a bahnem, s divokým úšklebkem na tváři, v levé ruce jakýsi vlhký kus masa. V pravici potěžkával čerstvou krví umazanou sekeru.

Hněv v Gorlondirově tváři vystřídal úžas. „Co se stalo, proboha?“ Tollrander hodil před muže z Khormalu ten velký

krvavý kus masa. Odporná věc s mlasknutím spadla na podlahu a čarodějníkův oděv zastříkaly červené kapky.

„Co je to?“ zasténal Gorlondir.

„Jazyk,“ zašklebil se bojovník pobaveně.

„Jazyk?“

„Jazyk netvora z Ametystového jezera. Je po něm.“

Čaroděj se musel opřít o stolec, aby neomdlel a nespadl na tvrdou podlahu.

Trůnní síň, která se po skončení Wardova vyprávění rychle vyprázdnila, už byla opět nabitá k prasknutí. Tentokrát se stal středem pozornosti velitel Jamzi. Chodbami Thormarenu se jako blesk z jasného nebe nesla ta neuvěřitelná zpráva – muž s jizvou zbavil podzemní město strašidelné hrozby. Jamzi, stále ještě celý udýchaný, vyprávěl všem to šílené dobrodružství. Trpaslíci naslouchali s otevřenými ústy.

Najednou se však dav v síni vzrušeně rozvlnil. Do kamenné místnosti vstoupil samotný Gothryn a uličkou mezi rozestupujícími se Thormarenčany kráčet přímo k trůnu. V náručí nesl obrovskou hlavu jezerní příšery a trpaslíci na ten odporný předmět zděšeně vyvalovali oči.

Tollrander se zastavil až před trůnem a tam hodil hlavu netvora na podlahu. Síň ztichla a král Manorlin zmateně pohlédl na obrovitého bojovníka. Zjevně nevěděl, co říci.

„Doufám, vznešený vládče,“ ozval se Gothryn s úsměvem na tváři, „že neodmítneš tento skromný dar.“

Mezi vousatými mužičky to vyvolalo vlnu uvolněného smíchu.

I bělovlasý král se konečně usmál.

„Jazyk jsem věnoval Gorlondirovi,“ dodal tollrander. „A musím říci, že ten khormalský šarlatán toho moc nevydrží. Strašně zbledl a skoro odpadl... Nu, možná ho omráčilo poznání, že celá jeho cesta do Thormarenu i to nekonečné trápení bylo vlastně úplně zbytečné.“

Manorlin se zvedl z trůnu a sestoupil po schodech. Přikročil k obrovské hlavě. Chvilí ji obcházel a se zájmem si ji prohlížel, pak zvedl pohled na nehybného bojovníka.

„Nemám slov,“ řekl nakonec. „Zbavil jsi nás strašidelné noční můry. A s nasazením vlastního života. Jsi hrdina, o jakých se vypráví jen v prastarých ságách. Thormaren bude na Gothryna – tollranderu navždy vzpomínat jako na svého osvoboditele, to přísahám!“

„Nejsem člověk, pro kterého sláva něco znamená,“ odvětil Gothryn.

„To jsou slova skutečného muže,“ usmál se vládce podzemí. „Ale řekni nám, jakou odměnu žádáš?“

Tollrander se na chvíli zamyslel, ale nemusel uvažovat dlouho.

„Nu, vy trpaslíci, máte náramně šikovné ruce. Tvoji kováři pro mne vyrobili tuto sekeru a já jsem se v boji s netvorem přesvědčil o tom, že je to skvělá zbraň. Jediné, co žádám, tak abyste mi k této sekerce přidali i stejně znamenitý meč...“

Trpaslíci nad tím požadavkem uznale zabručeli.

„Vykovat pro tebe meč by byla příliš malá odplata za tvůj hrdinský skutek,“ promluvil Manorlin po krátké odmlce. „Mohu ti však darovat zbraň, která má neobyčejnou cenu. Přineste Erlinor!“

Dav v síni se vzrušeně rozhučel. Dva královi služebníci se okamžitě rozběhli ke dveřím, vedoucím do posvátných komnat.

„Ano,“ přikývl trpasličí král. „Erlinor, Černý Blesk! Poslední předmět, který jsem ukoval před tím, než jsem nastoupil na trůn. Meč, jehož runy mají neobyčejnou moc. To bude pro tebe důstojná odměna, muži s jizvou!“

Trpaslíci mezi sebou vzrušeně hovořili a Gothryna to utvrdilo v tom, že půjde o něco skutečně výjimečného. Když se oba sluhové vrátili do síně, nedočkavě pohlédl na to, co přinášel první z nich.

Světlovlasý bojovník zatajil dech.

Meč si své jméno zasloužil svým vzhledem. Rukojeť a zástita byly vykovány z jakéhosi matně se lesknoucího černého kovu a velmi jemně zdobené stříbrem. Rukojeť byla omotaná černým koženým řemínkem. Trpaslík podal zbraň, zasunutou v bohatě zdobeném pouzdře, Manorlinovi. Král přelétl meč laskavým pohledem a potom ho podal Gothrynovi.

„Vezmi, statečný bojovníku. Víím, že konám správně, když ti Erlinor daruji, protože je to meč hodný jen skutečného muže. A tím ty nepochybně jsi, sám jsi nám to všem dokázal. Vezmi a nauč tuto čepel bojovat!“

Tollrander uchopil zbraň. S nadšeně svítícíma očima sevřel v dlani černou rukojeť a potom, s posvátnou úctou ve tváři, pomalu vytáhl čepel z pochvy. Dokonale vyleštěné ostří se rozhořelo, jakoby nejen odráželo ohnivou záři plamenů, ale samo bylo zdrojem jasného, magického světla. Muž z Langnoru proťal zbraní vzduch a nadšeně se zasmál. Měl dojem, že pokud bude čelit nepřátelům s tímto mečem v ruce, stane se neporazitelným. Byl to jedinečný pocit!

Teď už se mohl vydat na cestu a hledat svůj národ! Mohl vyrazit do světa, vstříc novým nebezpečím, protože získal dva výborné společníky – Ardmer a Erlinor!

„Ano!“ zvolal s drsným smíchem na rtech a jeho ocelové oči se rozhořely divokou vášnivostí. „Naučím tuto čepel, co je to chuť vítězství a triumfu!!!“

A jeho výkřik se stovkou ozvěn nespoutaně rozletěl do chodeb podzemního města Thormaren.

THORLEIF LARSEN
KLENOT ZAKLETÉHO ČARODĚJE

Vydalo
Nakladatelství SAGA
Šternberk 1994